BUN RĂMAS TUTUROR

Următoarele rânduri nu a fost uşor să fie scrise, deoarece nu e uşor să-ţi iei rămas bun dela o activitate de trei decenii şi dela prieteni pe care, chiar dacă nu i-am văzut fizic, i-am simţit totdeauna aproape. Ei au fost susţinătorii noştri, cititorii noştri, cei care ne-au încurajat ani în şir să nu abandonăm lupta noastră nobilă pentru o Românie liberă, democrată şi creştină.

Acum, când edităm ultimul număr al ziarului, care nu a fost al nostru ci a fost al tuturor celor care au crezut în izbânda luptei anticomuniste, le mulţumim din inimă tuturor.

Ştim că evenimentul nu e cel mai vesel, dar să nu uităm că în viaţă tot ce are un început, e natural să aibă şi un sfârşit.

Nu încetăm apariţia din motive nici pecuniare, nici politice şi nici personale. Încetăm pentrucă, în opinia noastră, a sosit momentul de a transmite noilor generaţii făclia luptei pentru o Românie liberă şi democratică.

După o lungă şi matură chibzuinţă, considerăm că această fază a luptei noastre, din Exil, s'a încheiat şi că de-acum vom trece la o etapă diferită de activitate, pentru a ne face în continuare datoria. Această datorie nu ar fi putut fi împlinită dacă nu am fi avut protecţia oferită de Guvernul Canadei care şi-a deschis braţele şi a primit pe cei forţaţi să plece într'un Exil pe viaţă, pentru a evita persecuţia terorii comuniste, chiar şi moartea.

Folosim acest eveniment pentru a mulţumi Guvernului nostru canadian care ne-a oferit o viaţă liberă şi ne-a protejat prin legile democrate pe care le-am vrut instaurate şi în România.

De asemenea mulţumim colaboratorilor care, unii dintre ei riscându-şi viaţa pentru a veni în libertate, au scris cu pasiune şi documentat despre tragedia poporului din mijlocul căruia au fost obligaţi să plece, pentru a pribegi pentru tot restul vieţii lor. La încetarea apariţiei ziarului, care s'a străduit să reprezinte opinia celor din Exilul anticomunist, nu credem că de acum România este total refăcută după ani de ocupaţie străină şi de teroare.

România, în opinia noastră, este la o răscruce importantă în istoria ei iar noi, cei din Exil, transmitem făclia luptei tinerei generaţii plină de energie, în alegerea drumului celui mai propriu pentru a limpezi această răscruce istorică.

Dacă poporul român a fost înşelat în 1989 crezând că a fost momentul anulării comunismului, când de fapt a fost o revoluţie de palat, vechea minoritate dictatorială fiind înlocuită cu o formă deghizată de neosocialism, acum este momentul ca noua generaţie absolut tânără şi curăţită mintal de ideologia străină antinaţională, să se organizeze şi să reconstruiască România nu numai economic dar şi social, aşa încât să se elimine orice posibilitate de capitulare şi trădare naţională, aşa cum s'a întâmplat acum peste 60 de ani.

Dorim acestei generaţii succes deplin iar noi, la vârsta senectuţii, vom fi fericiţi, chiar şi din depărtare, să privim la viitoarele succese ale României, succese în care am crezut şi care ne-au menţinut în viaţă.

Cu demnitatea celui care e fericit ştiind că are conştiinţa morală din el clară şi nepătată, ne retragem, vă asigurăm de tot respectul şi afecţiunea ce o avem pentru prieteni apropiaţi şi vă zicem tuturor: RĂMAS BUN!

ISSN 0705-8365

Preţul unui abonament anual: 40 $ / 50 EURO

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 31 Nr. 340 DECEMBRIE 2005 PUBLICAŢIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULAŢIE ÎN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, GERMANIA, GRECIA, FRANŢA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMÂNIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZELANDA

MULŢUMIREA FAPTEI ÎMPLINITE

Romeo BRAN

După aproape trei decenii, de fapt 29 de ani împliniţi, această făclie culturală şi informativă a Exilului Românesc anticomunist îşi întrerupe lumina...

Am onoarea de a publica aceste rânduri în spaţiul în care, timp de 29 de ani, au apărut articolele calme, înţelepte şi balansate ale unuia dintre cei doi fondatori ai ziarului, Eugen Bârsan trecut întru cele veşnice, celălalt fondator, neobosit redactor, factotum, fiind Dl. George Bălaşu. Acest ziar nu ar fi apărut dacă nu ar fi fost energia membrilor în Exil ai unei generaţii care a ştiut să facă istorie şi care, permanent, a trăit în Istorie.

Cuvântul Românesc a apărut ca o necesitate sufletească de a menţine în viaţă un spirit creştin şi o conştiinţă liberă şi democratică românească. Aşa cum a fost Eugen Bârsan care spunea: *"nu pot trăi decât acolo unde sunt Romăni"* - au fost şi alţii, Exilaţii, care au simţit la fel.

Trăirea creştină românească trebuia reprezentată public, spre beneficiul celor care, forţaţi să părăsească Ţara, aveau nevoie de un organ de presă care să le expună dorinţele, visele şi speranţele într'o Românie liberă de comunism şi democratică. Aşa cum a spus poetul martir al universului concentraţionar românesc... *"cele mai crâncene înfrângeri sunt renunţările la vis..."*, redacţia şi colaboratorii nu au încetat nici o clipă să creadă în *"visul"* unei Românii libere. Cuvântul Românesc şi-a asumat acest rol şi faptul că a fost o treabă bine făcută o dovedeşte longevitatea de decenii a acestui ziar care a ajuns la cititori români din toate ţările libere ale lumii. Ziarul acesta a meritat calificativul de *"al nostru"*, nu pentrucă a aparţinut unui colectiv redacţional şi de colaboratori ci, mai ales, pentrucă paginile sale au fost deschise şi accesibile tuturor celor ce doreau o Românie liberă şi democratică.

Scopul principal a fost, bineînţeles, lupta contra ocupaţiei străine comuniste precum şi demascarea în faţa lumii libere a atrocităţilor antiumane ale acestei ocupaţii. Dar ziarul nu s'a limitat numai la aceasta, ci şi-a extins orizonturile pe plan naţional, cultural şi social. Aşa se face că aici au apărut primele mărturii despre lupta acelor eroi din munţi, care s'au opus cu arma în mână ocupaţiei.

Continuare în pagina 3

NAŞTEREA DOMNULUI

Pr.Dr. Dumitru ICHIM

Există în lume o tendinţă de a dezdumnezei Naşterea Domnului, un fel de *"poterizare"* de a folosi simboluri epicuree de poleială, Crăciunul devenind un fel de carnaval de iarnă.

Nu, aceasta nu este Crăciunul! Să ne întoarcem la esenţă, la adevărul istoric. Iisus Hristos nu a fost un concept, o idee, un simbol, un iniţiat în mistere, un marţian, venusian, etc.

Iisus Hristos este Dumnezeu, Mântuitorul lumii care: *"pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire s'a coborît din cer şi din Fecioara Maria s'a făcut om"*.

Locul geografic de naştere este Betleem. Contextul istoric e clar: *"În zilele acelea a ieşit poruncă dela Cezarul August să se înscrie toată lumea. Această înscriere s'a făcut întâi pe când Quirinius ocârmuia Siria"* Luca 2,1.

Oricine găseşte pe hartă Roma, Betleem, Siria, Palestina. Oricine deschide o carte de istorie găseşte pe Cezarul August, pe Irod, pe Quirinius. Oricine, crede sau nu crede în Dumnezeu, nu poate nega existenţa lui istorică şi că

Desen de George Dumitrescu

ne aflăm în anul 2005 dela Naşterea lui.

Bine, a existat ca om, dar a fost şi Dumnezeu? A fost El Mesia cel profeţit de proorocі cu mii de ani înainte? Mă opresc la Sf. Evanghelist Matei. El a demonstrat cu argumentele profeţilor că acesta este Mesia. De aceea găsim în evanghelia lui mereu şi mereu: *"ca să se împlinească profeţia care a zis..."*

1. Naşterea din Sfânta Fecioară. Proorocul Isaia zice: *"Iată Fecioara va lua în pântece şi va naşte fiu şi vor chema numele lui Emanuel."* Isaia 7,14. Împlinirea profeţiei o găsim în Matei 1, 23.

2. Locul de naştere. Proorocul Mihea spune că se va naşte în Betleem. Mihea 5, 1.

3. Uciderea pruncilor de către Irod e profeţită de Ieremia 31, 15.

4. Stabilirea lui Iisus în Nazaret o găsim profeţită în Judecători 13, 5. Exemplele se pot continua până la răstignire şi Înviere documentând că profeţiile Vechiului Testament s'au împlinit literă cu literă în persoana istorică a lui Iisus Hristos.

În această noapte sfântă a colindelor să nu uităm că sărbătoritul zilei este în primul rând Pruncul din Betleem, cel care prin Întrupare a făcut o *"recapitulare"* (anakephalaiosis), cum spune Sf. Irineu, a întregii omeniri şi numai prin El putem descoperi în mod firesc suprafirescul din *"Răsăritul cel de sus"*, *"lumina cunoştinţei"*, *"Soarele Dreptăţii"*, şi perspectivele de dragoste din cerurile soteriologice pe care ni le-a oferit în dar.

Duhovniceşte, să deschidem grădina inimii şi împreună cu îngerii să cântăm: *"Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu şi pe pământ pace, între oameni bunăvoire!"* •

Pag. 2
CE SE VA ÎNTÂMPLA ÎN ROMÂNIA ÎN 2006?
Andrei BĂDIN

Pag.4
RETROSPECTIVA UNUI AN DE GUVERNARE
George GEORGESCU

BĂSESCU ŞI COMUNISMUL
Arman GOSU
Pag. 6

Pag.10
JOCUL DE-A MITROPOLIA
Arhimandrit Dr.IoanMarin MĂLINAŞ

Pag. 13
TEROAREA CA SURSĂ LITERARĂ
Radu DUNĂREANU

ARE ECHIPA BUSH O POLITICĂ CONSECVENTĂ PENTRU ASIA?
Dan BITU
Pag. 23

editorial

PRIVIND ÎNAPOI CU MÂNDRIE

Odată cu încetarea prin acest număr a apariției Cuvântului Românesc, noi, grupul de luptători dela acest ziar, considerăm că am ajuns la capătul unei bătălii. Ziarul nu va mai apare nu pentrucă am fi fost înfrânți de adversarii noștri. Dimpotrivă, noi suntem învingătorii. Am participat la o bătălie împotriva celui mai feroce dușman al poporului român. Condițiile în care noi, cei din Exilul național, exil care se mărea fără întrerupere, ne găseam după invazia sovietică, a dus la o concentrare a ideilor anticomuniste și ulterior la formularea unei decizii generale, de a lua o atitudine de apărare a națiunii și de a trece la luptă, prin mijloacele legale posibile, pentru distrugerea domniei bolșevice din România.

Exilul românesc, în special în America de Nord, trecea printr'o criză datorită infiltrațiilor comuniste și prin dispariția unei prese românești, care până atunci făcea față situației. Ziarul nostru a fost conceput ca un istrument de luptă împotriva comuniștilor din țară, care operau un genocid național. Ziaristica pe care voiam s'o facem avea ca principiu fundamental orientarea în problematica adevărat românească și în pedagogia necesară pentru menținerea și întărirea conștiinței naționale. O parte dintre cei ce am avut noroc să scăpăm în lumea liberă, exilați în afara granițelor Țării, ne-am strâns laolaltă și am hotărît să pornim la înfruntarea fățișă anticomunistă, angajându-ne să găsim mijloacele necesare de combatere și înlăturare a acestui satanic pericol, ce a pus stăpânire pe comunitatea națională.

Așa am ajuns să ne organizăm cei dela această Tribună publicistică românească și anticomunistă. Acum suntem la capătul drumului pe care ne-am angajat atunci, cu trei decenii în urmă, când am început a edita acest ziar, ca formă de luptă în vederea eliminării celui mai mare pericol care amenință existența Statului de Drept și chiar existența Neamului Românesc. Privind în urmă, putem spune că am reușit să câștigăm prima faza a bătăliei. Comunismul a fost detronat.

Din nefericire, rămășițele celor implicați în această ideologie morbidă mai dețin unele poziții cheie în noua structură a României, dar se zvârcolesc în neputința lor de a dirija total soarta comunității naționale. De aceea am spus că suntem numai la capătul unei bătălii, deoarece lupta va continua.

Așa simțim noi, cei care am pornit cu ani în urmă lupta pentru împotriva comunismul care invadase comunitatea națională a României. La ora aceasta, putem face un prim bilanț al bătăliilor noastre și putem spune că suntem mândri de ce am realizat. Am reușit, alături de alți buni Români din țară și de pe alte continente, să înlăturăm pericolul comunist din poziția sa de a conduce țara. A fost greu, dar azi este destrămat în toată Europa și nu mai are puterea să impună țării aberațiile sale economice și politice.

Deși fosta dictatură s'a străduit să se deghizeze sub diferite forme *"socialiste"* și încearcă pe diferite căi să se amestece în treburile țării, în realitate însă este debusolată și nu-și mai poate regăsi puterea de altădată. Poporul român a gustat fructul libertății democratice, iar formele neocomuniste deghizate se vor autodizolva în acest proces istoric și vor dispare din viața societății românești, rămânând doar ca o cumplită amintire în istorie.

Grupul nostru din Exil care a pornit această acțiune, hotărît să nu înceteze lupta, va continua să facă toate sacrificiile care vor fi necesare pentru a se ajunge la o refacere a comunității naționale, la credința în Dumnezeu, la elementele specifice națiunii noastre.

Lupta desfășurată de Exilul românesc a fost grea și neîndurătoare, datorită acțiunilor subversive exercitate de comuniști, în efortul lor de a lichida Exilul românesc din lume.

Să nu uităm să fim recunoscători pentru suportul moral al celor care ne-au găzduit și care au înțeles semnificația reală a luptei noastre, noblețea reală a acestei lupte de apărare națională, care era în același timp și o avertizare ce se adresa lumii libere, în cazul în care comunismul putea deveni stăpânul lumii, prin revoluția pe care o pregătea, cu o intensitate neobișnuită, ca niște satane venite din întunericul iadului.

Noi, exilații am fost deschizători de drumuri pentru toate democrațiile nepregătite și care nu dispuneau de o ideologie care să înfrunte astfel de pericole, necunoscute în istoria lor, dar fatale. Noi aveam avantajul de a cunoaște toate țelurile și elementele specifice ale marxismului din vecinătatea României, din acel malefic imperiu sovietic. În plus, am fost avantajați de a fi înarmați cu o ideologie puternică și bine închegată care ne-a ajutat să înțelegem toate subtilitățile bolșevismului mai ales că și poporul român, în istoria lui, fusese supus unor năvăliri aspre ale altor barbari, care reprezentau aceeași tendință de a cuceri Europa.

Astăzi, condițiile de luptă anti-comunistă, pe care le-am inițiat prin Cuvântul Românesc, sunt destul de deosebite de cele dela începuturile angajării noastre. Lupta se dă acum în țara pe care am fost forțați să o părăsim, dar cu mijloace diferite. Noi suntem mulțumiți că am contribuit la atingerea unui stagiu istoric în care pericolul încă mai există, dar astăzi se poate combate și cu mijloacele celor din țară, și aceasta e o satisfacție deplină.

Acum, când eliminarea definitivă a comunismului a ajuns în stadiul final, să invocăm ajutorul ceresc pentru a binecuvânta pe luptătorii de azi din Țară să poată duce lupta mai departe, să nu cedeze niciodată, așa cum nu am cedat nici noi, niciodată. Numai așa se poate învinge și de aceea, apropiindu-ne de capătul acestui drum plin de lupte, privim înapoi cu o mândrie firească.

George BĂLAȘU

Ce se va întâmpla în România în 2006?

Andrei BĂDIN

Lupta politică se va da în jurul PNL. Traian Băsescu pregătește crearea unui super partid pe scheletul PD.

Coaliția care guvernează România și-a pierdut în numai un an încrederea populației. Guvernul Tăriceanu are o cotă de încredere de numai 20 la sută. Băsescu are mai multă, 50 de procente, dar aparențele pot înșela. În comparație cu guvernarea CDR, Alianța D.A. și-a mâncat singura brumă de popularitate. Cauza: disputele dintre Tăriceanu și Băsescu. Acum liberalii și democrații anunță de ochii lumii că nu ne se vor mai ataca. O decizie care vine mult prea târziu și mai ales este greu de crezut că se va respecta.

Deja, *"lupii tineri"* ai liberalilor latră spre Băsescu. Un Băsescu care pregătește lovitura de grație: ruperea PNL-ului în cazul în care nu va reuși să îl debarce pe Călin Popescu Tăriceanu din fruntea PNL. Există deja un grup format din Valeriu Stoica, Mona Muscă și susținut de Theodor Stolojan care coace diferite scenarii.

Unul ar fi trecerea la Partidul Popular Creștin Democrat și apoi fuziunea acestuia cu PD. Crearea unui mare Partid Popular, care evident se va afla sub conducerea directă a lui Traian Băsescu.

Încet-încet, președintele strânge multă Putere în mâinile sale. A creat Comunitatea de Informații. Speră să aibă și un mare partid în slujba sa. Ținta pare a fi alegerile parlamentare din 2008 și cele prezidențiale din 2009, dar mai curând se pare că se vor convoca anticipate în 2007, imediat după aderarea la U.E.

Călin Popescu Tăriceanu va fi declarat *"țapul ispășitor"*, la fel ca și Ciorbea și Vasile și bazându-se pe charisma sa Băsescu o să mai vrea să stea 5 ani la Cotroceni.

Întrebarea care se naște în mod evident este dacă nu cumva Băsescu strânge mult prea multă Putere în mâinile sale. Știindu-l pe președinte ca un tip care nu stă mult de vorbă, acest lucru poate fi periculos pentru România. În plus, are construcția militară. Vom avea o alternativă mai democrată la partidul-stat al PSD dar nu cumva puterea va fi prea multă în mâinile unui singur om?

Și ce se va întâmpla dacă Băsescu ar fi teleghidat de fostele structuri, așa cum afirma fostul președinte Emil Constantinescu?

La recentul Congres al PRM, unde C.V. Tudor a fost reales ca și Ceaușescu la congresele comuniste, a fost transmis un mesaj interesant din partea PSD. Dan Ioan Popescu a vorbit cât de aproape sunt cele două partide. Această poziție a survenit pe fondul reîntoarcerii PSD la sloganurile populiste și naționaliste. *"Calculul"* este că, probabil s'ar putea face o eventuală coaliție. PSD are deja 30 de procente, PRM și Vadim se mișcă pe la 12-14 la sută. Iar pe fondul bătăliei din Alianța D.A. și a problemelor economice scorul poate crește. În mod evident, o asemenea construcție va deranja pe multă lume, în special în Occident, dar se pare că PSD își dă seama că nu are prea multe alternative.

Cu siguranță, în 2006 vom avea aceeași viață trepidantă ca și în 2005. Băsescu va ține prima pagină a ziarelor cu declarații șoc. Urmează raportul Uniunii Europene care va decide dacă și când ne va primi. Creșterea economică se dovedește una artificială și poate duce la surprize. 2006 va fi, deci, un an interesant.

SITUAȚIA ȚĂRĂNIȘTILOR

Alexandru MORARU

PNȚCD a comemorat zece ani dela moartea lui Coposu cu 1% în sondaje. La zece ani dela moartea lui Corneliu Coposu, formațiunea pe care a lăsat-o în urmă a ajuns o grupare de buzunar. Deși acum are pretenții europene, PNȚCD este unul dintre puținele partide conduse din provincie. Din vara anului trecut, lider național este primarul Timișoarei, Gheorghe Ciuhandu, iar mai mulți vicepreședinți sunt timișoreni.

La un an după moartea *"Seniorului"*, PNȚCD devenea principala formațiune de guvernare, pentru ca după alegerile din 2000 să dispară din prim-planul vieții politice, rătând intrarea în Parlament. După o serie întreagă de scandaluri și convulsii interne, partidul nu a reușit nici în 2004 să treacă de pragul electoral de 5 la sută. În prezent, PNȚCD figurează în continuare în sondaje cu doar un procent, ajungând chiar în urma nou înființatului PIN al lui Cozmin Gușă. Actualii liderii țărăniști, care vorbesc de formarea unui pol popular creștin-democrat, au parafat la începutul anului fuziunea cu Uniunea pentru Reconstrucția României (URR).

Procentul cu care era creditat PNȚCD, plus procentul celeilalte formațiuni nu au scos însă noul partid peste 1 la sută. Între timp, președintele Ciuhandu a adus în conducere un adevărat comando de timișoreni, ca Marius Popovici, Viorel Sasca și Adrian Orza.

Țărăniștii dau vina pe o conspirație

În luna Martie, după fuziunea cu URR, formațiunea a adoptat titulatura de Partidul Popular Creștin-Democrat, întărind astfel afilierea la Partidul Popular European. În urma unor contestații, Tribunalul București a amânat luarea unei decizii privind schimbarea oficială a denumirii. Liderii țărăniști văd în acești tergiversări adevărate conspirații ale celorlalte formațiuni politice. *"Este o reavoință deliberată, obstrucția are o motivație politică. Este un comandament politic, în spatele căruia poate sta chiar puterea actuală. Orășel (fost membru care a contestat schimbarea denumirii PNȚCD – n.n.) este un pion. Dacă nu era el, era altul. Este pionul celor care nu suportă apariția acestui partid, inclusiv a celor care guvernează țara. Am vorbit și cu D-na ministru Macovei și m'a trimis la CSM. Spune multe acest lucru. În acest timp, partidul lui Ciontu s'a putut înscrie ca Partidul Popular"*, explică președintele Ciuhandu. *"Este o acțiune politică împotriva noastră. Din această cauză nu ne-am putut pregăti nici pentru alegerile parțiale și nu am putut face multe lucruri"*, adaugă vicepreședintele Sasca. Pe 21 Noembrie, Tribunalul București trebue să se pronunțe în această chestiune. Dacă va amâna din nou luarea unei decizii, țărăniștii vor să renunțe la titulatura PPCD.

Alături de foștii oameni ai lui Vadim

La ultima ședință a Comitetului Național de Conducere, liderii țărăniști au decis să parafeze protocoale de colaborare cu două formațiuni: Uniunea Creștin Socială și Partidul Creștin. UCD este partidul sindicaliștilor care au intrat în Parlament pe listele PRM și are cinci deputați și doi secretari de stat. A doua formațiune aparține fostului "primar țărănist al Capitalei, Viorel Lis. Cele trei partide urmează să aibă mai întâi acțiuni politice și conferințe de presă comune, iar finalitatea este fuziunea. În schimb, Ciuhandu se declară dezamagit de colaborarea cu PD. El a propus formarea unui *"proiect federativ"* care ar însemna liste comune la alegeri, dar păstrarea identității partidelor. *"Nu se pune problema fuziunii cu PD. Provenim din spectre diferite și avem traiectorii diferite"*, susține Ciuhandu. El a afirmat că urmează să aibă discuții și cu alte formațiuni mici care se declară populare sau creștin-democrate. De asemenea, conducerea PNȚCD a decis să-i reprimească pe toți cei care au părăsit partidul. Excepție fac foștii membri care la plecare au lăsat datorii sau au condus la unele procese.

Marius Popovici, vicepreședinte național al PNȚCD și președinte al organizației Timiș, pare mai preocupat de excursii în Germania decât de partid. El cunoaște mai bine problemele acestei țări decât ale propriului județ, deși este vicepreședinte al Consiliului Județean. Consecințele se reflectă în rezultatele obținute la ultimele alegeri locale. Cel mai recent caz este nou înființata comună Valcani unde s'a organizat un scrutin pentru primar și Consiliul Local. PNȚCD nu a putut să propună aici un candidat la Primărie, ci doar trei consilieri. Drept urmare, a obținut numai șase voturi. Alt vicepreședinte timișorean al partidului, viceprimarul Adrian Orza, pare și el să aibă cu totul alte preocupări. Una ar fi activitatea clubului de fotbal Politehnica Timișoara, iar cealaltă informatizarea Primăriei.

Îngrijorare la Bruxelles

Comitetul Interparlamentar Mixt UE-România s'a reunit la Bruxelles în prima reuniune oficială, după publicarea raportului din toamnă al Comisiei Europene. După intervenția sa, ministrul de Externe al României, Mihai Răzvan Ungureanu a fost audiat în Comisia pentru Afaceri Externe, Drepturile Omului și Politica de Apărare și Securitate Comună a Parlamentului European.

Europarlamentarii și-au arătat îngrijorarea față de ineficacitatea luptei împotriva corupției, parlamentarul ecologist Joost Lagendijk declarând pentru *Deutsche Welle* că *"este surprins de câte a auzit din presa europeană și cea românească despre nivelul de corupție, fără ca presupusele dosare de instrumentare să apară vreodată. Dacă aceste dosare au existat și au fost distruse, ne-a spus Joost Lagendijk atunci aceasta denotă un fapt extrem de negativ"*.

Comisarul Olli Rehn a prezentat europarlamentarilor din Comitetul Interparlamentar, o scurtă versiune a raportului din toamnă, evidențiind atât aspectele pozitive, cât și zonele care trezesc Comisiei Europene serioase îngrijorări. Olli Rehn a precizat că *"prima categorie de probleme ce cer o rezolvare tehnică, ar fi proiectele de legi încă neadoptate, de exemplu în materia achizițiilor legale și a proprietății intelectuale. A doua categorie se referă la capacitatea României de a utiliza fondurile de aderare, de a înființa Agenția de Plăți sau un sistem de control administrativ în agricultură. Ultima serie de probleme are în vedere piața internă și securitatea Uniunii Europene. Numeroasele iregularități identificate în laboratoarele veterinare ridică îngrijorări majore cu privire la securitatea alimentară într'o Uniune Europeană lărgită"*. După ce a amintit de lupta împotriva corupției și de rezultatele foarte slabe în instrumentarea dosarelor de către procurori, Olli Rehn a avertizat că nu va ezita să aplice clauza de salvgardare dacă aceste probleme nu vor fi rezolvate până în toamnă.

Comisarul Franco Frattini a vorbit din nou despre determinarea ministrului Monica Macovei în reformarea Justiției românești, afirmând că acum rămâne ca măsurile luate să fie implementate, iar judecătorii și procurorii să beneficieze de pregătiri profesionale apte pentru obținerea de rezultate rapide împotriva corupției. *"Timpul se scurge, iar cetățenii vor să vadă rezultate concrete până la raportul din primăvară"*, a continuat Franco Frattini, amintind și de necesitatea securizării granitei de Est a României.

Al treilea vorbitor, ambasadorul Quinton Quayle, s'a arătat mult mai realist în abordarea corupției, subliniind că *"a dezrădăcina corupția din România va fi un proces lung și dificil. Nu există soluții rapide, iar corupția este adânc implementată în sistem. Guvernul a făcut câteva progrese, în particular în reformarea sistemului judiciar, dar mai este de parcurs un drum lung"*.

AM ÎNCHEIAT O ETAPĂ

Mihaela MOISIN

Ziarul *Cuvântul Românesc*, cel mai răspândit ziar în lume, inclusiv în România, în vremurile de restriște ale regimului comunist, a avut nenumărate realizări. Pe lângă ajungerea ziarului la cititorii cei mai îndepărtați de țară, putem fi mândri că la redacția Cuvântului Românesc s'au tipărit și cărți, printre care *"Piteștii"* și *"Poezii din Închisori"*. Imediat după Decembrie 1989 am dus cu noi, în România, pe lângă ajutoare materiale și medicale și un număr impresionant din aceste două cărți, lucru care ne-a costat cinci ani de interzicere a intrării noastre în țară de către guvernul Iliescu-Roman.

În toți acești ani, munca voluntară, eforturile și sacrificiile colabratorilor ziarului au avut un larg ecou în rândurile Exilului. Colaboratorii încă în viață ai acestui ziar nu vor renunța la datoria pe care și-au asumat-o cu zeci de ani în urmă, de educare a noilor generații.

Cei ce au început acest ziar au fost încurajați de personalități marcante, inclusiv prin ajutorul material necesar oricărui început. Primul cec primit la redacție, cel al lui Mircea Eliade nu a fost încasat însă niciodată. Ne mândrim să fim în posesia lui după atâta vreme.

Pentru cei care eram tineri cu aproape 30 de ani în urmă, colaborarea la acest ziar a însemnat enorm de mult. Pe lângă luminarea creierului îmbâcsit de istoria lui Roller, aflarea adevărului despre închisorile comuniste din România, ea ne-a deschis și noi perspective tuturor celor plecați din lagărul comunist, exilați sau autoexilați, ne-a încadrat într'o luptă continuă împotriva comunismului din țară și din lume.

In timpul colaborării mele la acest ziar am reușit să cunosc crema intelectualității din Exil, sau, așa cum se exprima Mihai Fotin Enescu, *"artileria grea a Exilului"*. Am cunoscut pe Radu Budișteanu, fost prim-ministru al României înainte de războiu, pe Dumitru Bacu, cu care am stat nopți în șir de vorbă, aflând tot mai mult despre ororile întâmplate în închisorile comuniste prin care el a trecut. Pe Horia Stamatu care, atunci când se strecura câte o greșeală în textele lui, ne scria îngrijorat că redacția era infiltrată de agenți securiști. Până când a aflat că, tocmai pentru a evita acest lucru, dactilografa era de origine engleză, neînțelegând nici un cuvânt din ceea ce scria, iar greșelile ei fiind nevinovate.

Eugen Bârsan, Vintilă Horia, Aureliu Răuță, Zahu Pană, Sergiu Grossu, George Donev, Nicolae Petra, Nicolae Novac, colaboratori permanenți ai ziarului, ne-au devenit în timp adevărați prieteni. Ei au lăsat în urma lor adevărate testamente către noile generații. Sufletele multor tineri sunt azi la fel de goale cum erau și ale noastre, ale generației tinere pe atunci, educată în comunism. Este rândul nostru, al celor ce suntem azi la vârsta maturității, să educăm alte generații tinere.

Este greu să-i amintesc pe toți colaboratorii ziarului, pe care am avut cinstea să-i cunosc. Consider însă cunoștința lor, a tuturor, ca o răsplată pentru munca depusă la editarea ziarului nostru.

Ziarul Cuvântul Românesc a trecut prin perioade grele, de amenințări ale Securității care-l voia distrus, și odată cu el și pe colaboratorii săi. Dar amenințările repetate nu au oprit apariția acestui ziar, ci dimpotrivă lupta prin scris a devenit și mai acerbă. Dumnezeu ne-a ajutat să rezistăm, astfel ca azi să privim în urmă mulțumiți, având sentimentul datoriei împlinite.

Au fost și momente de relaxare, în cadrul recepțiilor organizate de ziar la Vatra Românească din Grass Lake, Michigan atunci când odată cu Congresul Episcopiei noastre avea loc și adunarea oamenilor de încredere ai ziarului. Șezătorile organizate ad-hoc după adunare erau presărate de cântece de dor și poezie. Întotdeauna Nicu Naum ne încânta cu melodiile sale de neuitat, atât cu cele știute numai de el, cât și cu cele din cartea dăruită cu drag Exilului de Vasile Posteucă.

Cu speranța că viitorul apropiat va aduce liniște în România, că se va naște o nouă generație cu credință în Dumnezeu și cu dragoste de neam, încheiem azi o etapă a luptei noastre anticomuniste.

MULȚUMIREA FAPTEI ÎMPLINITE

Urmare din pagina 1

Tot aici s'au publicat documente și mărturisiri despre ororile sistemului concentraționar atât din închisorile știute cât și din locuri mai puțin cunoscute ca lagărele din Ostrovul Dunării sau din Deltă.

Pe plan cultural, ziarul a ținut contactul cu ce avea Exilul mai distins și mai valoros intelectual, publicând eseuri și recenzii, dar și demascând decăderea culturii României ocupate, prin intelectualii vânduți regimului de ocupație.

Pentru această publicație noțiunea de Român nu s'a limitat numai la locuitorii dintre granițele actuale și false ale României ci nu au fost uitați frații din teritoriile ocupate de Soviete, cu complicitatea unor politicieni și lideri străini de valorile naționale, precum și cei din tărâmuri mai îndepărtate, Aromânii, uitați și terorizați de secole. Colaboratori competenți au prezentat lunar materiale legate de aceste aspecte. Într'un cuvânt, publicația aceasta nu a căzut în păcatul capital al uitării și tot timpul s'a militat pentru ideea că nu trebue să uităm. De aceea, în afară de demascarea celor vinovați de distrugerea Țării, am elogiat întotdeauna, când am aflat de disparița celor ce au însemnat ceva în lupta contra comunismului, atât din Țară cât și din Exil, pentrucă așa cum zicea un gânditor, misiunea omului pe pământ este să nu uite.

Dar viața românească din Exil nu se putea limita numai la o publicație lunară, oricât de mare ar fi fost succesul său editorial. De aceea Cuvântul Românesc a fost și un centru de sprijinire a activităților românești. Pentru a se menține continuitatea spiritului național și creștin românesc, cu ani în urmă se fondase Asociația Culturală Română din Hamilton, proprietară a Câmpului Românesc, unde au avut loc vara, după cum se știe, ani în șir, Săptămânile Câmpului Românesc cu participanți și vizitatori din toate colțurile lumii. În cadrul acestei *"săptămâni"* ziariști și colaboratori ai Cuvântului Românesc au participat, prin scrierile și referatele prezentate, la educarea Românilor din Exil.

Acest ziar a contribuit substanțial la succesul Câmpului Românesc, nu numai prin activitatea fizică a redactorilor, dar și prin faptul că ziarul a făcut publicitatea necesară care a atras scriitori, artiști plastici, ziariști și alți intelectuali de valoare, atât din Țară cât și din Exil, dezbătându-se și lansându-se apeluri și idei folositoare regenerării morale și politice a României.

Ziarul Cuvântul Românesc a sponsorat și editura cu același nume, unde până acum s'au publicat șapte volume esențiale pentru înțelegerea și demascarea terorii comuniste și care vor rămâne la baza unei noi culturi române libere. Editura a fost prima din lume care a publicat acele unice versuri create în anii petrecuți în închisori și lagăre de exterminare, de către poeți ce vor rămâne, unii dintre ei, în patrimoniul clasic al culturii române.

Desigur că uneori au fost și piedici. Acestea au venit din partea inamicilor României libere, democratice și creștine, inamici cu tendințe șovine, care au încercat - total fără succes - să acuze ziarul și colaboratorii săi de acțiuni și fapte absolut imaginare, cu scopul de a intimida Exilul anticomunist.

Toți acești inamici ai progresului democratic au dispărut în neant odată cu încetarea subvenționării lor de către fosta dictatură comunistă.

Datorită conjuncturii internaționale, România pășește destul de șovăielnic și firav, pe drumul libertății. De aceea considerăm că ne'am îndeplinit scopul și e cazul ca cei mai tineri să definitiveze ce a fost început aici, în Exil.

Urăm celor din Țară, celor ce vor veni după noi, să se constituie din nou într'o generație cu adevărat legată de interesele naționale ale României și le urăm din inimă să-și aleagă conducători înțelepți și domici de a reface moral și social România, care își merită locul în familia europeană a țărilor libere și cu adevărat democrate. Lor, celor ce vin după noi, le zicem: - să vă ajute Dumnezeu și să nu uitați că în mâinile voastre stă viitorul Țării din care noi am fost exilați.

Romeo BRAN

UNDE SE DUC BANII?

Viorel PALTIN

În ziua de azi, banii pentru toată lumea au devenit o chestiune capitală, de viață și de moarte. Cel mai acut se simte la noi lipsa acestora în sistemul medical și farmaceutic, încât pe drept cuvânt se poate spune că aceștia au devenit critic insuficienți pentru a acoperi tratamente vitale. Există o foame nebună de bani în toate domeniile, iar statul actual românesc - dependent în exagerată măsură de mijloacele financiare din ce în ce mai mari și mai abundente - funcționează ca un aspirator și înghite ca un moloh în neștire sume imense de bani, fără să se întrebe dacă a fost stabilit un raport rațional între venituri și cheltuieli... De fapt aceasta este problema: economia noastră de piață s'a caracterizat în toți acești ani de reală libertate - aș zice haos al bunului plac - de o totală nepăsare în relație cu posibilitățile de trai ale poporului. Trăim într'o societate mercantilizată la maximum, chiar dincolo de tot ce se poate imagina în această privință... Duhul rău al banului a pus stăpânire pe noi pe toți, printr'o acțiune concertată și dirijată de cei care conduc. Lumea cheltuiește bezmetic, până la ultima lețcaie, dar campionul acestei lipse totale de prevedere, față de cum și cât se vântură în materie pecuniară, este chiar statul veșnic flămând și nesătul, mereu dator, și aflat într'o perpetuă criză financiară. S'au schimbat banii și s'au tăiat patru zerouri, punându-se pe piața monetară așa-zisul *"leu greu"*. S'a redus evident cantitativ masa monetară, iar cu bani nominali mai puțini putem cumpăra teoretic aceleași lucruri... Ce s'a întâmplat de fapt? Toată lumea aleargă nebunește după banii noi, încercând disperată să scape de milioane, care încet-încet vor deveni hârtie - monedă calpă, fără valoare. Statul are în mâna sa acest mecanism și poate, prin manevre administrative bruște - citiți decrete și chiar legi adoptate în pripă! - să schimbe după poftă foaia, stabilind dintr'un anume anumit moment că banii vechi încetează să se mai afle în uz. Cetățeanul nu are nici o pârghie la îndemână pentru a contracara acțiunea statului și iată cum propriul său stat *"democratic"* îl poate transforma dacă vrea pe om în sclavul său, care ar deveni, printr'o singură trăsătură din condei, un disperat pauper. Încerc să răspund la întrebarea din titlu - *"Unde se duc banii?"*. Trebue să recunosc sincer că habar nu am! Pot să constat doar lipsa cronică a acestora, de unde logic se impune constatarea că dacă au existat bani până acum și deodată nu mai sunt, aceștia s'au dus undeva... Evident, o mică parte s'au dus pe cheltuieli: salarii grase, pensii umflate disproporționat, vile și mașini de lux, excursii scumpe etc., etc. Dar numai o parte din bani, cea mai mare au plecat! Ce gaură neagră îi va fi înghițit pe cei mulți? Încercați și Dvs., stimați cititori, să aproximați un răspuns la întrebarea mea, care mă umple de rușine, întrucât după o viață întreagă petrecută ca jurnalist nu pot pune degetul pe rană, nu pot arăta cu precizie cine ne sărăcește continuu, până în pragul lihniriii de foame! Dintre toate cheltuielile care ni se impun cu forța - fiindcă nu poți trăi fără lumină și căldură sau fără apă potabilă - sunt prețurile exorbitante la utilități, medicamente, combustibili și mâncare. Înțeleg că se impun din când în când scumpiri, dar așa de 1-2 la sută, nu dublări de prețuri! Mă întreb: cum au putut să funcționeze firmele care au asigurat în trecut asemenea servicii? Răspund tot eu: au funcționat prost! Dar dacă scumpesc totul atât de mult, însemnează asta că de acum înainte vor merge mai bine? Nici vorbă! Curentul electric va continua să se ia când ți-e lumea mai dragă, gazul va veni pe țeavă la fel de slab, apa curentă se va opri chiar când faci baie... Și cine este de vină? Consumatorul - hoțul de păgubaș! Nicicând cei care gestionează acest soi de firme nu vor recunoaște că sunt vinovați, ci se vor plânge, ca niște babe năbădăioase, că nu au destui bani, că fără bani firma respectivă nu poate să-și facă excelent datoria! Ar trebui să se știe un lucru în întreaga țară: că cu bani mai puțini sau cu mai mulți cei care lucrează în diferite sectoare au obligația să-și facă pe deplin datoria, fără scăderi sau minusuri! Din moment ce au acceptat să practice o anume meserie sunt liberi oricând să lase pe alții în locul lor. De fapt, mulți se țin de scaune cu unghiile și cu dinții și se bucură, totuși să aibă un *"servici"*, dar strigă într'una că salariile sunt prea mici sau fac greve, cerând mai mult... mai mult sau mult prea mult. Asta în afară de *"stăpâni"*, cei care își dau singuri... salariul! Cine pune frână sau limită la toate aceste aberații de neînțeles? oare de ce avem un stat, plătit gras din banii noștri? Până acum statul zice *"da"*, dând din cap *"ca calul"*, la orice scumpire... opriți calul - nu e bun sau e... chiar nebun!

RETROSPECTIVA UNUI AN DE GUVERNARE
ALIANŢA ÎNTRE DA ŞI NU

George GEORGESCU

După trecerea unui an dela instalarea reprezentanţilor Alianţei *"Dreptate şi Adevăr"* în funcţia de preşedinte al României şi în cea de şef al Executivului, se cuvine să analizăm sine ira et studio prestaţia acestei formaţiuni politice, trecând în revistă realizările dar şi neîmplinirile, cauzele care au determinat nerespectarea angajamentelor asumate în Protocolul Alianţei la capitolul *"Obiective politice"*, precum şi al unor promisiuni din campania electorală. Climatul socio-politic la finele anului trecut atinsese punctul de incandescenţă datorită repetatelor abuzuri de putere şi încălcări flagrante ale Constituţiei de către Ion Iliescu, precum şi corupţiei care cuprinsese ca o cangrenă toate sectoarele de activitate ale societăţii, până la cel mai înalt nivel. Guvernul condus de Adrian Năstase era incapabil să stârpească acest flagel întrucât exista o încrengătură de interese între marii corupţi, unii membrii ai Executivului şi aşa zişii *"baroni"* care constituiau baza partidului în teritoriu unde dispuneau de adevărate feude. Fără contribuţii substanţiale sau afilierea la acel partid-mamut nimeni nu avea şanse să obţină un post în diplomaţie, în învăţământ, în administraţie, în comerţ, în turism, etc. Opoziţia era practic inexistentă deoarece fostele partide care alcătuiseră CDR erau dezbinate de ambiţii şi orgolii, iar presa, audiovizualul şi justiţia aproape în totalitate aservite puterii. Poliţia era coruptă până la vârf, reprezentanţii societăţii civile se retrăseseră în turnul lor de fildeş, astfel încât se părea că nimeni şi nimic nu mai poate interveni în situaţia existentă. În acele zile când speranţa realizării unei schimbări care să îndrepte ţara pe un făgaş normal murise, când îmbogăţiţii tranziţiei deveneau tot mai bogaţi şi mai aroganţi, săracii tot mai săraci iar nivelul de viaţă scădea dramatic dela o zi la alta, când numărul sinuciderilor datorate mizeriei era în creştere şi tinerii debusolaţi vedeau în emigrare unica lor şansă de salvare, un eveniment ce părea lipsit de importanţă avea să ducă în final la răsturnarea echilibrului de forţe ce părea încremenit în inerţie.

La data de 28 Septembrie 2004 s'au pus bazele Alianţei *"Dreptate şi Adevăr"* alcătuite din PNL şi PD care au adoptat un Protocol de funcţionare al Alianţei în cadrul unor congrese separate. Protocolul semnat de Theodor Stolojan, preşedintele PNL şi de Traian Băsescu, preşedintele PD, stabilea formarea unei alianţe politice conduse de cei doi semnatari în calitate de copreşedinţi şi era întemeiat în baza unui *"Angajament"*, al unei *"Platforme Program"* şi al unor *"Principii şi modalităţi de funcţionare"*. Pentru funcţia de preşedinte al ţării urma să fie desemnat candidatul cu cele mai mari şanse, acesta conturându-se în persoana lui Theodor Stolojan creditat în sondaje cu peste 36 de procente. Conform Protocolului încheiat, în cazul câştigării alegerilor legislative şi prezidenţiale, în funcţia de premier urma să fie numit celălalt copreşedinte, adică Traian Băsescu. Este de reţinut faptul că la congresul comun al celor două partide în care 1500 de delegaţi urmau să aprobe constituirea Alianţei, nu a existat unanimitate, 5 membri ai partidului liberal votând împotrivă. Unul dintre ei, Crin Antonescu şi-a justificat astfel opţiunea: *"noi am crescut, pe când partenerul nostru a stagnat sau chiar a scăzut"*, iar Ludovic Orban, un alt oponent, a declarat că *"PNL are faţă de PD o poziţie net superioară şi beneficiază de o doctrină şi de un nume în istorie"*. De unde se vede că unii politicieni nu au învăţat nimic din lecţia pe care istoria le-a dat-o celor aroganţi şi orgolioşi care au dispărut practic de pe scena politică, vezi cazul Petre Roman, sau al PNŢCD, căruia trecutul istoric nu i-a ajutat cu nimic în lupta cu stihiile politicii postdecembriste. La conferinţa de presă care a urmat congresului, preşedintele PNL, Theodor Stolojan a declarat: *"Dorim să punem în practică un program de guvernare care să scoată ţara din sărăcie, să integreze România în Uniunea Europeană şi să elimine corupţia şi minciuna PSD"*. La rândul său, Traian Băsescu, preşedintele PD a declarat: *"Alianţa va devoala cele trei taine ale naţiunii române: revoluţia, mineriadele şi fosta securitate"*, la care Stolojan a completat: *"Aceasta este şi raţiunea pentru care Alianţa se cheamă <Dreptate şi Adevăr>"*. După cum se ştie, aceste aşa zise *"taine"*, cum au fost numite de viitorul preşedinte al ţări, nu au fost *"devoalate"* nici până în ziua de azi, victimele securităţii şi ale mineriadelor aşteptând în zadar aflarea şi condamnarea vinovaţilor, iar lupta împotriva sărăciei străluceşte prin absenţă. A urmat apoi controversata decizie a preşedintelui PNL care a prilejuit la timpul respectiv o mulţime de comentarii insidioase, decizie deosebit de subtilă luată de comun acord cu celălalt copreşedinte al Alianţei, care avea să ducă în final la înclinarea balanţei în favoarea celor care se declarau pentru însănătoşirea *"copilului bolnav al Europei"*, cum era numită ţara noastră în perioada guvernului Năstase.

La data de 2 Octombrie 2004 Theodor Stolojan a anunţat retragerea sa dela şefia PNL şi din cursa pentru alegerile prezidenţiale datorită unor probleme de sănătate şi, în conformitate cu Statutul partidului, transferarea atribuţiilor de preşedinte lui Călin Popescu Tăriceanu, care a devenit automat copreşedinte al Alianţei D.A., PNL-PD. În aceeaşi zi Biroul Executiv al PNL a luat act de retragerea lui Theodor Stolojan dela şefia partidului şi şi-a exprimat sprjinul politic pentru numirea lui Călin Popescu Tăriceanu în funcţia de preşedinte interimar. Totodată B.Ex. a decis să propună Delegaţiei Permanente a PNL desemnarea lui Traian Băsescu drept candidat din partea Alinţei *"Dreptate şi Adevăr"* la alegerile prezidenţiale, urmând ca PNL să desemneze candidatul la funcţia de prim-ministru. La data de 12 Decembrie a avut loc a doua rundă a scrutinului pentru funcţia supremă în Stat câştigată de Traian Băsescu la o diferenţă de 2,46 procente în faţa lui Adrian Năstase, scor confortabil dacă ţinem cont de faptul că în campania electorală PSD beneficiase de fonduri masive dela bugetul Statului pentru propagandă şi de sprijinul unei părţi însemnate a presei şi audiovizualului, care fuseseră finanţate la rândul lor de partidul-stat cu sume importante pentru aşa zisa *"publicitate"*. În plus, tactica urnelor volante şi plimbarea alegătorilor prin mai multe localităţi l-au frustrat pe reprezentantul Alianţei de câteva procente.

La data de 21 Decembrie 2004, cu ocazia investirii în funcţia de preşedinte al României Traian Băsescu a depus jurământul în faţa Camerelor reunite ale Parlamentului, după care a ţinut o cuvântare din care extragem câteva pasaje: *"... Următorii cinci ani din mandatului prezidenţial vor fi ani în care România va deveni o altă ţară, o ţară funcţională prin aplicarea şi funcţionarea legilor... Vă asigur că voi colabora bine cu instituţiile statului pentru a lupta împotriva corupţiei şi a sărăciei care macină de ani de zile societatea, sistemul public şi politic românesc... Corupţia la nivel înalt provoacă sărăcie... Prea mulţi pensionari au pensiile mai mici decât factura de încălzire pe timp de iarnă"*. Să ne oprim puţin la această primă declaraţie oficială a preşedintelui Băsescu pentru a vedea în ce măsură acele asigurări ale lui au fost îndeplinite.

Colaborarea cu instituţiile statului a fost deficitară, întrucât Justiţia era plină de magistraţi obedienţi ai regimului Iliescu, sau care figuraseră pe statele de plată ale fostei securităţi, poliţia era coruptă până la vârf, Administraţia cedată unor clienţi ai guvernului învins în alegeri, Sănătatea ruinată de cei aflaţi în funcţii de conducere de ani de zile, iar protecţia socială inexistentă. Încercările de a lichida corupţia la înalt nivel s'au lovit de o rezistenţă acerbă din partea reprezentanţilor Justiţiei care îşi apăra propriile privilegii şi pe ale marilor corupţi, iar în Parlament echilibrul atârna de numai 2-3 voturi. În privinţa *"luptei împotriva sărăciei"*, aceasta, ca să folosim un termen preferat al premierului, nu a constituit o prioritate în cele 12 luni trecute dela preluarea puterii.

În conformitate cu prevederile Constituţiei, la data de 22 Decembrie 2004 preşedintele ales l-a desemnat pe copreşedintele Alianţei D.A., Călin Popescu Tăriceanu, pentru funcţia de prim-ministru al României. După validarea de către Parlament a guvernului propus de el, Tăriceanu a depus jurământul în calitate de prim-ministru şi a ţinut apoi un discurs din care extragem câteva din promisiunile făcute în numele noului său guvern. *"... Nu vom întreţine o economie de paradă, parazitară. Cercurile clientelare nu vor mai domina politicile publice... Guvernul pe care îl voi conduce preia o agendă critică ale cărei principale provocări sunt corupţia, fiscalitatea împovărătoare şi sărăcia...Vom lua măsuri urgente pentru protecţia socială a pensionarilor şi a categoriilor defavorizate... Guvernul pe care îl voi conduce vizează reforma sistemului sanitar, pentru a permite accesul real şi egal al cetăţenilor la îngrijirile sanitare de bază şi îmbunătăţirea actului medical. Românii nu vor mai suferi de bolile sărăciei şi mizeriei... Corupţia endemică şi fiscalitatea împovărătoare împiedică relansarea economiei şi reduc şansele Românilor de a avea o viaţă prosperă... Guvernul pe care îl voi conduce va combate corupţia printr'o strategie de tip integrat. Ne vom axa pe prevenţie şi pe aplicarea efectivă a legilor, având ca suport cooperarea între puterea executivă pe cele două nivele Preşedinte-Guvern..."* etc. etc.

Traian Băsescu şi Călin Popescu Tăriceanu în Decembrie 2004

Este de remarcat limbajul plin de preţiozităţi stilistice goale de conţinut, precum şi emfaza cu care a repetat de 24 de ori în discurs fraza *"guvernul pe care îl voi conduce"*. Dar să analizăm angajamentele asumate la depunerea jurământului şi să vedem ce mai stă astăzi în picioare din promisiunile populiste pe care le-a făcut în faţa Parlamentului. *"Nu vom întreţine o economie parazitară"*, a declarat el, dar când fostul ministru al Finanţelor, Ionuţ Popescu, a refuzat să semneze decretul de subvenţionare a unei platfome industriale falimentare, l-a îndepărtat din guvern. *"Cercurile clientelare nu vor mai domina politicile publice"*, a mai spus el, dar preşedintele Băsescu în emisiunea *"Sfertul academic"* a menţionat existenţa unor grupuri de interese care riscă să influenţeze membrii guvernului, iar presa a relatat despre relaţiile premierului cu grupuri de interese conduse de câţiva apropiaţi şi prieteni ai lui. În privinţa *"corupţiei endemice şi a fiscalităţii împovărătoare"*, un sondaj Gallup din luna Septembrie arată că doar 23% dintre respondenţi cosiderau că actuala Putere este mai puţin coruptă decât cea anterioară. Cât priveşte *"fiscalitatea împovărătoare"*, în primele zece luni, guvernul condus de Tăriceanu a majorat dela 1% la 10% impozitul pe câştigul obţinut din dobânzi bancare şi a introdus un impozit nou de 10% pentru tranzacţii imobiliare. În plus, au fost majorate preţurile la benzină, ţigări, băuturi alcoolice, etc. În semn de protest faţă de bugetul acordat învăţământului, 3,8% din PIB, unu dintre cele mai sărace din Europa, faţă de 6% cât fusese promis în programul de guvernare, ministrul Educaţiei, Mircea Miclea şi-a dat demisia, aşa cum a procedat şi ministrul Culturii, Mona Muscă în dezacord cu lipsa de demnitate a premierului. A urmat apoi o explozie a nemulţumirilor care au declanşat o reacţie în lanţ de greve.

În legătură cu cooperarea dintre *"cele două nivele Preşedinte-Guvern"*, această aşa zisă *"cooperare"* a fost transformată de Tăriceanu într'un adevărat bâlci în care a frizat uneori ridicolul datorită dorinţei lui de a păstra cu orice preţ fotoliul de prim-ministru. În urma scandalului declanşat ca urmare a intervenţiei lui la procurorul şef, considerată ca o imixtiune în Justiţie, a refuzat din nou să-şi prezinte demisia solicitată în presă, aşa cum a procedat şi în cazul alegerilor anticipate recomandate de Băsescu, când a promis *"irevocabil"* că va demisiona, ignorând apoi semnificaţia cuvântului *"irevocabil"*. Relaţia dintre preşedinte şi premier a fost armonioasă o scurtă perioadă de timp, mai scurtă chiar decât ceea ce numim *"luna de miere"*. Au fost vizibile deosebirile ideatice care îi separă şi care, cu toate încercările de muşamalizare au ieşit la suprafaţă de sub pânza subţire a urzelii cu care s'a încercat îmbrobodirea electoratului. Dacă Tăriceanu a împrumutat din aroganţa predecesorului său Năstase, adresându-se unor sinistraţi pe un ton ironic şi zeflemist, în schimb Traian Băsescu a folosit un vocabular cazon şi un comportament neobişnuit în relaţiile unui preşedinte cu presa şi cu alegătorii. E drept că fostul preşedinte, Ion Iliescu, s'a comportat de multe ori ca un om dela periferia societăţii, dar asta nu este o scuză pentru un reprezentant al unui partid democrat care nu a studiat la Moscova, dimpotrivă a activat un timp într'o ţară Vest-europeană, de unde se pare că nu a preluat nimic din modul de comportare sau din diplomaţia unui şef de Stat. În plus el a refuzat să ia atitudine faţă de propunerile de începere a procesului comunismului, prezentând motivaţii lipsite de substanţă, a adus la Cotroceni oameni controversaţi şi a reuşit o performanţă de neinvidiat, pierderea sprijinului întregii prese, chiar şi a celei care l-a susţinut temeinic. Singurele realizări mai importante ale preşedintelui Băsescu în primul său an în fruntea ţării a fost revocarea şefilor Parchetelor Militare, Samoilă Joarza şi Ionel Slăvoiu precum şi a chestorului de Poliţie, Nicolae Florea Ionel. De asemeni el a susţinut cu vigoare eforturile Monicăi Macovei cu privire la reforma Justiţiei şi cele ale ministrului de Interne Vasile Blaga care a declanşat lupta de eradicare a corupţiei din Poliţie. A mai intervenit pentru stoparea creşterii preţului benzinei şi pentru acordarea Educaţiei 5% din PIB. În ceea ce-l priveşte pe Călin Popescu Tăriceanu, din păcate acesta nu-şi poate trece la activ nici o realizare impotantă, dimpotrivă, multe sectoare ale activităţii economice sunt profund nemulţumite de prestaţia lui în fruntea guvernului. Datorită nerespectării angajamentelor din programul de guvernare al Alianţei *"Dreptate şi Adevăr"*, precum şi opoziţiei pe care a exercitat-o permanent vizavi de acţiunile preşedintelui Băsescu, el a reuşit să scadă popularitatea Alianţei care se bazase pe promisiunile electorale referitoare la îmbunătăţirea nivelului de trai, la lichidarea flagelului corupţiei şi anihilarea grupurilor de interese, pe care le-a protejat, exact cum a procedat şi guvernul înlăturat dela putere cu aceste pomisiuni demagogice. Dacă Traian Băsescu mai păstrează ceva din simpatia electoratului care speră încă în reuşita schimbărilor promise, se poate spune fără teamă de a greşi că Tăriceanu constituie o decepţie, chiar şi în rândul unei părţi însemnate a partidului liberal. În condiţiile în care contradicţiile dintre el şi preşedintele Băsescu se înmulţesc iar situaţia socială se înrăutăţeşte dela o zi la alta, este de presupus că până la ieşirea de sub tipar a acestei analize politice nu este exclusă declanşarea unor evenimente care vor constitui rezultatul firesc al unei guvernări rupte de realitate, ce nu a învăţat nimic din lecţia primită de fosta Convenţie Democrată.

ROCADA STOLOJAN - BĂSESCU, CLOCITĂ ÎN LABORATOARELE SOCIETĂŢII ACADEMICE ROMÂNE

Rodica Stănoiu a anunţat, recent, că succesorul Elenei Udrea la Cotroceni, în funcţia de şef al Administraţiei prezidenţiale, ar urma să fie Alina Mungiu, actualul preşedinte al Societăţii Academice Române (SAR).

Deocamdată, scandalul Udrea e încă în floare, aşa că ar mai putea dura o perioadă până la eventuala numire. Totuşi, e greu de crezut că Băsescu ar fi atât de naiv: Mungiu e cunoscută de mult drept una dintre gurile cele mai sparte. Când te aştepţi mai puţin, trânteşte câte o perlă de îi ustură sufletul pe toţi din preajma ei. Anul trecut, bunăoară, în preajma alegerilor, Mungiu cea profund ataşată valorilor Alianţei DA (ADA) o trântea, hodoronc-tronc, cu ideea că Occidentul ar prefera să rămână PSD la Putere. Şi exemplele ar putea continua. Desigur, poate că uneori Mungiu dă pe gură ce nu ar trebui să se afle nu din naivitate, ci din dorinţa de a reaminti de aportul adus din campania electorală. Un asemenea mesaj subtil ar putea să fi fost un interviu dat Revistei 22, în Iunie, când Românii stăteau cu burta la soare pe plajă şi nu le ardea de politică, poate de aceea el a şi trecut neobservat, inclusiv noi aflând abia recent de el. Din respectivul interviu, însă, am putut afla lucruri incendiare, care aruncă ADA, pe preşedintele Băsescu şi, mai ales, societatea civilă, într'o lumină mai mult decât neplăcută.

În general, societatea civilă e o noţiune care descrie forme asociative de tip apolitic şi care nu sunt părţi ale unei instituţii fundamentale a statului sau a sectorului de afaceri. Exemplu: ONG-uri, sindicate, uniuni patronale, toate acestea având misiunea de a avertiza societatea asupra eventualelor derapaje ale statului de drept, ori de a interveni pe lângă instituţiile statului pentru a le influenţa în sensul apărării drepturilor şi intereselor cetăţenilor. Problema e că, în România, o serie de ONG-uri binecunoscute care joacă rolul societăţii civile sunt, în fapt, profund implicate în jocurile politice, în special în perioadele electorale. Lucru care le descalifică total şi, în egală măsură, pun întregul spectru al societăţii civile într'o postură delicată. Mulţi au remarcat, spre exemplu, după venirea alianţei DA şi a lui Băsescu la putere, un fenomen cam neortodox: o pleiadă de *"independenţi"* şi de *"apolitici"*, care au strigat din răsputeri contra PSD în campanie, au fost, unul câte unul, răsplătiţi cu posturi bune în noul regim. Monica Macovei, Renate Weber, Andrei Pleşu, Cristian Preda, Mircea Mihăieş, Horia Roman Patapievici şi mulţi alţii au devenit miniştri, consilieri prezidenţiali, şefi de mari institute etc. Lucru interesant, majoritatea acestora au fost bursieri Soros, după cum remarcă fostul preşedinte Ion Iliescu de curând. Într'un interviu rămas cam fără ecou, acordat Revistei 22, Alina Mungiu explică, negru pe alb, cum stau lucrurile, declaraţiile ei putând fi considerate o veritabilă bombă cu efect întârziat, care dă o grea lovitură lui Băsescu şi Alianţei DA, în ansamblu.

"Stolojan nu ar fi câştigat alegerile". Mai exact, Mungiu recunoaşte, senină, că organizaţiile *"independente"* care s'au agitat în campania din 2004 se aflau, de fapt, în slujba opoziţiei de atunci, mai înregimentate politic, poate, decât mulţi dintre înşişi cei aflaţi pe listele electorale. Astfel, alianţa PNL-PD şi folosirea lui Băsescu drept vârf de lance a fost o teză a Societăţii Academice Române, conform lui Mungiu: *"Analiza SAR a fost clară, dacă PNL-PD se uneau şi dacă se hotărau pentru Băsescu drept candidat, şansele de schimbare erau reale(...) A trebuit să ne întrebuinţăm serios pentru a avea o schimbare şi am făcut-o pentrucă Adrian Năstase era un adversar al democraţiei"*. Să zicem, însă, că aceste lucruri erau, în mare, deja ştiute. Ce urmează, însă, e mai puţin ştiut, cel mult bănuit în anumite cercuri. Întrebată de intervievator dacă i se pare firească imixtiunea societăţii civile în politică - *"Dvs. aţi fost mai mult actor decât analist la alegerile trecute!"* - Mungiu răspunde, sinceră: *"E o suprapunere anormală. Dar alegerile nu au fost normale, iar scorurile nu reflectă acest conflict. (...) În ultimii doi ani, când democraţia se degrada la noi, nu era suficient să facem numai rapoarte de analiză şi cercetare"*. Şi aici vine bomba: *"A trebuit să aruncăm toată greutatea noastră în joc, ca să unim PNL cu PD, să-l aducem pe Băsescu drept candidat (Stolojan nu ar fi câştigat alegerile, deşi ar fi fost un preşedinte bun), să scăpăm de o reformă electorală care ar fi favorizat PSD, să organizăm Coaliţia Pentru un Parlament Curat şi să găsim bani pentru ea. Aşa am parcurs pas cu pas şi deliberat etapele unei mici revoluţii portocalii."* Iată, deci, că Alina Mungiu spune explicit: rocada Stolojan-Băsescu s'a realizat la presiunile liderilor *"societăţii civile"* în slujba ADA şi nu în urma îmbolnăvirii grave a lui Stolojan, cum a spus-o fostul candidat la Preşedinţie, ori a şantajului pesedist, cum a spus actualul preşedinte în campanie. Eşafodajul ADA s'a clădit pe o uriaşă minciună, îndelung pritocită în laboratoarele societăţii civile, în primul rând ale SAR. Aceleaşi laboratoare ale societăţii civile din care ies astăzi sondaje de opinie dubios realizate în favoarea Puterii ori oameni pentru diverse structuri importante ale acesteia.

Theodor Stolojan

STOLOJAN PREGĂTEŞTE O ARIPIOARĂ PNL PENTRU ZBORUL LA PD

Lui Tăriceanu i se pregăteşte ceva după Raportul de ţară din Aprilie. Atât la Cotroceni, cât şi în PNL se lucrează la scenarii care prevăd o mai mare apropiere de PD şi debarcarea lui Tăriceanu din poziţia de lider. Prima mişcare a fost făcută de Stolojan, care s'a implicat din nou în viaţa de partid.

"S'au ratat două momente importante. Unirea celor două partide din Alianţă şi declanşarea alegerilor anticipate. Aceste nereuşite sunt greşeli cu impact strategic făcute de Alianţă şi au efect pe parcursul a cel puţin patru ani", a afirmat fostul preşedinte liberal, aflat, la conferinţa judeţeană a PNL Dâmboviţa. Nu este limpede în ce calitate a fost prezent Theodor Stolojan la această conferinţă, dat fiind că nu mai are funcţie de conducere în partid şi este membru în organizaţia Bucureşti.

Preşedintele PNL Dâmboviţa, Florin Popescu, a declarat că *"Theodor Stolojan a venit în calitate de târgoviştean"*.

Un nou partid după Raportul de ţară

De fapt, repoziţionarea publică a lui Stolojan ca lider PNL este doar primamutare dintr'o strategie pe termen lung. Consilierul prezidenţial pentru probleme economice ar putea prelua conducerea unei noi formaţiuni politice cu orientare liberală ce se va desprinde din PNL, susţin apropiaţi ai săi, cel mai probabil după Raportul de ţară al UE, din Aprilie anul viitor. Nemulţumiţii de actuala orientare a PNL, dar şi de prestaţia liderului partidului - premierul Călin Popescu Tăriceanu -, pre-Popescu Tăriceanu-, precum şi de respingerea sistematică de către actuala conducere liberală a fuziunii cu PD se vor desprinde de liberali. Grupul desprins din PNL va forma, prin fuziune cu PD, nucleul unui viitor partid popular, la care ar putea fi cooptate şi o serie de partide mici cu orientare de centru-dreapta. Deocamdată, în laboratoarele nucleului viitorului partid se creionează strategia de constituire a acestuia - cum să se desprindă din actualele partide de nemulţumiţii sau cei care văd politica de alianţe altfel decât actualele conduceri, când ar fi momentul optim etc. -, dar şi statutul, doctrina şi alte asemenea documente interne.

Noua formaţiune va avea, susţin surse politice, un puternic sprijin în străinătate, dar mai ales în UE. Conform aceloraşi surse, marile grupuri politice de dreapta din UE doresc un partid puternic de aceeaşi orientare în România, dar care, mai ales la Bruxelles, să vorbească pe o singură voce.

Valeriu Stoica

Stoica s'a întâlnit "chiar foarte recent" cu Stolojan

Valeriu Stoica, un alt militant pentru fuziunea PNL-PD, a recunoscut recent că s'a întâlnit *"chiar foarte recent"* cu Stolojan şi au discutat *"chestiuni profesionale"*. El neagă însă că recenta ieşire a consilierului prezidenţial ar face parte dintr'o strategie comună. *"Este un demers individual al fiecăruia, dar avem aceeaşi reprezentare despre PNL"*, spune Stoica.

Liberalul ne'a declarat că ideile exprimate de Stolojan au susţinere în partid. *"Cei aflaţi în funcţii de conducere sau care beneficiază de avantaje îl urmează pe Tăriceanu. Toţi ceilalţi îşi dau seama că aşa nu mai poate continua"*, spune el. Cât despre susţinerea de care, aparent, a beneficiat Tăriceanu pe parcursul crizei telefonului dat lui Botoş, Stoica nu o consideră relevantă. *"Ostilitatea dintre PNL şi PD, alimentată de liderii celor două partide, Tăriceanu şi Băsescu, a forţat PNL să se grupeze în jurul premierului"*, a explicat el. *"Deocamdată vrem să lăsăm guvernului timp pentru a-şi face datoria în raport cu misiunea pe care o are până în Aprilie"*. *"Pentru ca un partid să fie puternic, are nevoie de lideri credibili. Cei mai credibili sunt Theodor Stolojan şi Mona Muscă. Aceştia trebue să fie folosiţi. Mona Muscă are atuuri foarte importante pentru a conduce PNL, iar Stolojan are atuuri foarte importante pentru a conduce guvernul"*, a descris Stoica viitorul premierului.

MAGISTRAŢII, COLABORATORI AI SECURITĂŢII

Iniţiativa ministrului Justiţiei Monica Macovei de a-i obliga pe magistraţi să declare dacă au fost informatori ai Securităţii sau au făcut poliţie politică se pare că a pornit cu stângul. Un cotidian dela Bucureşti a arătat recent că judecătoarea Florica Bejinaru, membră a Consiliului Superior al Magistraturii, a colaborat cu fosta Securitate şi a primit şi bani pentru serviciile aduse. În declaraţia pe propria răspundere, judecătoarea a negat că ar fi colaborat cu poliţia politică.

Chemată la audieri în faţa membrilor Colegiului pentru Studierea Arhivelor fostei Securităţi, judecătoarea a recunoscut notele informative date ofiţerului de securitate, dar nu şi chitanţele olografe care confirmă primirea unor sume de bani. Legea pentru deconspirarea fostei Securităţi stipulează clar că persoana care a primit bani pentru activitatea de colaborator, indiferent de natura informaţiilor livrate, a făcut poliţie politică.

Cei mai mulţi dintre membrii Colegiului CNSAS au considerat însă că chitanţele nu constituie probe, întrucât judecătoarea nu le-a recunoscut. Şi în felul acesta, Colegiul i-a spălat trecutul judecătoarei Bejinaru dela Consiliul Superior al Magistraturii – organism care are menirea să fie un fel de Senat moral peste toţi magistraţii.

Iată până unde poate ajunge sistemul clientelar în România, dacă o instituţie menită să facă lumină în dosarele Securităţii este ea însăşi tributară, prin reprezentanţii ei, unor interese conjuncturale dictate de partizanate politice.

Fostul preşedinte al Curţii Supreme de Justiţie, Paul Florea, îmi spunea în urmă cu mai mulţi ani că nu se va putea face curăţenie în Justiţie atâta timp cât mulţi dintre magistraţi sunt şantajabili prin trecutul lor. Suntem şi acum în aceeaşi situaţie. Iniţiativa ministrului Justiţiei privind deconspirarea trecutului magistraţilor şi măsurile care decurg de aici poate fi în bună parte blocată de interesele oculte ale unora dintre membrii Colegiului CNSAS – în fapt, de către majoritatea consacrată încă din timpul fostei guvernări PSD.

De curând, Consiliul Superior al Magistraturii anunţa că nu poate organiza concursuri pentru ocuparea unor funcţii de conducere la o serie de instanţe de judecată şi parchete, din lipsă de concurenţi. Este, trebue să recunoaştem, un fapt cu totul neobişnuit ca magistraţii să nu-şi dorească să ocupe o funcţie de conducere. Să fie vorba de incompetenţă, de teamă, de blazare profesională? Sau, de toate la un loc? Eu cred că în primul rând avem de-a face cu o lipsă de statură morală printre mulţi dintre magistraţi. Şantajaţi şi şantajabili, având de achitat diverse note de plată pentru politicieni şi afaceriştiextraşi direct din Codul penal, unii magistraţi refuză să acceadă la o funcţie pentru a nu-şi bate singuri cuie în tălpi. Atâta timp cât sunt în rând cu ceilalţi colegi, aceştia le trec cu vederea punctele nevralgice. Însă din momentul în care devin şefi, atunci încep să se expună. Pentrucă aşa e'n firea omului, nu ştiu dacă doar la noi, la Români, ca subalternul să-şi vâneze şeful – şi, slavă domnului, are cu ce.

Să admitem că semnalul politic al actualei puteri este foarte clar în privinţa luptei cu corupţia. Şi că procurorii şi judecătorii se vor conforma acestui semnal politic, obţinând şi rezultate spectaculoase. Dar, tocmai aici mi se pare a fi punctul nevralgic al Justiţiei, şi anume incapacitatea de a se comporta ca a treia putere în stat, independentă faţă de orice semnal politic, fie el chiar pozitiv.

George ARUN

Text difuzat de postul de radio Deutsche Welle

TRADUCERI AUTORIZATE
(CERTIFIED TRANSLATIONS)
Membru ATIO & CTIC

Diplomă şi Foaie Matricolă ~ Adeverinţe
Certificat Naştere – Căsătorie - Cazier
Hotărâre Divorţ - Acte Sponsorare

LUCIAN EFANOV
Tel: 416 - 587 - 6603
Fax: 905 - 619 - 9345
E-mail: postscriptum@lycos.com
Web site: PostScriptum.Netfirms.com

Traduceri profesionale, la preţuri rezonabile!
Post-Scriptum Translations

În sprijinul anchetatorilor

12 Iunie 1990 - "Atacarea sediului Ministerului de Interne"

UN INCENDIU "DEJA-VU"

Col (r) Marin PÂRVULESCU

Analiştii din domeniu sunt în unanimitate de acord că o parte din oamenii cărora le apar în vise peisaje, localităţi, clădiri, etc., au impresia, după ce se trezesc, că în trecut cândva, poate într'o altă existenţă anterioară, au mai văzut acele locuri, că le sunt oarecum foarte familiare. Aşa a apărut sintagma franceză *"déjà-vu"*, deja văzut.

Urmărind în seara zilei de 12 Iunie 1990, la televizor, clădirea învăluită de fum a Ministerului de Interne, am avut senzaţia izbitoare a ceva deja văzut. După primele momente de dilemă am avut o revelaţie: un astfel de *"incendiu"* mai văzusem de nenumărate ori cu multă vreme în urmă, în zilele de instrucţie în teren dela şcoala de ofiţeri activi pe care o frecventam în perioada imediat următoare capitulării dela 23 August 1944. Magaziile erau ticsite atunci de muniţie şi materiale explozive neconsumate în războiul şi în privinţa cărora nu aveam nici-o restricţie în a le folosi ca material didactic. De aceea în cazul exerciţiilor *"de luptă"* cartuşele de manevră, (cu glonţ de lemn), petardele dar mai ales lumânările fumigene, folosite în exces, asigurau seara şi piperul unui succes deplin al lecţiilor. Pentru cei neavizaţi trebue spus că *"lumânările fumigene"* sunt realmente, ca aspect, nişte lumânări asemănătoare celor ornamentale din comerţ, de mărimea şi forma unei cutii de vopsea de un Kg. Pentru a fi aprinse, acestea au implementat în corpul lor un chibrit care se aprinde prin frecare de o bandă de pe ambalaj, identică cu cea de pe o cutie de chibrituri.

Aprinderea unei asemenea lumânări nu implică nici un risc, poate fi amplasată sau aruncată oriunde, inclusiv într'un loc cu materiale uşor imflamabile, fără a produce un incendiu real. În schimb, produce o mare cantitate de fum astfel încât aruncată în faţa tranşeelor proprii îi *"orbeşte"* pe atacatori şi aruncată în poziţiile inamice permite apropierea de luptătorii inamici la adăpostul perdelei de fum.

Văzând la televizor, în direct, clădirea Ministerului de Interne învăluită de fum dar fără flăcările caracteristice unui incendiu real, am revăzut, în memorie, ca reflexe condiţionate, machetele de lemn de pe poligonul de instrucţie de lângă Sibiu construite acolo pentru a marca o *"localitate"*, întrezărite printre norii de fum ai lumânărilor fumigene.

Senzaţia de *"contra-făcut"*, de *"prefabricat"* a incendiului care părea să distrugă din temelii clădirea Ministerului de Interne nu-i putea fi străină niciunui martor cu o experienţă oricât de modestă în domeniu. În cazul unui incendiu real, în contextul în care fumul ieşea pe ferestrele dela toate etajele, era de aşteptat ca întreg edificiul să fie mistuit de flăcări ceea ce nu s'a confirmat. Există îndoieli ca pompierii să fi fost alarmaţi, ca aceştia să fi participat la stingerea incendiului şi să fi întocmit acte de constatare. Şi dacă aşa ceva nu s'a petrecut este clar că intervenţia pompierilor nu a fost necesară nefiind prevăzută în scenariu pentru a nu complica situaţia în mod inutil.

Artificierii care au pus la cale *"incendiul"* respectiv nu au făcut decât să amplaseze la ora şi la locurile potrivite lumânările fumigene a căror durată de ardere a fost suficientă pentru ca ştirea *"incendierii"*, (şi prin consecinţă a *"atacării"*), Ministerului de Interne din România să dea ocol lumii, datorită unor operatori TV aflaţi, deloc întâmplător, la faţa locului.

Acest scenariu a fost mai mult decât suficient pentru a se justifica prin invocarea lui, reacţia violentă din ziua următoare a minerilor ca *"reprezentanţi ai clasei muncitoare"*, chemaţi personal de către şeful statului, Ion Iliescu. Nici *"victima"* agresiunii, adică poliţia, nu a fost aleasă la întâmplare. Trebuia dovedit că elementele *"contrarevoluţionare"* erau destul de puternice astfel că poliţia nu se putea apăra nici ea însăşi. Se putea astfel răspunde, (şi se mai răspunde şi astăzi), de ce şeful statului nu a apelat la forţele de ordine. Cei care au pus atunci la cale atacarea de către minerii manipulaţi a Capitalei folosind mijloacele şi metodele barbare ale unor secole de mult apuse, continuă să invoce acest pretext al *"legitimei apărări"*.

Demontarea acestui scenariu, (în cazul în care anchetatorii sunt de bună credinţă), nu impune un efort major de discernământ. Întrebările elementare şi firesti presupun o minimă pricepere profesională a anchetatorilor. Răspunsurile ar trebui să clarifice situaţii de bun simţ şi deloc complicate. De ce, de exemplu, *"atacatorii"* nu au putut fi opriţi în faţa sediului dar a fost posibilă arestarea lor, (se pare fără împotrivire), după ce au pătruns în sediu? Se pare că au avut calea liberă deşi la poartă ar fi trebuit să se afle cel puţin un subofiţer înarmat îndreptăţit să tragă asupra celor care ar fi forţat intrarea. Dacă nu a făcut-o, fie că a fugit din post, fie că a fost retras prin ordin. În primul caz ar fi trebuit pus sub acuzare pentru dezertare. Ancheta poate stabili acum aceasta precum şi invocarea tentativei de furt de către atacatori a unor uniforme de poliţişti sau de muniţie şi armament aflate, chipurile, la poarta poliţiei deşi uniformele se aflau asupra poliţiştilor ca şi armamentul individual, rezervele fiind păstrate în depozite ferecate amplasate în nici-un caz la poartă. De reţinut profesionalismul scenariştilor care au contat şi pe indignarea oamenilor de rând revoltaţi de îndrăzneala *"agresorilor"* de a se atinge de uniformele şi armamentul poliţiştilor socotite sacre.

Nu este deloc prea târziu pentru o reconstituire la faţa locului cu prezenţa celor care au avut *"roluri"* în acest episod, în primul rând a celor care au fost de servici dar şi a celor atraşi în sediu şi a căror listă nu se poate să nu se afle în arhive.

Specialiştii în anchete ştiu că detaliile sunt determinate în stabilirea imprejurărilor în care s'a derulat o situaţie şi evitarea clarificării lor se face numai în scopul menţinerii unor confuzii. În timp, această reconstituire poate dura doar câteva zile dacă nu este obstrucţionată în mod deliberat.

Pentru nominalizarea vinovaţilor de barbaria din 13 Iunie 1990, clarificarea pretinsului atac asupra sediului M.I. din ziua precedentă este de importanţă vitală şi determinantă. Dacă atacarea sediului Ministerului de Interne însoţită de incendierea sa se infirmă, ceea ce pare evident, atunci mineriada din acea zi departe de a fi fost un act de *"legitimă apărare"* a fost o crimă premeditată împotriva poporului român în scopul eliminării oricărei împotriviri faţă de grupul Iliescu-Roman care acaparaserâ puterea la 22 Decembrie 1989.

BĂSESCU ŞI COMUNISMUL

De aproape 10 luni, voci ale societăţii civile se încăpăţânează să-i ceară preşedintelui Băsescu să condamne comunismul. Traian Băsescu ridică din sprâncene şi scapă printre dinţi un Niet. Chiar aşa, de ce l-ar condamna? Ca să plătească tribut societăţii civile care l-a susţinut în campania electorală?

Nu e Băsescu omul care să plătească tribut nimănui. Şi apoi cam aceeaşi societate civilă l-a criticat aspru în alte ocazii. Iar Băsescu nu uită şi nu iartă.

De ce ar avea nevoie societatea civilă ca preşedintele să condamne comunismul? România a rămas printre ultimele ţări care nu l-a condamnat. Ar fi un prim pas necesar pentru o reformă morală profundă a societăţii româneşti şi mai cu seamă a clasei politice. Ar fi o reparaţie morală pentru cei care au avut de suferit din cauza totalitarismului comunist. Societatea civilă l-ar percepe pe Băsescu ca unul de-al ei şi nu doar ca pe un râu mai mic menit să o salveze de râul cel mare, Adrian Năstase dela PSD.

Condamnarea comunismului echivalează cu botezul lui Băsescu în religia anticomunismului practicată de societatea civilă după 1990. Societatea civilă nu-i ceruse lui Emil Constantinescu să condamne comunismul, pentrucă el era deja convertit la religia anticomunismului.

Preşedintele Băsescu nu se lasă convertit la această religie. Nu pentrucă ar fi nostalgic comunist. Nici pentrucă ar face complicate jocuri politicianiste. Dacă ar fi vorba de astfel de jocuri, Băsescu ar fi putut da curs invitaţiei de a condamna comunismul, până acum. Ar fi avut de câştigat. În planul imaginii. Intelectualitatea anticomunistă ar fi sărit la gâtul detractorilor lui Băsescu. Doar preşedintele era unul de-al lor. De ce atunci Traian Băsescu nu condamnă comunismul? El spune că nu ştie. Şi că ar vrea un raport. Nu pot să cred că nu ştie. El ştie. Chiar dacă era pe vapor. Chiar dacă lucra la Anvers. Ştie, nu se poate să nu ştie ce-a însemnat experienţa comunistă pentru România. Ştie că au fost publicate mii de cărţi despre ororile comunismului, cât să acoperi un perete dela Cotroceni cu ele. Nu le-a citit. Dar ce, anticomuniştii le-au citit?

Băsescu a făcut carieră sub comunism. Era comandantul unui mare petrolier românesc. A fost numit la Anvers, în anii de cruntă dictatură. Şi ce, anticomuniştii n'au făcut cariere sub comunişti? N'au călătorit şi ei în străinătate? O bursă, un simpozion, au publicat o carte, două, nouă. Asta nu înseamnă că regimul era mai puţin criminal. Şi în Germania lui Adolf Hitler erau publicate cărţi. Se făceau filme, aveau loc congrese ale scriitorilor, ale oamenilor de ştiinţă, se juca teatru. Şi totuşi nazismul a fost condamnat. Iar stâlpii regimului au fost judecaţi de un tribunal.

Am în faţă două pagini cu persoane şi organizaţii care i-au cerut preşedintelui Băsescu să condamne comunismul. Constantin Ticu Dumitrescu vrea o declaraţie solemnă în Parlament de recunoaştere a crimelor comunismului. Băsescu a cerut dovezi. Radu Portocală a adresat preşedintelui o scrisoare deschisă în care sugerează constituirea unei Comisii Internaţionale. Gabriel Andreescu merge mai departe şi cere urmărirea în Justiţie a celor care se fac vinovaţi de genocid. Cunoscutul disident Vasile Paraschiv ar vrea ca preşedintele să facă declaraţia de condamnare a comunismului la Memorialul Sighet. Un apel redactat de Sorin Ilieşiu şi semnat de 22 de organizaţii ale societăţii civile cere preşedintelui condamnarea comunismului. Maria Brătianu, inspirată de interviul luat de Rodica Palade lui Traian Băsescu, spune că e suficientă o declaraţie, fără nici un raport. Vladimir Tismăneanu scrie şi vorbeşte de câteva luni despre necesitatea condamnării comunismului. Lista este mai lungă.

Cum a răspuns Băsescu la aceste apeluri? Atunci când nu vrea comisie, cu o lungă tăcere.

Să fie preşedintele surd? Nu este. Undeva, în memoria lui, contabilizează aceste apeluri. Ba, cred că e chiar agasat de ele. Mai are puţin şi se enervează. Vin peste el oameni care au suferit pe vremea comunismului precum Andreescu, Paraschiv, Portocală. Băsescu n'are nimic în comun cu ei. Nu pentrucă era la Anvers când ei erau hăituiţi de Securitate sau prin puşcării. Ci pentrucă, din Decembrie 1989 până mai alaltăieri, ei nu s'au aflat alături de Băsescu, de aceeaşi parte a baricadei. Ei erau în Piaţa Universităţii, Băsescu era în Guvernul Petre Roman. Băsescu era ministrul Transporturilor când trenuri înţesate cu mineri veneau la Bucureşti iar ei erau hăituiţi de mineri pe străzile Capitalei.

Când ei susţineau Guvernul Victor Ciorbea, Băsescu l-a sabotat din toate puterile. Când ei acuzau Securitatea de toate relele de pe pământ, Băsescu le lua apărarea securiştilor. Când ei cereau restituirea proprietăţilor, Băsescu vorbea de protecţia chiriaşilor. Când Băsescu rezista cu greu presiunilor lui Adrian Năstase, ei tăceau. Sau chiar dădeau semne că se adaptează la *"noul context istoric"*. Când Băsescu era plimbat pe la procuratură, ei ridicau din umeri. Când candida la Primărie împotriva lui Mircea Geoană, ei îl acuzau că ar fi fost securist. L-au sprijinit ei în campania prezidenţială? Prea puţin. L-au votat ei? Da. L-au votat ca să-i scape de Năstase.

A fost vreodată Băsescu al lor, al anticomuniştilor? Nu, niciodată. Dacă au crezut cumva lucrul acesta s'au înşelat. Are, aşadar, Băsescu vreun motiv să dea curs apelurilor LOR de condamnare a comunismului? Nu. Băsescu n'are de ce să se lase convertit la religia anticomunismului. Tot ce a trăit şi a făcut Băsescu în ultimii 15 ani îl separă de anticomunişti. În mod sincer, Băsescu nu se va putea niciodată aşeza lângă ei spunând: *"sunt unul de-al vostru"*.

Armand GOSU

CURĂŢENIE ÎN VIAŢA PUBLICĂ ROMÂNEASCĂ

Ileana BIDIAN

Curăţenie în viaţa publică românească - asta propun liberalii partenerilor de coaliţie. PNL iese în faţă cu legea lustraţiei şi îşi provoacă partenerii de guvernare să pună umărul la eliminarea celor care, în perioada comunistă, au ocupat o cât de mică funcţie în stat şi în partid. Pentru ei, goana după posturi de conducere se va opri odată cu aprobarea unei asemenea legi. Voinţa politică va fi totuşi factorul hotăritor, crede actualul preşedinte al CNSAS-ului, instituţie căruia, odată aprobată legea, îi va reveni un rol principal. Liberalii au depus deja la Camera Deputaţilor propunerea legislativă prin care taie definitiv aripile foştilor comunişti de frunte ce visează încă la funcţii importante. Sunt vizaţi cam toţi mai-marii vremii - foştii activişti, cadrele de frunte ale PCR, conducătorii structurilor locale din epoca comunistă, rectorii, decanii sau cadrele didactice angajate atunci la Academia Ştefan Gheorghiu, angajaţii şi colaboratorii structurilor de poliţie politică, procurorii cu funcţii de conducere, diplomaţii.

Pentru toate aceste persoane va veni momentul trecerii în rezervă. În următorii zece ani ele nu vor mai putea candida, nu vor mai putea fi alese sau numite cam pe nici un post cu răspundere. Dela preşedinte al ţării şi parlamentar, până la magistrat sau director în cadrul structurilor locale descentralizate. Proiectul liberal împuterniceşte actualul Consiliu Naţional pentru Studierea Arhivelor Securităţii cu verificarea celor care au de gând să candideze pentru vreo funcţie. Se va infiinţa un departament special care va emite certificate în acest sens. Preşedintele instituţiei nu vede nici un impediment în a prelua această responsabilitate.

"Legea lustraţiei ar putea fi aplicată mult mai simplu decât această lege - privind colaborarea cu securitatea pentrucă aici este foarte clar. Dacă ni se dă o anumită grilă, nu facem decât s'o interpretăm. Luăm membrii din Comitetul Central, membrii marcanţi, până la ce nivel va hotări Parlamentul", a spus Gheorghe Onişoru, preşedinte CNSAS. Mandatul de funcţionare al CNSAS-ului tocmai a fost prelungit, cu încă şase ani, printr'o ordonanţă de urgenţă emisă în ultima şedinţă a Executivului. Prin urmare, în Martie, vor fi desemnaţi noii membri ai Colegiului CNSAS, actualele mandate ajungând la final. Dacă noul CNSAS va porni şi ofensiva împotriva foştilor nomenclaturişti depinde, în primul rând, de voinţa politică, crede actualul preşedinte, Gheorghe Onişoru.

LUPTA PENTRU PUTERE ŞI PIONII SLUGARNICI

La aproape un an dela câştigarea alegerilor de către Alianţa PNL-PD şi Traian Băsescu, mulţi Români cred că au ajuns la următoarea concluzie: noua putere le-a livrat mai mult scandaluri politice decât să se ocupe de măsuri radicale de reformă prin care viaţa lor să devină mai bună.

Luni de zile Puterea a încercat să-şi adjudece preşedinţia Camerei Deputaţilor şi Senatului, prin modificarea regulamentelor celor două camere. Însă conducerea PSD a găsit de fiecare dată o serie de tertipuri prin care a reuşit să blocheze acest demers până în urmă cu o lună. Nici acum subiectul nu este închis.

Dar mult mai frecvente şi mai vizibile sunt tensiunile din interiorul coaliţiei la guvernare. Deşi cap de listă încă dela începutul anului în fruntea declaraţiilor de război împotriva aliaţilor, Partidul conservator al lui Dan Voiculescu s'a aşezat acum confortabil în barca puterii, după ce şi-a primit demnităţile şi funcţiile publice dorite. Însă între democraţi şi liberali, tensiunile şi chiar conflictele s'au adâncit odată cu refuzul premierului Tăriceanu de a demisiona, pentru ca în felul acesta să poată fi demarate procedurile pentru alegerile anticipate. Jocul de glezne al primului ministru, la vremea respectivă, a demonstrat clar că poziţia sa de lider al Partidului liberal nu este deloc consolidată, şi că susţinerea sa printre colegii de partid se datorează în mare parte doar faptului că este şeful guvernului. Altfel spus, că este cel care poate oferi funcţii şi demnităţi executive colegilor liberali în schimbul susţinerii în cadrul partidului.

Diferenţa dintre premierul Tăriceanu şi preşedintele Băsescu este aceea că primul a ajuns în fruntea liberalilor într'o situaţie conjuncturală, în urma bolii subite şi misterioase a lui Theodor Stolojan, pe când Traian Băsescu şi-a creat de-a lungul anilor o autoritate incontestabilă în Partidul Democrat, pe care o are şi în momentul de faţă, deşi formal preşedintele nu mai este purtător de carnet de membru de partid.

Divergenţele dintre cele două palate, Cotroceni şi Victoria, exprimă în fapt o realitate foarte simplă: fiecare dintre cei doi lideri consumă energii uriaşe pentru a-şi aduce partidul pe care îl reprezintă în primplanul vieţii politice. Este un lucru ştiut că Partidul Democrat se află în toate sondajele de opinie mult înaintea Partidului Naţional Liberal, şi asta de bună seamă numai datorită locomotivei Băsescu dela Cotroceni. Planul de creştere al Partidului Democrat este fără doar şi poate unul pe termen lung, de vreme ce nimeni din partid nu mişcă în front, atunci când preşedintele îşi transmite mesajele.

Faptul că preşedintele Traian Băsescu nu a schimbat nici până acum şefii serviciilor secrete, precum şi pe procurorul general, schimbări cerute insistent de liberali, indică fără dubiu că şeful statului este conştient de pârghiile neconvenţionale ale puterii pe care le are la îndemână. Băsescu ştie foarte bine că slugărnicia unor astfel de indivizi poate fi mult mai eficientă în lupta cu adversarii săi politici decât dacă s'ar înconjura de oameni onesti, aflaţi în afara jocurilor politice. Asta, admiţând că există şi astfel de oameni care să fie puşi în fruntea serviciilor secrete, a Parchetului general, etc.

Povestea telefonului dat de premierul Tăriceanu procurorului general Ilie Botoş în timpul reţinerii lui Dinu Patriciu la parchet este şi aceasta o dovadă că şeful statului se bazează pe oameni slugarnici. Când procurorul general l-a sunat pe preşedinte să-l informeze de telefonul buclucaş, acesta ar fi trebuit să-i mulţumească frumos, iar a doua zi să-l destituie.

Pentrucă nu scrie nicăieri că Procurorul general era obligat să-l informeze pe preşedinte, iar şeful statului a putut vedea dela o poştă că are de-a face cu slugărnicia unui înalt magistrat. Preşedintele Băsescu a preferat să tacă atunci, recunoscând recent că a ascuns adevărul în folosul unor cauze mai nobile.

ŞAH - MAT LA N. MANOLESCU

Pe vremuri, când un scriitor scria ceva ce putea provoca dezordinea regimului comunist, cei care se sesizau erau oamenii *"de cultură"* din instituţiile abilitate ale statului. Aceştia, deghizaţi în securişti, propuneau desfacerea contractului de muncă pentru redactor şi/sau anchetarea autorului articolului.

Ştim prea bine că directorii de reviste culturale şi nu numai, dădeau cu subsemnatul, dar *"ducerea la îndeplinire"* o făceau chiar şi atunci, instituţiile statului.

Iată-l pe N. Manolescu acum: preşedinte de uniune, director de ziar şi substituit instituţiilor statului. Urmând logica din trecut, Liviu Stoiciu trebuia chemat de către directorul de ziar să se explice pentru BT-ul dat articolului. Paul Goma, ca autor al unui articol presupus antisemit, trebuia anchetat eventual de către Justiţie.

N. Manolescu, *"scăpat"* probabil de numele conspirativ, s'a substituit şi securistului de pe vremuri dela Cultura ce îl monitoriza, şi directorului de ziar dar şi Justiţiei. Aici cred că este gafa care l-a trădat ca fiind probabil fost informator *"cu carte"*, chiar dacă astăzi, când *"are parte"*, nu se mai poate dovedi acest lucru.

Dl. Paul Goma ştie de gafa lui N. Manolescu. Piesa atinsă trebue jucată. După *"Apărarea Teşu"* şi *"Atacul Goma"* urmează un *"Şah-mat la N. Manolescu"*.

Pentru acţiuni viitoare se pot face trei scenarii:

1. Institutul pentru studierea Holocaustului din România ar sesiza instituţiile statului urmând ca acestea să invoce articole existente de lege şi să-l incrimineze pe Dl. Paul Goma pentru presupusul articol rasist în solidar cu ziarul pe care-l finanţează - culmea!

2. Institutul i-ar intenta proces, direct autorului articolului, eventual în solidar cu ziarul subvenţionat de către stat. Paradoxal, statul, prin USR, trebue să se apere de o astfel de acuză. Şi într'un caz şi în celălalt, N. Manolescu, în poziţia de şef şi peste ziarul finantat de către stat, ar trebui, deontologic vorbind, să-şi apere ziarul şi redactorul, nu să recurgă la destituiri. Or, N. Manolescu, singur, a centrat şi tot el a dat cu capul.

Fără a putea face dovada caracterului rasist al articolului D-lui Paul Goma, lucru decis doar de instanţe, justiţionarul N. Manolescu ne'a făcut pe toţi semnatarii *"Protestului Goma-Stoiciu"* dubioşi, pe unii legionari iar pe Liviu Stoiciu l-a destituit pentrucă şi-a făcut meseria. Ce ar fi ca statul, care dă banii la revistele culturale păstorite de N. Manolescu, să-l destituie chiar pe şeful lor datorită unui astfel de articol?

Dar, *"statul sunt eu"* îşi zice N. Manolescu. Ei bine, nu-i chiar aşa.

3. Într'un cuvânt, din acuzator, N. Manolescu a devenit acuzat, prin instigare, pentrucă după mintea sa, noi semnatarii *Protestului* în frunte cu Paul Goma şi Liviu Stoiciu practicăm ura de rasă contrar Constituţiei României.

Acesta este motivul pentru care lui N. Manolescu i se poate intenta un proces pentrucă ne'a făcut rasişti care pot pune în pericol ordinea constituţională. Ca urmare a demersurilor noastre şi scrisorilor deschise adresate preşedintelui USR, pe de-o parte şi acţiunile desfăşurate de către N. Manolescu, pe de altă parte, instituţiile statului nu s'au sesizat.

Între un rasist şi aproape 200 de rasişti, mă întreb, cine poate produce dezordine constituţională? Paul Goma singur sau *"inşii dubioşi"* cu *"simpatii legionare"* răspândiţi în toată lumea şi gata de a musca din dosul minorităţilor naţionale?

Cale de mijloc nu există, înţelegând prin aceasta posibile scuze şi rămânerea la timona USR a lui N. Manolescu.

Trebue să înlăturăm răul din rădăcină. Şi o vom face. Cu ajutorul instituţiilor statului de drept în care credem cu tărie.

Antoniu POIENARU

Cluj-Napoca

PD NU O VREA PE UDREA

Ana BADEA

Majoritatea membrilor conducerii PD se opun acceptării Elenei Udrea ca purtător de cuvânt al partidului şi chiar intrării în PD a fostului şef al Cancelariei Preşedintelui. Deşi liderul democrat Emil Boc a evitat recent să exprime o poziţie tranşantă, mai mulţi democraţi de frunte şi-au făcut publică opoziţia faţă de un eventual *"transfer"* al Elenei Udrea la PD.

Emil Boc a calificat drept *"lipsită de obiect"* ideea ca fostul consilier prezidenţial să devină purtător de cuvânt al PD. *"Doamna Udrea nu este membră a PD, nu a depus nici o cerere în acest sens, deci nu poate fi purtătoare de cuvânt"*, a spus preşedintele democrat. *"PD are suficienţi membri care ar putea fi purtători de cuvânt. Nu e nevoie să vină cineva din afara partidului. Doamna Udrea provine din PNL, iar protocolul Alianţei D.A. precizează clar că nu putem accepta migraţia dela un partid la altul"*, declară vicepreşedintele democrat Ioan Oltean. Opoziţie similară are şi vicepreşedintele Senatului, democratul Radu Berceanu. *"Poate să dorească oricine să o propună pe Doamna Udrea. Nu se poate ca PD-ul să încalce, de dragul nu ştiu cui, un protocol cu PNL, care interzice acest lucru"*, a spus Berceanu.

Potrivit unor surse din conducerea PD, liderii democraţi se tem însă că acceptarea Elenei Udrea ar transfera asupra partidului imaginea fostului consilier prezidenţial, de reprezentantă a unor grupuri de interese. În plus, după ce Elena Udrea a folosit public informaţii obţinute în calitate de consilier la Cotroceni, democraţii se tem că ea ar putea recidiva, în calitate de purtător de cuvânt al partidului. *"Nimeni nu s'ar simţi confortabil să discute de faţă cu Udrea"*, a declarat un alt lider al PD.

MUZICA-VIDEO
CARTI-ZIARE
din ROMÂNIA, la dvs. ACASĂ!
MUZICĂ peste 500 AUDIO CASETE si CD: MUZICĂ POPULARĂ/ROMANŢE, MUZICĂ UŞOARĂ COMICE-BASME-COLINDE, muz.CLASICĂ CD-ROM-uri cu SUBIECTE DIN ROMÂNIA
VIDEO :+100 FILME: Nea Marin, Dacii, BD, Pacala, ORAŞE, DATINI; TEATRU: Caragiale-Birlic, Take-Yanke-Kadar etc. Revelion, Revoluţia 89
Muz./dansuri populare celebre, Divertis, Crăciun
CĂRŢI: 2000 TITLURI: ROMANE, ISTORIE, DICŢIONARE, FILOZOFIE, POLITICA, POLITISTE, DRAGOSTE, BANCURI, COPII, CĂRŢI DE BUCATE etc.
ABONAMENTE LA ZIARE-REVISTE!
COTIDIENE,SĂPTĂMÂNALE,LUNARE: "Evenimentul" "CAŢAVENCU", "SPORT", "REVISTA VIP", "Form AS" REV.PARANORMAL,"REBUS","FEMEIA MODERNĂ" "OLIVIA","VIVA","PLAYBOY","POVESTEA MEA","BURDA"etc
Cereti formulare si liste gratis!
ARTIMMEX
import-export & distribution of publications and media
Reprezentanţi ELECTRECORD şi INTERCONT MUSIC
4 Farmington Cres.
Toronto, ON M1S 1G1 CANADA
e-mail: order@artimmex.com
INTERNET: www.artimmex.com
Tel: (416) 332 9777 - Fax : (416) 332 8777

TRANSPLANT DE CONŞTIINŢĂ

Valeriu ARBORE

Cine face ordine în trecutul naţional? Căci asistăm în ultima vreme la răspândirea concepţiei potrivit căreia istoria poate fi doar un instrument de cultură, nu şi factor principal de **educaţie naţională**. Ba, se duce pe brânci o dubioasă campanie menită să'nlocuiască istoria Românilor din învăţământ cu istoria Europei. După cum limba şi literatura română se doreşte substituită prin *"civilizaţie europeană"*.

Cât priveşte clasa politică, guvernanţi, opozanţi, *"neutrali"* actuali nu pierd nici o ocazie pentru a declara făţiş că *"trecutul nu preocupă"*, *"cunoaşterea lui n'aduce profit material"* etc. Nu-i mai puţin adevărat că şi numeroşi concetăţeni de-ai noştri manifestă dezinteres vădit faţă de istoria Neamului. Nu mai vorbim de o mare parte din tineret... Aceasta preferă conştiinţei istorice conştiinţa sexuală!

Dar când se aplică întocmai **political corectness**, unii anti-istorici sunt de acord cu... istoria. Fasonată după necesităţi politice de moment; ori dictată interesat, furibund şi ameninţător, din afara spaţiului românesc (cf. Raportul produs de Comisia Wiesel, publicat anul trecut). Parcă ne'am afla mereu sub semnul lui George Orwell, care, în cartea sa *"1984"*, punea printre instrumentele-cheie ale statului totalitar Ministerul Adevărului, menit să re-scrie, în fiecare zi, Istoria. În crematoriile lui dispăreau, totodată, clipă după clipă, nu numai documente autentice asupra trecutului, dar şi versiunile succesive ale puterii oficiale. În schimbul plăsmuirii de realitate.

Se experimentează astfel la noi un transplant de conştiinţă, o grefă a simţului Binelui şi Răului, care pleacă dela operaţiunea **antimemorie**. Se caută vreme cu prilej pentru a se impune: o altă viziune asupra originii limbii şi poporului nostru, asupra creştinismului românesc, contestarea continuităţii şi unităţii naţionale, omiterea antiromânismului, a atrocităţilor maghiare din Ardealul de Nord (1940-1944), a gravelor vinovăţii antiromâneşti ale Evreilor, a holocaustului roşu, a mişcării de rezistenţă naţională împotriva comunismului (începută în anul 1919), a problemelor fundamentale ce motivează diversitatea etnică. (Tăcerea, chipurile, ar provoca uitarea, deci inexistenţa! Bunăoară, lupta de veacuri pentru independenţă, libertate naţională, dreptate socială.)

În schimb, gardienii dela uşa istoriei oficiale, plătiţi ca să ne infesteze gena etnică, sting evenimente şi personalităţi reale, însă contrare *"normelor* (de cine stabilite?) *acceptate în lumea* (care lume?) *contemporană"*, cum se exprima un *"director de conştiinţă"*. De exemplu, Ştefan cel Mare nu poate fi Mare şi Sfânt, deoarece, între altele, a fost xenofob. Mihai Viteazul, asupritor al ţăranilor. Ion Vodă cel Cumplit, nedemocrat, impilator de boieri. Bălcescu, Kogălniceanu, Eminescu ş. cl. - naţionalişti virulenţi. Compensativ, suntem obligaţi să credem că Ţiganii, Evreii, Secuii *"au concurat benefic la evoluţia democratică a ţării"*.

Dincolo de logoreea europenistă şi mondialistă despre *"aportul substanţial"* al ne-Românilor/anti-Românilor *"la propăşirea Românilor"* (!), argumentaţia este ea însăşi găunoasă. De pildă, se susţine (de diverşi scribălăi) că Naţiunea Română modernă şi identitatea naţională sunt *"invenţii ale romanticilor"*. Ori că între origine etnică şi cetăţenie trebue pus semnul egalităţii! **Cine scriu astăzi "istorii"?** Ex-propagandişti comunişti în genere, precum V. Tismăneanu, Fischer-Galaţi, Silviu Brucan, Z. Ornea, A. Oişteanu, Radu Ioanid, general M. Ionescu, L. Volovici, Stelian Neagoe, Andrei Cornea, Al. Florian, Dan Pavel, Totok Solomonovici **ejusdem farinae**. Din păcate, profesionişti de vază ai trecutului naţional, deocamdată, nu sonorizează nici o silabă...!

Fiecare dintre noi e dator dă fie răspunzător faţă de propria conştiinţă naţională. Fără lipsuri la cântarul adevărului istoric, până una alta, poate fi deajuns. Şi nu e puţin să n'acceptăm transplantul!

Sub semnul sacrificiului

Gheorghe NĂSTASE

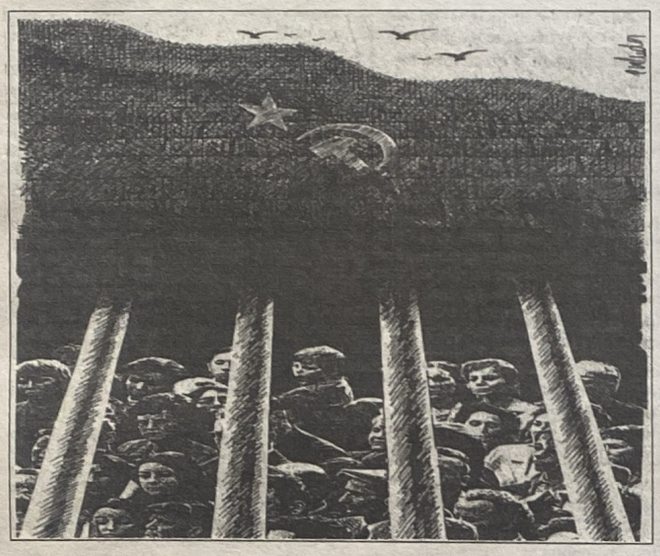

Sunt morți de umbrele cărora se cuvine să te apropii cu sfială, cu respect, pioșenie și uneori, cu veneratie. Sunt morți despre care s'ar cuveni să scriem în genunchi. Așa se cuvine când este vorba de martirii neamului nostru.

Începând din 1945, Țara Românească se afla ocupată de Armata Roșie, lucru recunoscut indirect de J. Byrnes, ministrul de Stat pe atunci al Statelor Unite, care vorbește de înțelegerile privind ocupația și controlul fostelor state inamice ale Uniunii Sovietice.

Cele câteva sute de comuniști de atunci din România, în fruntea cărora s'au aflat străini de neam și care uneori nu erau nici cetățeni români, s'au instalat la putere, având în spatele lor tancurile sovietice. Poporul român a fost întotdeauna refractar față de comunism și opoziția lui s'a făcut simțită chiar dela preluarea puterii de către noile autorități dictatoriale. Manifestațiile din 1945-1947 și alegerile generale din 1946 stau mărturie.

În același sens, este de amintit că sistemul comunist a fost respins de poporul român, în mod categoric, încă mai demult, din 1919. Atunci, Armata Română nu numai că nu s'a contaminat de bolșevismul rus, dar a spulberat guvernul comunist al Republicii Ungare a Sfaturilor (Sovietelor) instalat la Budapesta de Bella Kun.

România a contribuit încă de pe atunci la stăvilirea întinderii pecingenii roșii, fapt pe care Puterile Apusene nu l-au înțeles atunci. După al Doilea Război Mondial, acestea au contribuit la extinderea comunismului sovietic, încurajat prin indiferența lor, chiar binevoitoare uneori, pe care istoria nu a întârziat să o condamne. Războiul rece care a urmat și care părea că nu are sfârșit, a confirmat această mare greșeală.

Aceeași poziție anticomunistă au adoptat-o și ofițerii și ostașii români căzuți prizonieri în URSS, începând cu 1941. Mulți dintre ei au refuzat să revină în țară, în cadrul unităților alcătuite în urma propagandei făcute de Ana Pauker, devenind astfel primii prizonieri de conștiință și opozanți ai comunismului; iar când Moscova, târziu după război, i-a eliberat, o bună parte din aceștia au fost trimiși direct în închisoare de către regimul comunist dela București.

După alegerile din 1946, noii guvernanți și-au dat seama că acest popor respinge cu o majoritate covârșitoare jugul comunist, ceea ce trebue să-i fi îngrozit. Atunci, au falsificat rezultatul alegerilor, inversând datele acestora și au trecut la represiune. Lupta era declanșată împotriva opoziției, a poporului. O luptă cu totul inegală, dar pe care mulți dintre fiii acestuia au acceptat-o.

Au început arestările. Procesele - așa-zisele procese - cu condamnări grele, de multe ori pe viață și la moarte. Primii care au căzut pradă dictaturii comuniste au fost conducătorii fostelor partide democratice, foștii demnitari și oameni politici de frunte. Apoi s'a trecut la toți opozanții cunoscuți sau presupuși. Sloganul caracteristic pentru acele vremuri era: *"Cine nu e cu noi e împotriva noastră"*.

Unele păreri răspândite în străinătate, potrivit cărora poporul român nu s'a ridicat împotriva opresiunii și opresorilor, reflectă o necunoaștere a realităților. În legătură cu această chestiune, trebue să se știe că:

1. Opresiunea și represiunea în țara noastră au fost cu mult mai puternice decât în celelalte țări comuniste, cu excepția, poate a Uniunii Sovietice. Din această cauză, nu s'a putut realiza o acțiune concentrată, unică și coordonată;

2. Cu toate acestea, între 1945 și începutul anilor '50, sute și sute de mii de oameni din toate straturile sociale au umplut închisorile și lagărele de muncă forțată, pentrucă au respins, într'un fel sau altul, regimul dictatorial și tiranic instalat la putere.

3. Aceasta a fost cea mai grea și cea mai importantă perioadă din acțiunea de rezistență a poporului român împotriva comunismului, atât prin numărul celor arestați și condamnați, cât și prin regimul de detenție extrem de sever, de exterminare, aplicat în închisori și în lagărele de muncă forțată. Acolo și atunci au pierit atâtea valori românești, iar cei care au supraviețuit, când au fost eliberați, nu au putut ocupa vechile locuri de muncă fiind obligați să accepte munci necorespunzătoare pregătirii lor, au continuat să fie supravegheați, hăituiți, marginalizați. În ciuda regimului despotic, în toată perioada amintită, lupta împotriva acestuia n'a încetat însă.

Lumea deținuților politici la vremea aceea cuprindea oameni din toate straturile sociale și profesionale: oameni simpli, dar cu un bun simț rar întâlnit, elevi, studenți, muncitori, țărani, învățători, medici, farmaciști, preoți și prelați, personalități ale vieții culturale și politice, subofițeri și ofițeri de toate gradele, inclusiv generali.

Închisorile și lagărele de muncă forțată gemeau de atâția condamnați și, uneori necondamnați, ci închiși pur și simplu, pe baza unui ordin administrativ. Sunt convins că la fel s'ar fi întâmplat și cu unele figuri ilustre care s'au aflat din fericire departe de nenorocirile ce s'au abătut asupra României după 1945. Gândul-mă duce, printre alții, la Mircea Eliade, George Palade, Emil Cioran, Eugen Ionescu. Câți au dispărut în această perioadă de întuneric, în acea gaură neagră a timpului nostru istoric? Cine știe? S'ar putea să nu aflăm niciodată numărul lor.

Nu am să amintesc aici numele nici unuia dintre aceștia pentru a nu nedreptăți pe nimeni. Pentrucă, după cum se spune, dela cei cărora li s'a dat mult, li se cere mult; iar dela cei căroara li s'a dat puțin, li se pretinde mai puțin. De data aceasta însă, deși nu toți au primit mult, cu toții au dat mult, au dat la fel, au pus în joc aceeași miză; viața însăși. Toți care au trecut dincolo, ca și cei care au supraviețuit - puțini la număr, acum vârstnici și bătrâni istoviți - au fost animați de aceeași simțire, de același gând și aceeași încredere că se află pe calea cea bună, singura mântuitoare. Ei au respins monstruoasa minciună și au înfruntat tirania sub călcâiul căreia fusese împins acest popor vitregit de istorie, sacrificând tinerețe, familie, viitor, carieră, viață.

După Pitești și Jilava, eram acum la Aiud. Din camera în care mă aflam zăvorît împreună cu cei ce sufereau alături de mine, când noaptea se așeza bine, după ritualul grotesc al numărătorii și semnalul de stingere (multă vreme nu a existat lumină în celulă, în afară de cea a zilei), se auzea în tăcerea absolută care stăpânea peste tot și peste toate, cu excepția sufletului fiecăruia, zgomotul unui cărut tras pe caldarâmul aleii care ducea spre poarta închisorii. Eram întins pe o parte - așa se dormea - pe podea, ca o linie dreaptă orizontală. Toți ceilalți colegi de cameră, la fel, spațiul ocupat de fiecare revenind uneori la 40 cm lățime. Întoarcerea pe partea cealaltă se făcea aproape la comandă. Când unul nu mai putea suporta poziția și se întorcea, toți cei după latura respectivă executau aceeași mișcare, unul după altul.

Cum stam așa, confratele din fața mea mă lovi ușor cu piciorul. La început nu mi-am dat seama. Credeam că doarme și are tresăriri, așa că am rămas mai departe nemișcat, cu pleoapele adunate, dar cu ochii deschiși spre oceanul fără margini și fără fund al spațiului și timpului, depănând tot ce putea trece prin minte, real sau imaginar.

După câteva secunde, primeam un nou semnal, urmat de șoapte rostite cu fața puțin întoarsă spre mine:

- Auzi huruitul acela de afară? Îl auzisem de mai multe ori, la interval de două - trei nopți, cam pe la aceeași veghe, dar nu-i dădusem importanță.

- A, da. Și? Șopotii la rându-mi. Confratele, care era mai demult aici, îmi dezvălui cifrul acestui zgomot preluat dela deținuții mai vechi:

- S'a mai dus unul, zise, sau poate mai mulți. Cine știe! Au terminat. Au plecat din lumea aceasta. Și afară s'a instalat iarăși tăcerea.

Ritualul acesta nocturn înfășurat în cel mai înalt secret, se repeta la intervale mai mari sau mai mici. Parcă și acum aud ecoul roților acelui cărut nevăzut al morții care străbătea liniștea și întunericul.

Câți vor fi pierit în numeroasele închisori, în lagărele de muncă forțată și în minele de plumb, în odioasele anchete, în bătăi și torturi, nu știm. În orice caz, mulți, foarte mulți! Poate mai mulți decât în toate țările cărora li s'a impus același blestemat regim după 1945, pentrucă cel din țara noastră le-a depășit cu mult pe celelalte.

Aceste conștiințe, adevărate caractere, care făceau parte din elita socială, culturală, politică și morală a neamului nostru și pe care nu le-au putut înfrânge nici umilințele, nici batjocurile, nici chinurile, nici moartea, au trecut dincolo, cu gândurile, preocupările, dorințele și visele lor. Sunt de mult în lumea umbrelor, la care s'au alăturat alte inimi curate, victime ale gloanțelor ucigașe din Decembrie 1989, pe care le întâmpinau cu flori în mâini și cu piepturile goale.

Într'un poem creat în timpul detenției, Nichifor Crainic întreba și se întreba: *"Unde sunt cei care nu mai sunt!"*. Și răspunsul era: *"Veți vedea când marele'ntuneric va cădea!"*. Unde sunt, așadar, toți acești dispăruți, cei mai mulți dintre ei, mari anonimi.

Ei bine, minunea s'a produs. A avut loc o revelație. Și o revoluție. Pentrucă nu știu cum s'ar putea numi altfel faptul de a contesta deodată, după 7 decenii, că ceea ce înainte era proclamat ca adevăr absolut era de fapt o monstruoasă minciună; că mult trâmbițata democrație era cea mai cruntă dictatură și tiranie; așa-zisa libertate a omului și a cetățeanului era negarea totală a acesteia; ceea ce se numea lumină era beznă, iar ceea ce era considerat cel mai înalt progres era un regres pe toate planurile. Toate acestea făceau parte dintr'un sistem atât de bine închegat încât cei care l-au inventat și experimentat îl credeau de nezdruncinat, sistem pe care ei l-au impus altor țări și popoare și care s'a dovedit până la urmă total falimentar, dezastruos.

Importanța acestor constatări este cu atât mai mare cu cât ele au fost făcute chiar în țara de origine a sistemului. În ciuda loviturii pe care forțele răului au încercat din nou în August 1991 să o dea acestui reviriment epocal al istoriei - retrezirea conștiinței de om, care implică demnitatea și libertatea ca dimensiuni esențiale ale acestei ființe, singura rațiune - drumul pe care popoarele subjugate timp de jumătate de secol au pornit în 1989, nu le mai poate fi barat.

Marele zid al întunericului s'a prăbușit. Ceea ce a mai rămas continuă să se sfărâme. Acum putem spune că *"Cei care nu mai sunt"* există, totuși. Ei se află acolo unde sunt toți acei ce au luptat pentru ființa neamului românesc. Ei și-au asumat acest sacrificiu, conștienți că sunt de partea valorilor eterne ale libertății și demnității omului, spre binele celor mulți, al tuturor.

Pe osemintele lor îmbrățișate de acest pământ românesc și pe acelea ale celor căzuți începând cu Posada și terminând în cotul Donului, Caucaz și Tatra, se sprijină coloana infinită a acestui popor, pe care istoricul și omul politic, Gheorghe Brătianu, referindu-se la primul mileniu din existența acestuia, îl numea *"O enigmă și un miracol istoric"*, cum dealtfel s'au exprimat și alți istorici străini.

Unii au vrut și vor ca peste toți aceștia să se așternă plumbul tăcerii și al uitării. Dar celor care au supraviețuit acelui infern din închisorile și lagărele de muncă forțată din primii 15-20 de ani ai dictaturii, despotismului și fărădelegii, și care puteau mușca oricând țărâna alături de ei, nu le este îngăduit așa ceva. Aceste gânduri se constituie într'un pios omagiu adus târziu celor care o meritau din plin și mai demult, celor care au pierit pe Golgota românească. În fața mormintelor lor, ne descoperim și ne plecăm frunțile cu adânc respect și pioșenie.

O dată, aflându-mă în spitalul închisorii Aiud, *"scoși la aer"* cei care ne puteam ține pe picioare, am avut ocazia să schimb câteva cuvinte cu profesorulMircea Vulcănescu. Dar n'am ajuns să închegăm prea bine discuția, când s'a și strigat: *"La cameră!"*

Ne apropiam de scările spitalului, când dânsul mi-a spus, în continuarea ideii abia schițate: *"Am eu o răfuială, adică două: una, cu metafizica și alta, cu a fi cineva și a face ceva"*. Ne'am, despărțit și de atunci nu l-am mai văzut.

Nu știu cum ar fi decurs răfuiala lui cu aceste două probleme care îl preocupau. Dar aș îndrăzni să afirm, pe linia celei de a doua răfuieli, că fiecare din cei dispăruți, ca și din cei care au supraviețuit, a fost în felul lui **cineva** și fiecare și toți la un loc au făcut totuși **ceva**. Să alegi cu bună știință și să mergi curat până la sacrificiul suprem, pentru o cauză sfântă, este **ceva**. Iar dacă astăzi nu este așa, mâine va fi.

SĂ ȘTII SĂ SUFERI

Să știi să suferi cu tărie sfântă
Torturi, anchete, lanțuri și blesteme,
De vrei s'auzi cum cerurile cântă
În inima ce-ți sângeră și geme.

Să știi să uiți jignirile nedrepte
Și condamnarea judecății crunte,
De vrei să urci incandescente trepte
Și aurori să-ți fluture pe frunte.

Să știi să rabzi, când te lovește bruta
Și, în adânc, te macină mânia,
De vrei să-ți fie liberă ținuta
Și fără de prihană, bucuria.

Să știi să ierți, cum iartă doar iubirea
Ce izvorăște din Golgota vieții,
De vrei să cucerești nemărginirea,
Purificându-ți lacrima tristeții.

Să știi să te ridici deasupra urii,
De vrei să'nfrângi prăpăstii și jivine,
Punând de-a pururi stavilă naturii
Și steaguri de lumină-având în tine.

Să știi să suferi, suferind să dărui
Comorile lăuntric adunate,
De vrei în curcubeie să te nărui
Și să te scalzi în slăvile curate...

Sergiu GROSSU

Testamentul din morgă

- Volumul 2, Cap. 4 -

Motto: *"Înfrânge-ţi deznădejdea,*
Fii tare cât se poate,
Că tot la zi sfârşeşte
Şi cea mai lungă noapte!"
(William Shakespeare)

După rebeliune, gardienii căutau tot felul de pretexte să ne tortureze. Se bătea pentru comunicarea cu deţinuţii din celelalte celule, prin alfabetul Morse. Deoarece unii deţinuţi comunicau cu o viteză ameţitoare, administraţia instruise mai mulţi securişti să descifreze mesajele noastre.

Un alt motiv de bătaie era şahul. Deţinuţii mestecau miezul de pâine cu salivă în gură şi confecţionau figuri de şah, pe care le lăsau să se întărească. Se realizau adevărate opere de artă. Erau bătuţi toţi cei care erau prinşi cu ace, reparându-şi zdrenţele date de închisoare, sau care scoteau aţă din cearceafuri sau feţe de pernă, cu acelaşi scop. Pentru a se confecţiona un ac, se căuta o sârmă, care se şlefuia zile în şir şi se făcea un orificiu, cu ajutorul unui ciob de geam.

Erau, de asemenea, bătuţi cei care se aşezau ziua pe pat.

În ziua de 5 August 1958, gardianul Câmpean mi-a făcut un raport pe care l-am primit în anul 1993, dela prietenul, Marcel Cazacu, din conducerea Filialei Timişoara a A.F.D.P.R., care l-a găsit în arhiva Tribunalului Timişoara, unde fusesem judecat în anul 1957. Iată conţinutul lui:

"Raport - În ziua de 5 August 1958, ora 10,30, deţinutul Radina I. Remus, condamnat la 6 ani pentru frontieră, la controlul făcut asupra cazarmamentului am constatat că acest deţinut a distrus una faţă pernă, făcând diverse lucruri din aceasta. Propun să fie pedepsit cu 7 zile izolare. Supraveghetor, (ss) Şerg. Câmpean."

Acest raport conţinea două minciuni nerușinate.

Prima: nu tăiasem niciodată din faţa de pernă. În decursul anilor, deţinuţii tăiaseră din toate cearceafurile şi feţele de pernă, pentru a scoate aţă să repare zdrenţele cu care erau îmbrăcaţi; după cum spunea poetul Nichifor Crainic,

"Şi de aceea fac
Osânda cea mai grea,
Nici zdreanţa'n care zac
Nu e măcar a mea."

Am fost scoşi la bătaie zece deţinuţi din celula mea şi duşi în camera supraveghetorului. Apoi am fost toţi înghesuiţi într'o mică încăpere, care era toaleta. De acolo eram scoşi pe rând şi loviţi la spate, de zeci de ori. Toţi cei ce-şi aşteptau rândul, timoraţi, auzeau ţipetele celor loviţi. Astfel puteau să ne bată când voiau, toată lenjeria fiind tăiată în decursul anilor.

A doua minciună era afirmaţia scrisă că am fost pedepsiţi cu şapte zile de izolare, când în realitate toţi am fost bătuţi, în grupe de zece deţinuţi.

Loviturile erau aplicate la picioare, la mâini, peste fese, iar dacă mişcai, îţi spărgeau capul fără milă. Mă încordam din toate puterile să nu scot nici un ţipăt, pentru a nu descuraja pe ceilalţi tineri.

Cu câteva zile înainte de 23 August 1958, am fost dus la izolarea dela parter, unde, mai multe zile, am dormit pe betonul gol. Cu riscul de a fi torturat, am început să transmit alfabetul Morse prin perete. Mare mi-a fost surpriza când din izolarea vecină mi-a răspuns un craiovean, ca şi mine: Mircea Criveanu, fost ofiţer, dintr'o familie de medici, condamnat încă din 1945, cu organizaţia *"Sumanele negre"*. Deşi închis de 13 ani, avea moralul foarte bun şi era convins că tirania comunistă va fi aruncată la lada de gunoi a istoriei. Cu toate că eram bine ferecaţi în închisoare, totdeauna de sărbătorile comuniste aveau frică şi izolau pe cei pe care-i considerau periculoşi.

Ieşit din izolare, m'am întors în celula mare de circa 200 de oameni, unde am avut şansa să ocup un loc retras, unde nu puteam fi văzut de gardieni prin vizeta uşii. Eram scoşi periodic la aer câteva minute, cu un singur scop: să ne lovească cu ciomegele când treceam printre şirurile de gardieni.

Mâncarea era execrabilă: morcovi furajeri muraţi, varză sărată, după care urma privarea de apă, pâine din mălai alterat, cu nisip şi cu miros de petrol, intestine şi resturi de carne alterată, lipsită de săruri minerale şi vitamine. În decurs de 10 ani de închisoare, nu am văzut un singur ou şi nici un fruct. Astfel la Jilava oamenii rădeau pereţii şi mâncau var, la canalul morţii Dunăre-Marea Neagră mâncau iarbă, iar la Gherla, cei care lucrau în fabrica de mobilă mâncau cazeina pe care o foloseau la fabricarea mobilei.

Bolnavii de tuberculoză nu erau trataţi, nici izolaţi; iată o nouă crimă împotriva umanităţii! Într'o noapte, un tânăr de origine maghiară, Antal, s'a simţit foarte rău. Am alertat gardianul, care nu a luat nici o măsură. Tânărul a murit în celulă şi nu l-au scos până dimineaţa. Teroarea era permamentă, ne încurajam unii pe alţii. Se repetau deseori versurile lui Shakespeare:

"Înfrânge-ţi deznădejdea,
Fii tare cât se poate,
Că tot la zi sfârşeşte
Şi cea mai lungă noapte!"

În atmosfera de umilinţă permanentă, am hotărît să concep patru scrisori pentru Occident: preşedintelui Statelor Unite ale Americii, Dwight Eisenhower, Papei, Organizaţiei Naţiunilor Unite şi lumii libere.

Scrisorile acestea le-am conceput în gând. Toate începeau cu un motto, aveau o introducere asemănătoare şi aceeaşi încheiere.

1. Către preşedintele Eisenhower, începeam cu următorul motto: *"America este ultima bună speranţă a pământului"* (Abraham Lincoln). Urmează introducerea: *"Deţinuţii politici care supravieţuiesc, încă, în închisorile de exterminare din România subjugată pornesc dela credinţa puternică în Dumnezeu şi în declaraţia de independenţă americană"*. Voi da acum câteva citate exacte de care îmi mai amintesc:

"După cum spune poetul Nichifor Crainic,
De-am fost cândva poet
Sau luptător de rând,
Sunt astăzi un schelet,
Ce spânzură de-un gând.
În altă poezie, descrie istoria tragică a României:
Acest pământ pân'la hotare
Podit e cu străbunii mei.
Cucernic le ridic altare,
Pilaştrii bolţilor sunt ei.

În ciuda silnicii Mongolii,
Ei sunt temeiul subteran,
Pe care urc, precum atolii,
Pe oseminte de mărgean."

Încheierea era comună celor patru scrisori:

"Iar noi, după cum spune Goethe, <Cât timp va fi zi, vom rămâne cu fruntea sus şi tot ce putem face, nu vom lăsa să se facă după noi>."

2. Către Papa, începeam cu următorul motto: *"Căutaţi adevărul şi adevărul vă va face liberi"* (Isus).

3. Către ONU, începeam cu următorul motto: *"Dreptatea este mai preţioasă decât pacea"* (Woodrow Wilson).

4. Către Lumea Liberă, începeam cu următorul motto: *"Libertatea este singurul ţel spre care tind, conştient sau nu, toate luptele, trudele şi suferinţele omului pe pământ"* (Thomas Carlyle).

În capitolul viitor voi descrie cum am gândit să expediez cele patru scrisori.

Remus RADINA

NU SCOATEŢI ROMÂNISMUL DIN ISTORIE

Valeriu NEŞTIAN

O perfectă continuitate leagă regimul actual din ţara noastră de cel antedecembristic, şi aceasta din urmă de perioada interbelică, în privinţa felului în care e tratat naţionalismul creştin. Astăzi, însă, antiromânismul *"democratic"*, spre deosebire de cel dictatorial, nu-i interesat în a recurge la metode *"clasice"* şi unelte directe (cătuşe, lanţuri, beciuri, temniţe...), ci de a pune stăpânire pe suflete, pe minţi, pe lăuntrul conaţionalilor, pe teama lor molipsitoare. Explicaţia? Rezultatul se obţine şi prin scurtcircuitarea perspectivelor *"României legendare"* (după expresia lui Const. Noica), frumoase, puternice, prospere.

Sub acţiunea dinamizantă a forţelor oculte (interne şi din exterior) pe copacul vieţii noastre publice se răscoc otrăvitele fructe ale anti-*"extremismului"*. Etichetă ticluită în hrubele anumitor cercuri de putere. Ea-i pusă în circulaţie, diversionist, de către bravi politicieni, oameni de presă şi de afaceri, reprezentanţi ai *"societăţii civile"*, culturnici, cadre didactice şi militare, feţe bisericeşti, lupi tineri clonaţi securistic, elemente alogene... Ajutaţi de-un neo-limbaj de lemn cu fond lexical din cale-afară de sărac (**violenţă, xenofobie, misticism, intoleranţă, antisemitism**).

Jocul gauchist al antinaţionalismului e condus de: posturi radio TV, publicaţii ca *"Observator cultural"*, *"22"*, *"Dilema veche"*, *"Noua Alternativă"*, *"România literară"*, *"Academia Caţavencu"*, *"Realitatea evreiască"*, în cea mai *"bună"* tradiţie sărîndărească... Dacă, bunăoară, baritonul ultrademocrat (de după , fix, 1989!) Al. George elucubrează în genul lui I. Iliescu că *"legionarii sunt bolşevicii noştri"*, în revista *"Viaţa Românească"*, o sopranâ de coloratură roşie îngăimează, la nivelul celor scrise/zise în anii *"glorioşi"* ai dictaturii proletariatului, că gardiştii *"într'o mână purtau Biblia, în cealaltă pistolul"* (nu Talmudul şi racheta nucleară?...). În principal, se urmăreşte să se înglobeze mişelnic, sub aceeaşi firmă, naţionalismul şi ceauşismul, să fie timoraţi Românii care s'ar decide să militeze în rândurile frontului de dreapta radical anticomunist şi să se prezinte acţiunea românismului creştin drept antieuropeană!

Dacă inepta propagandă a secerei şi ciocanului susţinea că Mişcarea Legionară este o *"organizaţie a vârfurilor burghezo-moşiereşti în slujba imperialismului"*, sau că actorul Constantin Tănase a fost omorît de arhanghelişti, *"fini"* intelectuali de azi, precum Pleşu, Patapievici, Andreescu, Pippidi ş.a., nu pot dormi tot gândindu-se la *"pericolul verde"*. Trist, foarte trist şi deştrămător e că unii ex-colegi de puşcărie ai legionarilor minimalizează, ridiculizează, denigrează acum (comandat, necomandat) pe cei cu care-au împărţit cinstit, în desăvârşită camaraderie, celula şi colţul de pâine. Ba sunt unii care nici nu recunosc participarea decisivă a legionarilor în mişcarea de rezistenţă anticomunistă, suferinţele, jertfele lor, calitativ şi cantitativ, de **nomber one**. Chipurile, ca nu care cumva să displacă acest adevăr istoric Apusului... Însăşi Doina Cornea afirma senin şi ofensator: *"Ei, la Aiud au fost, acolo, închişi şi câţiva legionari..."* Aproape la fel de *"generoşi"*, în cărţile lor, Cicerone Ioaniţoiu, Neagu Djuvara. Ca să nu mai pomenim de răposaţii I. Negoiţescu sau I. Caraion. Ori de revista *"Memoria"* şi de manualele şcolare!

Colaboraţioniştii notorii ai regimului totalitarist, oportunişti rasaţi, care în trecut n'au mişcat un deget, n'au sonorizat silabic măcar un NU, n'au stat un ceas şi-un sfert, cel puţin, în arestul Securităţii ori în ancheta sinistrului *"organ"*, şi care, actualmente, chiar pentru a-şi şterge nasul cer permisiunea dela Occident, aruncă cu lături asupra Legiunii şi Neamului *"holocaustogen"*. Fără risc. Ştiind că, oficial, e sever interzisă (graţie drasticei cenzuri) orice replică publică! Un aşa curaj... Prostituarea spirituală şi politică a unora ca aceştia, ieri şi azi, ţine cu evidenţă de avantajele de ordin social şi material/financiar. Dar e inadmisibilă scuza că ei au vrut şi vor să *"salveze"* românimea prin transformarea patriei într'o remorcă a nu importă căror puteri hegemonice. Din nenorocire, ei transferă legitimitate şi autoritate antiromânismului, contribuind prin minciună, invenţie, fals, omisiune, la răsturnarea totală a valorilor naţionale şi a reperelor morale creştine. Cu perspectiva dramatică a scoaterii din istorie a Neamului şi Ţării...

Acest lucru, însă, spre ghinionul diavolilor stângişti, n'o să se întâmple. De unde o atare ipoteză optimistă, în condiţiile în care românismul este dat la fund? Din convingerea că **lupta lui continuă...!**

DEMOCRAŢIE ŞI RESPONSABILITATE

F.O.SĂLCEANU

În acest mileniu omenirea se confruntă cu un alt aspect al devenirii sale: acela al adevăratei democraţii. Atingerea acestui scop înseamnă că nu există nimic ce poate să contrazică destinul omenirii, adică să apară un conflict mondial sau actele de terorism să atingă cote de agresivitate şi distrugere fără precedent. În condiţiile în care omenirea tinde spre globalizare cu fermitate atunci vor fi puse în aplicare sisteme reactive pentru a proteja valorile democratice autentice de efectele de virusare a lor de potenţialii duşmani. Şi cu adevărat, astfel de măsuri care să apere valorile democratice, deja au început să fie aplicate pentrucă democraţia autentică înseamnă o responsabilitate totală a individului pentru apărarea propriei sale libertăţi. Este un adevăr: individul care lasă la voia întâmplării propria sa libertate, atunci universalitatea democraţiei autentice devine estompată şi uşor de anihilat de către forţe obscure, reacţionare sau anarhice.

În acest mileniu actele teroriste au atins cote alarmante şi sistemele de apărare a democraţiei au devenit excesiv de vigilente - şi nu este nimic rău - dar acestea pot duce la statornicirea unor situaţii dramatice pentru libertatea individului, prin reactivarea unor mijloace excesive ce vor da curs unei stări de alienare a individului, deci instaurarea autoritarismului. O astfel de atitudine din partea sistemului politic de guvernare pune în pericol însăşi valoarea de fapt a democraţiei.

Prin căderea sistemului autoritar comunist, pentru mulţi viitorologi a fost un respiro puternic de încredere în viitorul valorilor democraţiei, dar s'a dovedit până la urmă că nu este aşa, pe trupul lui în putrefacţie au răsărit, precum ciupercile după ploaie, organizaţii teroriste foarte virulente. Minciuna extinsă de către cel mai diabolic sistem comunist despre *"viitorul luminos al omenirii în comunism"* - sistem copiat la indigo după aceea din fascismul hitlerist german - a creat o debusolare fără control în multe regiuni de pe pământ emisarilor acestui sistem (majoritatea bolnavi mintali), încât s'au reorganizat dând viaţă unui alt sistem nociv: terorismul.

Terorismul a fructificat partea cea mai periculoasă a comunismului totalitarist: teroarea mortală şi distrugerea cu orice preţ a valorilor democraţiei autentice. Cum va face faţă Occidentul hiperdezvoltat acestui virus ultrareacţionar post-totalitarist? Iată o întrebare care nu are încă un răspuns, pentrucă secolul XXI a început să aducă după sine cele mai profunde schimbări în destinul omenirii. Din anul 1997, când deja a început Era Vărsătorului, pământul şi-a schimbat vibraţia, celelalte planete şi mai ales Soarele, omenirea a fost şi este lovită de cele mai cumplite catastrofe naturale şi sunt urmate de acţiuni premeditate ale unor terorişti - indivizi fără responsabilitate morală - împotriva a sute de milioane de oameni. Ei pregătesc în secret atacuri viitoare cu arme sofisticate asupra marilor aglomerări umane, începutul unui război total nu este un basm, semnele că el este tot mai posibil sunt tot mai evidente. Pentru ca omenirea să nu intre pe marginea prăpastiei Occidentul trebue să amplifice securitatea mondială prin măsurile cele mai eficiente ale diplomaţiei, ale echilibrului economic şi cele ale intervenţiei armate, asumate în comun cu toate naţiunile, pentru a lovi eficient şi total în multicefala fiară cea întunecată: TERORISMUL, ca valorile, mereu în mişcare şi schimbare, ale Democraţiei să nu mai fie întinate în acest mileniu trei.

BISERICA ORTODOXĂ S'A ZGUDUIT DIN TEMELII

La o zi dela alegerea lui PS Laurenţiu Streza ca mitropolit al Ardealului, Sinodul l-a lăsat fără putere, înfiinţând o nouă mitropolie la Cluj. Rezultatul la fel de spectaculos al alegerilor pentru Mitropolia Ardealului a fost dat peste cap, printr'o decizie a Sfântului Sinod. Acesta a validat alegerea PS Laurentiu Streza ca mitropolit al Ardealului şi arhiepiscop al Sibiului, însă i-a luat patru dintre cele şase eparhii (episcopii sau arhiepiscopii) pe care ar fi trebuit să le păstorească. Majoritatea episcopilor din Ardeal au propus înfiinţarea unei noi mitropolii, cu sediul la Cluj-Napoca, unde arhiepiscop este IPS Bartolomeu Anania.

Prima înfrângere pentru IPS Daniel

Potrivit unor surse din Sinod, IPS Daniel, mitropolitul Moldovei si principalul susţinător al lui Streza în lupta pentru funcţia de mitropolit, a solicitat ca propunerea să fie analizată de Comisia canonică şi de disciplină. Comisia cu pricina este însă condusă de IPS Teofan, mitropolitul Olteniei, reprezentantul celeilalte grupări din BOR şi posibilul sau rival la scaunul patriarhal. Astfel, propunerea a primit aviz favorabil din partea comisiei, fiind votată ulterior cu mare majoritate şi de Sfântul Sinod. Potrivit informaţiilor din Sinod, singurii oponenţi au fost IPS Daniel, IPS Laurenţiu şi PS Damaschin, episcopul de Slobozia. Astfel încât mitropolitul ales va avea în subordine doar Arhiepiscopia Sibiului şi Episcopia Covasnei şi Harghitei, iar IPS Bartolomeu Anania, ridicat la rangul de mitropolit, Arhiepiscopia Clujului, Vadului şi Feleacului, Arhiepiscopia Alba-Iuliei, Episcopia Oradei şi Episcopia Maramureşului şi Satmarului.

Bartolomeu tace şi face

Manevra de înfiinţare a noii mitropolii va muta centrul de greutate al BOR în Ardeal dela Sibiu la Cluj. Pentru noua mitropolie nu mai sunt necesare alegeri, conform regulamentelor BOR, întrucât se consideră că IPS Bartolomeu este doar ridicat în rang. IPS Bartolomeu nu a candidat pentru postul dela Sibiu, pe motiv că e prea bătrân, dar el a fost la originea mişcării spectaculoase neacceptându-l ca superior pe IPS Laurenţiu. Ceea ce-l face pe publicistul Dan Ciachir să spună: *"Este modul prin care Ardealul bisericesc a arătat că nu-l vrea mitropolit pe IPS Laurenţiu Streza. Şi totodată un blam dat alegerilor necinstite care s'au făcut pentru mitropolie".*

"O teodramă"

Decizia Sinodului a şocat până şi la Cluj. *"Este o surpriză de proporţii. Acest scenariu, al înfiinţării unei mitropolii la Cluj, nu a fost niciodată pus în discuţie sistematic. Este o teodrama ale cărei fire îmi scapă"*, a declarat teologul Radu Preda, dela Universitatea *"Babeş-Bolyai"*. Mişcarea spectaculoasă făcută peste noapte este fără precedent în BOR. O tentativă similară a lui IPS Pimen de a transforma Arhiepiscopia Sucevei în mitropolie a eşuat. *"La fel s'a întâmplat în cazul Arhiepiscopiei Tomisului, care n'a putut deveni mitropolie pentrucă nu a avut sprijinul altor episcopii"*, spune Dan Ciachir. Hotărirea urmează să fie validată în Adunarea Naţională Bisericească, însă cele mai multe decizii ale Sinodului trec de votul acesteia.

Alexandru MURARU

JOCUL DE-A MITROPOLIA...

În anul 1918, Biserica Ortodoxă din Transilvania a intrat în România cu o Mitropolie bine pusă la punct, pentru timpul acela, din care, astăzi, după 87 de ani, s'a ales praful. Cadrul canonic-juridic, de funcţionare al Mitropoliei Ardealului, formulat de marele Arhiereu Andrei Şaguna, în anul 1868 şi acceptat apoi de Congresul naţional bisericesc al Românilor din intreaga Mitropolie Ortodoxă a Transilvaniei, a stat ulterior şi la baza legiuirilor bisericeşti ale noii Patriarhii Române, din anul 1925, adică pentru întreaga Biserică Ortodoxă Română din România Mare, graţie Patriarhului Miron I Cristea. Nimeni nu s'ar fi gândit vreodată să pună sub semnul întrebării legalitatea canonică a Mitropoliei Ardealului sau structura ei canonică şi administrativă. Din contră, în anul 1918, sub euforia unirii tuturor Românilor, în Ardeal s'a pus chiar problema, în ambele strane (ortodoxă şi unită), de contopire a celor două Mitropolii (dela Blaj şi dela Sibiu), care, în uniune personală, să fie conduse de un singur Mitropolit. Un ideal, care, era pe calea de-a se implini, dacă nu intervenea cel de al Doilea Război Mondial, cu toată mizeria ulterioară, pe care a provocat-o şi pe care am trăit-o şi o cunoaştem cu toţii.

Justificarea cronicarilor de curte dela Cluj-Napoca, care vor să identifice noua Mitropolie a Clujului ca o continuatoare a celor dela Vad şi Feleac, nu rezistă criticii istorice, pentrucă aici este vorba de peregrinarea Sediului Vlădicesc al Românilor, datorită statutului lor de naţiune tolerată, ca Indienii din America, adică nerecunoscută de legile Transilvaniei şi de religia lor ortodoxă, confesiune considerată ilicită, pe teritoriului Regatului Ungariei, Regatului Poloniei şi al Republicii Veneţia. Aici nu este vorba de dublarea sau triplarea Scaunului Mitropolitan sau Episcopal, ci doar de mutarea sau transferarea lui dintr'o parte în alta, a Transilvaniei, pe unde puteau să se adăpostească ierarhii români, contra furiei autorităţilor regale şi locale catolice, ulterior, din 1564 protestante. Dacă ne'am lua după această teorie a cronicarilor Clujeni, atunci ar trebui să înfiinţăm Mitropolie la Râmeţi-Alba, unde se crede că a rezidat Ghelasie al Transilvaniei, prin 1377, apoi la Vintz, Lancram, Pesteana, Prislop, etc.

Ioan de Caffa a rezidat la Hunedoara, înainte de anul 1456. La Pesteana şi Prislop a rezidat Ioan III de Pesteana (c.1553-1557c.). Avem apoi episcopii (sau mitropoliţii care rezidau la Vad şi Feleac, graţie domenilor domneşti şi boiereşti ale moldovenilor, din Transilvania. Adevăratul Mitropolit al Transilvaniei a fost Exarhul Plaiurilor, funcţie, care din anul 1359, până în anul 1701 a deţinut-o Mitropolitul Ungrovlahiei (tot cu tron şi sediu peregrin: la Curtea de Argeş, la Târgovişte, la Bucureşti).

Scaunul Mitropolitan al Moldovei a cunoscut aceeaşi evoluţie peregrină, ca cel al Ungrovlahiei şi ca cele vlădiceşti ale Transilvaniei, numai că dincolo de munţi ierarhii şi-au urmat domnitorii. Capitalele Moldovei şi Ţării Româneşti au fost mutate spre câmpie, din ordinul Turcilor, pentru a putea fi mai uşor controlate de către aceştia: dela Curtea de Argeş, la Târgovişte, pe urmă la Bucureşti, unde a rămas până astăzi; in Moldova, capitala s'a mutat, dela Suceava la Iaşi, unde a rămas în mod definitiv, până în anul 1859.

Astăzi avem în Romînia o singură Capitală, slavă Domnului, la Bucureşti, unde rezidează Patriarhul Ţării, conform canoanelor. Iaşul, Cluj-Napoca, Sibiul, Craiova, Timişoara, nu mai sunt *"capitale"*, ci doar centre urbane, reşedinţe de judeţ, de importanţă mai mare. Ele pot să decadă, în viitor se poate întâmpla ca alte oraşe să se ridice în importanţă şi mărime şi atunci ce facem, mutăm aşa mitropoliile ca şi căruţa cu coviltir, dintr'un oraş în altul? S'a făcut acest experiment cu Episcopiile Tomisului şi a Dunării de Jos, unde, când erau episcopii, când erau arhiepiscopii, când cu tronul la Galaţi, când la Constanţa, de nu mai ştia omul ce să creadă. Şi, aceasta în decurs de două decenii. Or, acest joc sau oscilatie a scaunelor este dovadă de criză într'o Biserică, nu de continuitate sau de seriozitate. Ce să spunem atunci de vechile scaune episcopale, mitropolitane şi patriarhale din Orientul Ortodox, care au rămas aceleaşi, încă de pe timpul Sinoadelor Ecumenice, adică din primul mileniu creştin: Constantinopol, Niceea, Efes, Calcedon, Antiohia, Alexandria, Ierusalim, Cilicia, Trapezunt, etc.

Cezarea Palestinei, de pildă, este şi astăzi prima Mitropolie a Patriarhiei Ierusalimului, alături de aceea de Nazaret şi de Amman (Iordania).

Ce se va întâmpla dacă acum toţi ierarhii vor deveni arhiepiscopi şi mitropoliţi? Ierarhul dela Alba Iulia *"are şi el dreptul"* să fie Mitropolit, conform cronicarilor clujeni, pentrucă acolo a rezidat Mitropolitul Ardealului din 1597 şi până la 1701. Atunci facem ca la Greci (unde fiecare episcop eparhiot este mitropolit), sau ca la catolicii din jurul Romei, unde o eparhie (=dieceză) este cât în România un protopopiat. Numai că atunci, de unde se vor plăti salariile uriaşe ale ierarhilor mitropoliţi şi arhiepiscopi, asimilaţi în funcţie şi salar cu miniştrii, precum şi cele ale vicarilor, consilierilor şi altor angajaţi dela centrele eparhiale, atâta timp cât există parohii deficitare în Ardeal, unde preoţii nu-şi pot întregi salarul dela parohie, iar dela Eparhie nu primesc nici o subvenţie?

Eu cunosc preoţi ortodocşi cu 50-60 de familii de credincioşi în parohie, care n'au după ce bea apă, iar ierarhilor şi protopopilor nu le este milă de ei. Dar, construim biserici, unde ierarhii îşi pun portretul de ctitor de dimensiunile Chinei, cum este cazul la biserica din Câmpia Turzii unde pe peretele de Vest, rezervat de fapt pentru pictarea scenei Adormirea Maicii Domnului, apar feţele supradimensionale ale episcopilor Bartolomeu, Irineu şi Vasile dela Cluj-Napoca. Portretele votive la domnitorii şi ierarhii vechi, din secolele anterioare, erau sub un metru înălţime, dar la Câmpia Turzii sunt supradimensionale, pentru ca să nu lipsească cultul personalităţii... Ce s'ar întâmpla, dacă şi la Moldova s'ar scinda Mitropolia, că şi aşa au scindat-o Rusii, prin răpirea Basarabiei şi a Bucovinei de Nord, cu ţinutul Herţa????

Ce ar zice Patriarhul României, dacă Târgovişte, Curtea de Argeş, Brăila şi Vicina-Măcin s'ar declara Mitropolii? Unde ar ajunge atunci Biserica Ortodoxă Română?

Situaţia actuală a Bisericii din România este o stare de criză, nu de înflorire sau evoluţie ascendentă.

În cazul statelor, la fel. Fărămiţarea unei ţări este începutul dispariţiei ei. Fărămiţarea Bisericii Româneşti într'o puzderie de arhiepiscopii şi mitropolii este o stare de declin, de criză, de măcinare internă. Vladicii români se joacă de-a mitropolia şi credincioşii le pleacă la sectele neoprotestante, la catolici şi la islam.

Oare nu este aceasta o bătaie a Lui Dumnezeu? Lumea pleacă, cum am plecat şi eu, nu se ceartă, nu protestează, nu strigă, ci pleacă!

Nu cu episcopi şi mitropoliţi se înviorează o Biserică, ci cu preoţi activi, conştienţi, pregătiţi, buni teologi, buni predicatori şi liturgisitori, fără ură şi polemică, fără expresii stereotipe, ci cu dăruire pastorală, vizite la bolnavi, la şcoală, la cei săraci, educarea copiilor orfani etc., aşa după cum facem noi aici în occident. Nu este suficient să fornăieşti sau să lălăieşti slujbele de Duminică, după care urmează sarindarele şi chermezele copioase, ci să ai un program pastoral şi liturgic, bine definit pentru fiecare zi a săptămânii în serviciul Lui Iisus Hristos. Nu ne'ar mai trebui atunci atâţia episcopi, dacă am avea preoţi devotaţi, pregătiţi şi cu spirit de sacrificiu pentru Altarul şi Evanghelia Lui Iisus Hristos.

Arhimandrit,
Dr. Ioan Marin MĂLINAŞ

NE OPUNEM "DIKTATULUI" BISERICESC DELA CLUJ

Preoţii Români din America, în special Asociaţia Preoţilor Ortodocşi ai Facultăţii de Teologie *"Andrei Şaguna"* din Sibiu, pe care o prezidez, este tulburată de intrigile de culise din cadrul Patriarhiei Române, cu privire la viaţa religioasă a Românilor din Ardeal.

Facem cunoscut tuturor că manevrele care au urmat alegerii Prea Sfinţitului Dr. Laurenţiu Streza denotă o uimitoare nepăsare faţă de eforturile istorice ale restabilirii Mitropoliei Ortodoxe Române a Ardealului, cu sediul la Sibiu, din 1864. Ba mai mult, aprobarea în pripă de către Sfântul Sinod a acestei întorsături de lucruri, în absenţa unui Mitropolit instalat în funcţiune, ni se pare ofensivă şi necreştinească. Sperăm să nu fie ratificată de Adunarea Naţională Bisericească!

Nouă, celor care provenim din Ardealul străbun, graniţele noii mitropolii (Cluj) nu ne evocă altceva decât teribilul Diktat dela Viena, prin care Hitler a devizat Ardealul şi care, acum, din nefericire se solemnizează din nou, prin Biserica dela Cluj!

Românii-Americani au luptat activ pentru unirea Ardealului cu Ţara şi sunt deplin conştienţi de forţele centrifugare care încă îl mai ameninţă. Oare ilustrii noştrii Ierarhi au uitat aceste realităţi?

La o primă privire, noi cei de aici, din America, fără a ne implica în chestiuni de ordin intern ale Bisericii din Ţară, nu ne putem permite să nu atragem atenţia asupra faptului că slăbirea unităţii administrative a Bisericii din Ardeal poate fi sămânţa multor dezbinări viitoare. Să dea Dumnezeu să nu fie aşa!

Ne punem deci în mod firesc câteva întrebări: era nevoie oare de un Ardeal Ortodox cu două capete (bicefal)? În accepţie medicală, un trup bicefal este un monstru. Altă întrebare: Va conduce oare acest eveniment şi la dezbinarea Mitropoliei Moldovei şi a Ungro-Vlahiei?

Dacă nu, atunci noi considerăm Mitropolia Ardealului nedreptăţită şi protestăm! Noi iubim metropola Clujului şi înţelegem şi alte raţiuni legate de capitala provinciei. Desigur, titluri se pot acorda, dacă după titluri alergăm; ele sunt oricum onoruri! Dacă IPS Anania, care nu de mult ne numea pe noi *"dizidenţi"* (sic!), a dorit să fie mitropolit, de ce nu a candidat după rânduiala Bisericii?

Oare acum cine este dizident? De asemenea, dacă era nevoie de numiri de noi episcopi în diferite zone, indiferent de titlurile pe care aceştia le poartă, aceasta s'ar fi putut face; însă fără a diviza unitatea administrativ bisericească a celei mai ameninţate provincii a Ţării?

Ne mai întrebăm noi cei de dincoace de Ocean: cum se pot încuviinţa aşa, peste noapte decizii care pot avea adânci şi nefaste ramificaţii pentru neam şi Ţară? Ştiam că în Ortodoxie totul se face *"fără zvârcoliri"*; cam aşa se argumenta, prin 1990! Tot la fel, ştim că, numai cu doi ani în urmă, când Episcopia din America (Vatra Românească) a solicitat rămăşiţele pământeşti ale Episcopului martir, Policarp Moruşca, a trecut un an şi jumătate până când Sf. Sinod a dat un răspuns (desigur, negativ!). Atunci întârzierea a fost cauzată tot de unii ierarhi din Ardeal, care cu câteva decenii în urmă făceau jocul mai marilor vremii, făcând agitaţie contra Episcopiei noastre şi fulburând viaţa religioasă a Românilor din America. Oare până unde se va merge?

Personal, cred că evenimentele recente dela Bucureşti pot avea un impact greu de prezis asupra dialogului dintre Episcopia dela Vatra Românească şi Patriarhie. S'ar putea ca mulţi cititori să nu cunoască faptul că de mai bine de o decadă, Episcopia dela Vatra s'a străduit spre un dialog al dragostei, refăcând comuniunea liturgică, dar nu administrativă, cu BOR.

Recent, ziarul *"Averea"* publică un articol intitulat: *"Biserica din America atacă BOR."* Am solicitat clarificări, pe care încă le mai aşteptăm. Oare cine atacă unitatea şi acum unitatea B.O.R.? Credem că răspunsul a fost deja descoperit de către opinia publică din România şi desigur nu suntem noi cei de peste hotare, care ne'am ajutat ţara după puterile noastre la toate marile răscruci.

Acum, în contextul nou creat, Românii Americani Ortodocşi îşi văd din nou încrederea clătinată şi încă se mai întreabă: cum a putut Sfânt Sinod al unei Biserici naţionale, trecute prin atare încercări, să fie atât de uşor de manipulat? Felul în care a fost tratată istorica Mitropolie a Ardealului, în clipa când nu avea încă un lerarh instalat, ni se pare o gravă ofensă pentru Sibiul care se pregăteşte să devină în curând *"capitala culturală a Europei"*.

Creştineşte vorbind, din punct de vedere moral, ea este nedreaptă! Ne rugăm ca atât cunoscutul bun simţ al credincioşilor Români Ortodocşi din Ardeal, cât şi Adunarea Naţională Bisericească să respingă *"Diktatul"* dela Cluj, pregătind mai degrabă reorganizarea administrativă a tuturor Mitropoliilor, dacă aşa cer realităţile pastorale de acolo.

P.C. Pr.Dr.Remus GRAMA
Cleveland, SUA

N.n: Preotul Grama este membru al Comisiei de negociere între Episcopia dela Vatra şi Patriarhia Română şi de aceea punctul său de vedere trebue luat în seamă şi în acest context.

EXPLORĂRILE ÎN COMUNISMUL ROMÂNESC CONTINUĂ

La Editura Polirom a apărut de curând cel de-al doilea volum al trilogiei *Explorări în comunismul românesc*, volum colectiv semnat de tinerii universitari Paul Cernat, Ion Manolescu, Angelo Mitchievici și Ioan Stanomir.

Proiectul a debutat în toamna anului trecut, fiind extrem de bine primit atât de critică, cât și de cititori: *"Oameni pe care nu-i cunoșteam, cu care nu aveam aparent nimic în comun au venit cu inima deschisă și ne-au felicitat, ne-au spus că se regăsesc în tot ce am pus noi pe hârtie. Reacțiile extrem de pozitive din partea cititorilor obișnuiți ne-au dat încredere și ne-au motivat în continuarea scrierii acestei trilogii."*

(Paul Cernat).

Lucrările analizate în acest al doilea volum al trilogiei *Explorări în comunismul românesc* vorbesc despre geneza și consolidarea simbolică a unui *"om nou comunist"*. Setul de texte folosit ca punct de plecare al acestei reconstituiri, mergând dela povestirile istorice ale lui Dumitru Almaș la narațiunile ironic-subversive ale lui Alexandru Monciu-Sudinski, dela *"criticile"* comandate politic la adresa literaților până la paginile care ilustrează cedările și căderile criticilor și literaților, a fost selectat în funcție de potențialul lor de semnificație reactualizabil în prezent, după scurgerea câtorva bune decenii.

Care este relația autorilor cu restul cercetătorilor perioadei comuniste?

Paul Cernat: *"Proiectul nostru are propria amprentă, propria identitate și nu se înscrie într'un trend preexistent. Îmi place să cred că ne situăm în avangarda unei tendințe care s'a manifestat la noi mai târziu decât în alte părți."*

Ion Manolescu: *"În măsura în care Explorările se ocupă și de texte non-literare sau marginal-literare, se poate vorbi de existența unor volume de studii culturale. Caracterul lor hibrid (politologie, istorie, antropologie, istorie literară, sociologie, etică) e, de asemenea, un argument pentru acest domeniu oarecum nou în cercetarea autohtonă. Există însă și istorici literari care se simt în competiție cu noi și aleg să ne ignore sau să ne minimalizeze public demersul: e dreptul lor să nu înțeleagă că avem cercetări complementare, nu concurențiale."*

Angelo Mitchievici: *"Demersul nostru nu e propriuzis istoric, fără a fi prin asta mai puțin serios. Avem lecturi în domenii diverse pentru o mai bună punere în ecuație a unui text sau, mai bine spus, a unui produs ideologico-artisitic."*

Ioan Stanomir: *"Miza proiectului ține de trezirea unei conștiințe critice, care să se afle la originea unei repoziționări față de trecut și de prezent, dar și față de viitor. Paradoxul memoriei este și acela că, în absența cultivării ei, «viitorul», ca proiect comun al unei comunități, nu are posibilitatea de a se contura ca adevărat."*

Ce le-ar spune autorii, dacă s'ar întoarce în timp, adolescenților Paul, Ion, Angelo, Ioan?

De aceiași autori, la Editura Polirom au mai apărut: *"O lume dispărută. Patru istorii personale urmate de un dialog cu H.R. Patapievici"* (2004), *"Explorări în comunismul românesc"*, I (2004).

Cele mai bune gânduri,

Oana BOCA

Răsfoind presa de-acu' 25 de ani...

Valeriu ARBORE

● Așa cum știți obiceiul, mă scol deunăzi dimineața și pun mâna întâi și'ntâi pe *"scinteile"* din Decembrie 1980, să văd cum mergea pe-atunci țara. Deschid un număr din acel *"glorios"* răstimp... și ce citesc? Editorial: *"De munca noastră depinde creșterea bunăstării noastre, o concluzie a cincinalului care se încheie, un adevăr mobilizator al celui care începe"*. (Așadar, vivat P.C.R.!) Când citesc acest lucru, mai să intru la idee... Nu-i un bagatel! Îmi fac gânduri, lecturând un alt număr al *"organului"*! *"Formarea omului nou, a conștiinței revoluționare, țel fundamental al activității ideologice și politico-educative"*, text iscălit de Al. Tănase. Ehei! ca acel semnatar partinic, mai rar combatant nemuritor... Dar, însă, totuși, aproape nimenea nu-l întrecea pe Eugen Barbu, care titrează pentru veșnicie, tot în oficiosul pecerist: *"Idealurile comuniste, idealurile vieții noastre noi"*. La concurență parcă cu Dinu Săraru, care proclama imbatabil: *"Viitorul începe azi!"*, cu nelipsitul M. Beniuc ce versifica *"La stema țării"* sau cu Florin Costinescu, cu al său genial *"Colind pentru făurarii vieții noi"*! Dar, vă asigur, nici editorialul (anonim) de pe 30 Undrea nu-i de ici-de-colo, dela cap la coadă: *"Republica în destinul oamenilor, oamenii în destinul republicii"*. Cât privește ultimul editorial al lunii, *"La mulți ani, pentru fericirea poporului, pentru înflorirea României socialiste!"*, ce să mai vorbim?, o așa predicție e de speriat... Haida-de!

●Decembrie era (și este) *"Luna cadourilor"*. Ce daruri oferea presa comunistă? Pe 2 ale lunii, ședința Comitetului politic executiv al C.C. Mai departe, colocviile *"Scinteii"* pe tema ținutei profesionale a criticii literare, la care răspund conștiincios și foarte principialmente marxist, cine credeți? Șerban Cioculescu, Pompiliu Marcea, G. Munteanu, G. Dimiseanu. Fără comentarii din partea noastră! Alt cadou: întâlnirea conducerilor statelor participante la Tratatul dela Varșovia desfășurată la Moscova, cu participarea tov-ilor: N. Ceaușescu, Ilie Verdeț, Virgil Cazacu, Ștefan Andrei. Ce s'a discutat acolo? Nimic concret nu informează gazetele bucureștene. Pe-atunci nu era la modă (ca azi?) *"transparența"*... Din partea sexului frumos, cadorisește pe cititori tov-a Zoe Dumitrescu-Bușulenga, cu materialul (*"corect"* politicește) *"Respectul argumentelor, semnul unei maturități reale"* ce mustește de partinitate. Încă: *"Festivalul național <Cîntarea României>, largă mișcare de educație, de afirmare a conștiinței noi, socialiste"*, ridică iarăși cortina, antrenând 63.265 de formații și cercuri artistice, 2.150.000 de oameni ai muncii, *"atrași la creația tehnico-științifică"*, 4.842 de brigăzi artistice, 2.355 de alte cercuri. Ceva de-ți vine să fugi, ca să nu mori de-admirație.

●Tov-ului Ceaușescu, din Italia îi vin în dar ale sale *"Scrieri alese"*, editate în limba lui Dante; iar amândurora dictatori, *"Institutul de relații internaționale"* din Roma (președinte - Giovanni Battista Bonelli) le conferă *"Medalii de aur"*, *"în semn de înaltă prețuire și recunoștință"*... Să mai zică cineva că țara noastră nu era, din acea vreme, în... Europa! Mai ales că și S. Carrillo, secretar general al P.C. din Spania, i-a făcut nu'ș'ce cadorisează și o mulțime de drăgălășenii verbal-interesate.

● Pe 5 Decembrie, Dumnezeu dădu Românilor cadou ***natur***: zăpadă mare în apropae toată țara. Deci, cetățeni, la lopată, muncă voluntară! De ieri începu să cadă și câte-un comunist pe stradă: punctual, dădu ortul popii(!), la Moscova, A. Kosighin, președintele Consiliului de Miniștri sovietic. Făcu bună saftea, fiindcă îi urmară și alții de seama lui. La noi însă, vice-prim-ministrul Paul Niculescu (fără Mizil!), *"democrat"* azi răsfățat de mass-media românească, conducea lucrările sesiunii *"Marii Adunări Naționale"*, care aproba (în unanimitate, cum altfel?) bugetul pe anul 1981, legea investițiilor, actualizarea prețurilor de producție și livrare, *"încheierea celei de-a doua etape de majorare a retribuțiilor"* din respectivul cincinal. Trai, neneacă!...

● Despre sărbătorile Crăciunului, nici un cuvânt. În schimb e publicată *"ancheta socială"* iscălită de Laurențiu Duță, titrată semnificativ pentru acea perioadă: *"Victimele obscurantismului în <penitenciarul> personal al unui <proroc>"*, vizavi de răspândirea unui cult neoprotestant. Era bătută șeaua ca să priceapă... caii!

● La finele anului, P. Ghelmez semna poezia: *"Voinic să fie anul, ca el să fim și noi!"* Suntem. Și azi. Și mâine. Ciudă dușmanilor!...

TABLETA LUNII

MOARTEA MICULUI BOTEZĂTOR

Era 24 Iunie. Era și ziua de naștere a Micului Botezător. Din cele șapte râuri ale sale Muntele poate iubea cel mai mult pe cel mai mic, ultimul născut al bătrâneților lui, pe care Dumnezeu, lăudat să fie numele Lui din veac și până în veac, i l-a cerut și l-a blagoslovit cu numele de Micul Botezător.

În ultimele mii de ani Muntele se sihăstrise undeva deasupra norilor, într'o chilie, nu departe de poarta raiului. Lăsase jos toată grija cea lumească, iar acolo sus veneau acatistele de zăpadă îmbrăcându-l cu omofor de lumină, ori de câte ori Dumnezeu, lăudat să fie numele Lui din veac și până în veac, venea să mai stea de vorbă despre ghidușiile sfinte ale Micului Botezător.

În ultimul timp nu a mai primit nici o vizită dela El. Ce s'o fi întâmplat? Rumega ultimele amintiri despre isprăvile Micului Botezător. Pornise să readucă întreaga lume Creatorului: *"Ale Tale dintru ale Tale, Ție aducem de toate și pentru toate"*. Știa săracul Munte că împotriva pruncului său s'a pornit Marele Vrăjitor și oamenii lui cu inima neagră și crucea întoarsă?

Cu mâna dreaptă Muntele îndepărtă ultimul nor coborând spre împărăția Micului Botezător: *"Micule Botezător, puiul lui tata, unde ești? Unde te-ai ascuns?"* Glasul răsuna sinistru într'un pustiu fără margini. În loc de răspuns se auziră din depărtări doar niște croncănituri din străfundurile de iad.

Marele Vrăjitor l-a învins pe Micul Botezător. Oamenii lui cu inima neagră și tatuați pe frunte cu crucea răsturnată au spurcat tot ceea ce Micul Botezător botezase întru numele Lui: *"Se botează robul lui Dumnezeu cerul... Pecetluiește-i Stăpâne puritatea trupească să rămână în veac aducător de soare sufletelor noastre..."* Cerul profanat de Marele Vrăjitor era acum plin de fum, iar norii nu mai aveau nimic din frumusețea norilor de vară ca niște rochii de mireasă, ci norii Marelui Vrăjitor, aducători de putoarea acidului clorhidric. *"Se botează robul lui Dumnezeu pământul... Dă-i Doamne să odrăslească toate abecedarele Tale pentru noi"*. Și pământul era distrus până la măduvă de Marele Vrăjitor. *"Se botează roabele lui Dumnezeu pădurile..."* zicea Micul Botezător scufundându-le în roua Sfintei Treimi. Apoi au venit oamenii Marelui Vrăjitor și le-au tăiat cu răutate copac după copac, nimic să nu rămână din ce fusese binecuvântat de Micul Botezător: nici ram, nici frunză, nici pasăre, nimic din tot ce este viu.

"Micule Botezător, puiul lui tata, mă auzi?", răcni dureros Muntele din adâncul rărunchilor. *"Unde ești? Unde te-ai ascuns?"* Undeva, pe o albie, se vedeau tablele de piatră pe unde fusese ucis Micul Botezător și tot ce fusese viu și botezat de el.

În fața Muntelui apărură ucigașii Micului Botezător batjocorindu-l și țipând infernal toate blasfemiile Marelui Vrăjitor. Muntele a tăcut până la invitația de a renunța la identitatea lui de Munte și a colabora la zidirea Ziguratului.

După o tăcere de patruzeci de zile Muntele s'a rugat Savaotului să-i împrumute oștirile. Din cer a început potopul. Toate pivnițele norilor și beciurile abisului s'au sfărâmat. Numai Muntele urla sălbatic deasupra potopului. Întâi aruncă Ziguratul plin de oamenii Marelui Vrăjitor în noianul apelor. Rupea din trupul lui sate și orașe și le arunca în blestemul de ape. După un timp blestemul apelor s'a ridicat deasupra muntelui pe care era zidită biserica Botezătorului. Totul era acoperit de deznădejdea că apele nu l-au răzbunat destul pe Micul Botezător. Ape bolnave ca o imensă bubă albastră mocneau peste tot ce binecuvântase Micul Botezător. Pe ele pluteau mortăciuni târâtoare și toți slujitorii Marelui Vrăjitor. Nimic nu a mai rămas din răzbunarea Muntelui decât pustiul saharelor de ape deasupra căruia se mai vedea doar crucea bisericii rămasă ca semn deasupra mormântului Micului Botezător.

După patruzeci de zile apele s'au retras. Un porumbel a dus Muntelui o ramură de măslin. Muntele a venit la mormântul fiului său. De data aceasta Biserica parcă se născuse din nou. Strălucea precum soarele pe cel mai fecioresc vârf al muntelui. Muntele se opri: *"Soare, hai să intrăm în biserică! Azi e ziua Micului Botezător"*. Amândoi îngenunchează în fața altarului. Pentru o clipă și Soarelui și Muntelui li s'a tăiat răsuflarea de bucurie și spaimă. Micul Botezător stătea în fața lor cu potirul în mână. *"Nu vă spăimântați, grăi Micul Botezător, ci îndrăzniți. Cu frica lui Dumnezeu, cu credință și cu evlavie să vă apropiați!"* Zidurile bisericii dispăruseră. Numai din mijlocul boltei pantocratice rămăsese mâna Binecuvântătorului. Din potir mii de curcubeie strălucitoare se rotunjeau deasupra lumii. Apoi mâna a coborît mângâind fruntea Soarelui, iar după ce a șters lacrima de pe obrazul Muntelui se odihni pe capul Micului Botezător.

Dumitru ICHIM

VITRINA CU CĂRȚI

POEZII DIN ÎNCHISORI Culegere de Zahu Pană	$ 20
PITEȘTI de Dumitru Bacu	$ 20
DIN ȚARA LUI CAIN de Dumitru Philip	$ 20
ÎNAINTE ȘI DUPĂ DICTATUL DELA VIENA de Aurel Sergiu Marinescu	$20
O CONTRIBUȚIE LA ISTORIA EXILULUI ROMÂNESC de Aurel Sergiu Marinescu	$20
CRIZA POLITICĂ ȘI CONTEMPORANĂ IN EXILUL ROMÂNESC de Ion Boieru	$20
CORABIA PIERDUTĂ Comentarii politice la zi de Viorel Paltin	$15
DIN LUPTELE TINERETULUI ROMÂN (1919-1939) culegere de texte	$15
NĂZUINȚI ȘI DEZNĂDEJDI de Petru Gheorgheoni	$10
EXIL-OAMENI ȘI IDEI de S. Constantinescu	$10
AMINTIRI DIN ÎNCHISOARE de Nicolae Dima	$10
SÂNGELE TEMNIȚEI ȘI POEME de Radu Gyr	$10
POEZII ALESE ȘI ȘOIMII PESTE PRĂPASTIE de Nichifor Crainic	$10
CU ACUL PE SĂPUN poezii de Zahu Pană	$10
AMINTIRI DIN COPILĂRIE de Paraschiv Nămăloasa	$10
CERȘETORUL PORȚILOR DE ROUĂ, poezii de Dumitru Ichim	$15
FÂNTÂNA LUMINII, poezii de Dumitru Ichim	$10
PETALA INFINITULUI ALB poezii de Florica Batu	$ 15
LA PORȚILE DISPERĂRII de Forica Batu	$10

CĂRȚI ÎN LIMBA ENGLEZĂ

RED HORIZONS by Ion Mihai Pacepa	$ 20
JOURNEY TO FREEDOM by Nicholas Dima	$ 15
ROMANIAN CULTURE IN AMERICA by Rev. Fr. Vasile Hațegan	$ 10
POEMS FROM COMMUNIST PRISONS, collected by Zahu Pană translated by Mother Alexandra	$ 7
BASARABIA AND BUKOVINA by Nicholas Dima	$ 15
TRANSYLVANIA by Titus Podea	$ 15
PRISONER OF RED JUSTICE an account of ten years captivity in communist Romania by Leonard Kirschen	$ 20
A HISTORY OF THE ROMANIANS from Roman times to the completion of unity by R.W. Seton-Watson	$ 30
CAPTIVE ROMANIA, A DECADE OF SOVIET RULE by Alex. Crețianu	$ 20

LA FIECARE COMANDĂ SE ADAUGĂ COSTUL EXPEDIȚIEI

Puteți procura cărțile de mai sus dela: Dl Tudor Murgoci, 39 Niagara Rd. Kitchener, Ont. Canada N2B 1T1

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale

din exil și din țară

MEMORIAL DE ÎNSEMNĂTATE ISTORICĂ MAJORĂ

Mihai Stere DERDENA

S'a întâmplat ca, abia în anul 2005, să putem procura și citi cartea memorialistică *"Morminte vii"* de Nistor Chioreanu, personalitate legionară de primă mărime.

Cartea aceasta a fost editată în 1992 de Institutul European din Iași în colecția *"Memorii 2"*. Așadar, după 13 ani reușim să avem acest volum de memorii (cu toate că am știut de el încă de prin 1995) și să-l prezentăm măcar acum.

Totuși, credem cu tărie că întârzierea aceasta este benefică pentrucă numai așa putem afirma cu convingere deplină că acest memorial este cel mai important (dintre numeroasele cărți de același gen literar citite și comentate de noi), prezentând maxim interes istoric.

Al doilea avantaj, decurge din întârzierea cu care am citit acest volum memorialistic, îl constituie mărturia lui Nistor Chioreanu că Lucian Blaga a fost membru al Mișcării Legionare. De ce este foarte importantă această mărturie vom arăta mai încolo, după ce ne vom referi la carte și la autorul ei.

Menționăm, întâi, că Nistor Chioreanu a trăit între anii 1907 și 1998, că a fost doctor în drept (s'a afirmat ca maestru al barei), cunoștea limbile engleză, franceză și germană (pe marele poet austriac Rainer Maria Rilke [1875-1926] avea să-l citească în original, în cursul exilului său în Germania), a fost comandant legionar și, în 1940-1941, șef al legionarilor din toată Transilvania. I se încredințează această șefie după ce Ion Banea (1905-1939) a fost asasinat în noaptea de 21-22 Septembrie 1939, când 254 de legionari sunt uciși, fără să fi fost condamnați, din ordinul unui rege călău și trădător (care în vara anului 1940 avea să sfârtice Țara, dând străinilor mai mult de o treime dintr'însa).

În 1941, după puciul militar al lui Ion Antonescu (alt mare românocton), Nistor Chioreanu emigrează în Germania (va fi internat în lagărul dela Buchenwald, după un domiciliu obligatoriu în orașul Rostock), de unde se va repatria în toamna din 1944. Împreună cu Nicolae Petrașcu (1907-1968), secretar general al Mișcării Legionare, reorganizează Mișcarea Legionară, făcând parte, între anii 1944 și 1948, din comandamentul legionăr (clandestin).

Este arestat, în 1948 și va fi judecat împreună cu numeroase personalități politice și culturale, printre care s'au aflat Nicolae Petrașcu și George Manu (1903-1961). Aceștia primesc muncă silnică pe viață, iar Nistor Chioreanu este condamnat la 20 de ani de muncă silnică.

Marele savant atomist decedează în închisoare, iar Petrașcu și Chioreanu vor fi puși în libertate în 1964, în urma publicării unui decret de grațiere al tuturor deținuților politici din România. Profesorul Nicolae Petrașcu avea să fie *"sinucis"* în anul 1968 (anul cel mai bun, considerat de comuniști pentru curajul Bâlbâituluicu-Gura-Strâmbă, de a nu fi trimis nici un militar român la invadarea Cehoslovaciei de trupe ale Tratatului dela Varșovia).

Nistor Chioreanu și-a executat cea mai mare parte din condamnare la temnița din Aiud. În cei 16 ani, cât a stat închis, a petrecut multe zile în terifianta zarcă aiudeană din pricină că organizase câteva greve ale foamei și că se opunea cu demnitate pilduitoare monstruoasei reeducări.

Cartea *"Morminte vii"* însumează 384 de pagini a câte 49 de rânduri dense, având format mare (dar rău legată de tipografi). Este împărțită în 44 de capitole (acestea au numere, nu titluri). Fiecare capitol cuprinde subcapitole, delimitate cu câte un asterisc. Începe cu prefață (are și note explicative) și se termină cu un indice de nume foarte bogat și de cel mai înalt interes documentar pentru istoricii onești. Prefața și notele explicative (inserate la subsolul unor pagini) sunt semnate de Marius Cristian, care este și îngrijitorul ediției. Prefața începe cu un adevăr deosebit de dureros:

"Calomniați sistematic și denigrați încă din momentul înființării Legiunii Arhanghelului Mihail, purtătorii cămășilor verzi sunt prezentați actualmente în conștiința publică drept o bandă de tâlhari, criminali, trădători etc." Și continuă Dl. Marius Cristian după cum urmează: *"De aceea apariția memoriilor Domnului Nistor Chioreanu reprezintă un eveniment deosebit, deoarece prin intermediul lor devine cunoscut, pentru prima dată în perioada postbelică, punctul de vedere legionar asupra evenimentelor controversate din istoria contemporană a României. Cartea <Morminte vii> devine, astfel, fie și numai în virtutea principiului audiatur et altera pars, o lectură obligatorie pentru cercetătorii perioadei. Ceea ce nu înseamnă că toți ceilalți iubitori de istorie trebue să se simtă excluși".*

Regretăm profund că sănătatea tot mai precară nu ne permite să întreprindem o analiză cât mai amplă a acestei cărți, ce se distinge și prin stil beletristic încântător, captivant (numeroasele portrete literare, prin care sunt prezentate zeci de personalități, întâlnite în temnițe și în libertate, demonstrează că autorul, excelent avocat, este și mare artist al cuvântului scris), nu numai prin bogăția neasemuită de informații istorice de cea mai înaltă însemnătate despre perioadele carlistă, antonesciană și comunistă, despre așa-zisa rebeliune legionară și despre regimul penitenciar, inegalabil, pe vremea aceea, în teroare.

Aflăm, bunăoară, că Mircea Eliade a fost, în scurt timp, președinte al Partidului Totul pentru Țară, că Eugen Cristescu, șeful poliției antonesciene, a pus la cale, prin numeroșii săi agenți, tentativa de asasinare a câtorva fruntași legionari (era vizat și Nistor Chioreanu), ce se aflau în Germania cu domiciliu obligatoriu și, apoi, aveau să fie internați, îndeosebi, în lagărul Buchenwald.

Comuniștii, urmând, în ceea ce privește minciunile despre legionari, pilda urită a guvernanților antonesciene (care lansaseră zvonurile complet false că legionarii ar fi jefuit magazine evreiești, ar fi ars de viu un soldat român - despre care nu s'a spus nici măcar cum se numea -, ar fi spânzurat câțiva iudei la abatorul din București), au pus în sarcina legionarilor până și crimele comise de hortiști la Cluj și prin împrejurimi, în anii 1940-1944, când această parte a României era ocupată de Ungaria. Edificator, în acest sens, este dialogul dela pagina 270 dintre deținutul Nistor Chioreanu și un procuror:

"- Știți ce am citit într'un exemplar din ziarul Scânteia? Că în Grecia deținuții comuniști au făcut grevă ca să li se îngăduie în fiecare zi contact cu familia fiindcă nu li se permitea decât de două ori pe săptămână. Pretindeau să li se aducă presa în fiecare zi, nu doar de două ori pe săptămână. Și evident, Scânteia susținea greva deținuților din Grecia. Oare deținuții din România nu sunt tot oameni? Eu de opt ani nu știu nimic de familia mea, de opt ani, cu excepția pe care v'o spusei, nu am citit un ziar, nu am citit o carte, de opt ani mi se dă o hrană de distrugere și din acești opt ani, cei mai mulți i-am făcut în izolare. Credeți că procedeul acesta este legal? Credeți că este uman?

- Domnule Chioreanu, mi-a răspuns procurorul, nu trebue să uitați că D-voastră sunteți unul dintre conducătorii Mișcării Legionare și că aveți la activul D-voastră atâtea crime.

- Ce crime, Domnule procuror, vă rog să-mi spuneți una.

- Păi, nu trebue decât să mergeți la marginea Clujului, pe Dealul Feleacului, ca să vedeți crucile dela căpătâiul victimelor D-voastră.

- În marginea Clujului?, întreb mirat. Victimele mele din marginea Clujului. De când, Domnule procuror?

- Păi, din 1940, 1941, 1944, Domnule Chioreanu!

- Bine, Domnule procuror, dar din 1940, până în toamna lui 1944, Clujul cu marginile lui, până aproape de Turda, ținea de Ungaria. D-voastră puneți acum și crimele Ungurilor în sarcina mea? Ar trebui să știți măcar atâta istorie, Domnule, să nu faceți afirmații absurde!".

Despre legăturile autorului cu familia sa și, mai ales, cum sunt prezentați părinții săi, se cuvine să citâm un crâmpei din pagina 271:

"După eliberare am aflat că soția mi-a trimis pachet la Aiud, dar nu mi l-au dat. Cine știe cine s'a înfruptat din el! Au încercat și părinții mei să afle ceva despre mine! Mama, care a prins un fir de undeva, o umblat zile întregi pe la poarta Penitenciarului Aiud, s'a rugat plângând de noul director Crăciun să-i îngăduie ca să mă vadă numai o dată. Dar colonelul Crăciun n'a avut milă de biata bătrânică. În 1948 a ridicat-o din spital și a băgat-o în pușcărie, dar, după aceea, când l-a implorat s-o lase numai o dată ca să mă vadă, înainte de a muri, inima de piatră a colonelului Crăciun a rămas de piatră. În Februarie 1960, biata mamă s'a stins cu fusul în mână și cu dorul neîmplinit în suflet. Cu un an înainte murise tata. Ridic capul de pe caietul pe care așternu în fugă aceste rânduri și-i văd pe amândoi în poza de pe perete. Tata, trist și blajin, cu părul și mustața albe, mai înalt, mama mărunțică, în minunatul port din satul nostru, cu sprâncenele încă negre și cu cosița albă care se vede puțin sub năframa neagră, mai are putere să zâmbească. Scumpi bătrâni! Un val de pioasă dragoste și recunoștință îmi umple sufletul de câte ori îmi arunc privirea pe poza voastră. Căci, tot ce am mai bun și mai curat în sufletul meu, este dela voi."

Despre marele savant atomist, George Manu, amplu prezentat în carte, reproducem doar rândurile următoare:

"Văzând că George Manu nu vrea să cheme doctorul l-am rugat eu pe gardian să-l cheme. Gardianul m-a repezit: <Ce te bagi tu ca avocat pentru altul?> Până la urmă, văzând că era din ce în ce mai rău și lăsa mâncarea în gamelă, într'o zi, la programul de dimineață i-am spus gardianului:

- Domnule șef, cu ziua de azi, intru în greva foamei și refuz mâncarea, până nu vine doctorul sau până nu-l duceți la spital pe colegul meu George Manu. Asta e lipsă de omenie, să lăsați omul ca să moară ca un câine și să nu-l tratați medical.

După ce gardianul a închis ușa, George Manu m'a sărutat și nu și-a putut ascunde o lacrimă, când mi-a spus:

- De ce faci asta?

- Pentrucă tu refuzi să te îngrijești, trebue să o facem noi. Tu ești inconștient. Cum poți fi așa de nepăsător?

Am refuzat ceaiul de dimineață. După două ore, un sanitar dela spital a venit și l-a luat. Mai târziu peste vreo 2 ani, am auzit că Dl. Ranca a făcut tot ce s'a putut ca să-l salveze. Era însă prea târziu. Organismul intrat în degringoladă n'a mai putut lupta și, la o lună după ce a fost internat în spital, a murit. Au rămas în urma lui soția și un copil. De fapt, doi copii, căci pe fiul din prima căsătorie a soției îl iubea ca pe propriul lui fiu. Nu o dată mi-a spus că una din marile bucurii, în viață a fost când a văzut că fiul din prima căsătorie a soției sale s'a atașat de el ca de un tată adevărat. Astfel a plecat încă un savant, care ar fi putut aduce științei și culturii românești inestimabile servicii. Nimeni nu știe unde îi zac osemintele. Aiudul acesta! Câte oseminte sfinte ascunde în pământul lui!"

În primele luni ale anului 2004, am avut o lungă, obositoare și chiar îmbolnăvitoare dispută epistolară cu un cunoscut intelectual din țară în legătură cu înscrierea în Mișcarea Legionară a genialului poet, dramaturg și filosof Lucian Blaga. Preopinentul nostru susținea cu obstinație că Lucian Blaga n'a fost membru al Mișcării Legionare, că sunt false mărturiile scrise, în acest sens, de Duiliu T. Sfințescu, în a doua sa carte, *"Răspuns la întrebări ale tinerilor care doresc tot adevărul despre Mișcarea Legionară"*, editura Crater, 1996 (pagina 178: *"În 1940, Lucian Blaga era încadrat în organizația legionară dela Sibiu."*) și de autorii volumului antologic *"Intelectualii și Mișcarea Legionară."*

Continuare în pag. 13

ISPITA FAUSTINĂ

Aspecte ale bioeticii contemporane în lumina ortodoxiei

Cartea Arhimandritului Iuvenalie Ionașcu, *"Ispita Faustină"*, este un răspuns ortodox la provocările științei bioeticii contemporane și o introducere informală în universul complex al bioeticii, prea puțin explorat din perspectiva teologică.

Mai mult ca oricând, în vremea noastră se face caz de afirmarea drepturilor omului... Numai că în condițiile naturii umane care poartă în sine rănile păcatului, omul se înecă în propria-i libertate, pierzându-și controlul și stăpânirea de sine, fiind dominat de criza morală a căutării fericirii.

Știința modernă, culminând cu medicina, care este cea mai îndreptățită să-l apere pe om în integritatea sa, dă frâu liber rațiunii împotriva omului însuși, care de multe ori este redus la statutul de sclav.

Născut în eprubeta lui Wagner, Homoculus (omul născut în eprubetă), va fi un produs al tehnicii, căci va fi zămislit fără iubirea părinților și nu va simți în primele clipe ale existenței sale, inima iubitoare a mamei.

Este cunoscut faptul că etica, ca disciplină de studiu se ocupă în general de comportamentul uman iar bioetica, are ca obiect problemele vieții și ale morții.

Etica devine teologie morală atunci când comportamentul uman se conduce după voia și poruncile lui Dumnezeu, iar teologia morală aplicată la bioetică devine *"etică medicală creștină"* atunci când medicii folosind tehnologia medicală modernă, recunosc că Dumnezeu este Stăpânul absolut al vieții, dela zămislire până la moarte și dincolo de moarte.

Conceptul drepturilor omului ca *"nouă ideologie etică"* susține că *"viața este inalienabilă, sacră, unică și inviolabilă, atât fizic cât și spiritual"*. Faptul acesta dă dreptul persoanei de a dispune de corpul său *"precum și deciziile persoanei asupra morții sale"*.

În schimb bioetica creștină are în atenție buna chivernisire a vieții persoanei umane spre sfințenie. În această direcție ia atitudine față de degradarea instinctului de conservare a vieții prin excese, toximanie și adulter, recomandând mijloacele ascetice, prin care harul divin dăruiește condiției umane posibilitatea afirmării vieții la înălțimea sfințeniei Creatorului ei.

Opiniile părintelui arhimandrit Iuvenalie Ionașcu, parohul comunității ortodoxe române *"Sf. Ioan Casian"* din Roma, în legătură cu aspectele actuale ale bioeticii contemporane, adunate în această carte ne conving că problemele delicate și tulburătoare ale vieții nu sunt numai confruntări intelectuale, ci sunt adevărate înfruntări ale duhului rău care încearcă acum mai mult ca oricând să sminteasă creația lui Dumnezeu.

Cartea apărută în *"Editura Christiana"* - București 2005 în condiții grafice excelente, cu un cuvânt înainte de Dr. Pavel Chirilă, se recomandă dela sine - spre folosul duhovnicesc al celor care cu adevărat doresc să se întărească în duhul moralei creștine.

Arhimandrit
Nicodim BIBART

TEROAREA CA SURSĂ LITERARĂ

"Uranus - Gherla via Salcia" de Alexandru Mihalcea

După ce în 1994 A. Mihalcea publică volumul *"Jurnal de Ocnă"* carte de memorialistică având ca fundal propria lui tragedie ca deținut politic între 1959 și 1963, anul acesta colegul A.M. publică un nou volum care, aparent numai, ar fi un fel de reeditare a primului.

În realitate însă, deși faptele și caracterele sunt cele din Jurnal, prezentul volum este însă o carte de literatură, în sensul bun al cuvântului, dovedind că, ziarist înverșunat și curajos, realitatea crudă poate fi prezentată într'o elegantă formă literară.

Iată un exemplu din multele ce le-aș putea cita din cuprinsul cărții. În acea morbidă mizerie a lagărelor de exterminare din Insula Mare a Brăilei, sufletul torturat de teroare al deținutului găsește puterea unică de a admira creația Celui de Sus. " *Peste câmpurile Insulei Mari se așternea o liniște ciudată, o pace de început de lume.... Strânși pentru număr, vorbeam în șoaptă, copleșiți de misterul ceasului de taină al transfigurării luminii. Vedeam cum coboară imensul disc până spre linia orizontului, de nimic știrbită, roșu ca sângele proaspăt, trimițând valuri de flăcări peste stepă, apoi aramiu, precum căldările vechi nespoite, căpătând treptat tonuri cărămizii, jăratec pe cale să moară. Se întâmpla uneori ca vreo păsare de noapte să treacă, secantă fulgeratoare, prin fața sferei de foc și frumusețea stranie a momentului ne pogora în vrajă și basm. Moartea gradată a soarelui lăsa, pe firul unde se unea pământul cu cerul, un joc de flăcări galbene, palide, ca flăcăruile ce dansează pe comori. Din liniștea câmpurilor încercuite de apele marelui fluviu, se ridica indolentă, placidă, indiferentă la netrebnicia alcătuirilor omenești, luna.... Se auzea un fluier, numărul și toate zgomotele, împietrite până atunci de vraja inserării, se năpusteau, desferecate, peste noi, împletite într'o trombă în care se amestecau de-a valma urletele caraliilor, pufăitul ritmat al motorului, gamelele lovite de lingura din traistă, numerele zbierate din cinci în cinci...*"

Ca unul care am fost și eu acolo, în aceeași perioadă, mărturisesc că nu aș fi avut puterea să mă extaziez, în acele condiții, la frumusețea descrisă de A.M. Rândurile de mai sus puteau foarte bine să fie scrise, considerând rezonanța lor ușor arhaică, de către Mateiu al Crailor de Curte Veche.

În timp ce majoritatea cărților scrise de cei care au trecut prin închisorile comuniste, deși au valoarea lor documentară, se referă mai mult la suferințele proprii. Spre deosebire de acestea, în noua sa carte A.M. nu accentuează tragedia lui de tânăr nevinovat , încarcerat exclusiv pentrucă avea un intelect mai înzestrat decât al stupizeniei ideologice ce ne înconjura atunci pe noi toți, ci analizează marasmul moral care a dus la desfășurarea tragediei.

În acel timp a fi condamnat *"politic"* nu însemna sub nici o formă desfășurarea unei activități fizice care ar fi primejduit regimul adus pe tancurile rusești ci condamnările erau bazate pe delațiune, pe *"note informative"* uneori anonime, pe presiuni inumane făcute asupra unora cu scopul de a face declarații împotriva altora.

În anii aceia, perioada de putreziciune morală intelectuală, în care mulți intelectuali, dureros de mulți, au trecut cu surle și trâmbițe în șleahta regimului de ocupație, s'a prefigurat activitatea *"muncitorimii"* neocomuniste de după 1989 cu idioticul slogan *"noi muncim - nu gândim"*.

Cu excepția menționării țăranilor închiși pentrucă nu semnaseră *"de bunăvoie"* intrarea în colectivă, personajele descrise și analizate de A.M. sunt intelectuali de rară valoare sau tineri în curs de definitivare intelectuală, ca cei din generația autorului.

Din fericire A.M. a avut șansa de a fi în contactat cu personalități de excepție pe care îi evocă cu respect și afecțiune, cum e cazul lui Robert Cahuleanu (Șoricelul înger), Aurelian Gulan (eroul de o noblețe discretă rar întâlnită, cu 18 ani de închisoare în spate) sau inegalabilul Ion Omescu, maestrul regretat al unei generații, căruia A.M. îi datorează stăpânirea limbii franceze pe care o folosește cu o rară perfecțiune și azi, precum și mulți alții care nu fac subiectul rândurilor de față.

Cu o memorie de invidiat, colegul Mihalcea readuce în discuție atât pe torționarii din anchetă sau de prin lagăre și pușcării, sau pe reprezentanții tâmpi ai justiției comuniste militare, dar și pe colaboratorii mai cunoscuți sau mai *"discreți"* ai mecanismului de delațiune care a condus la valul de arestări studențești, începând din 1956 și terminând, poate, în 1959.

E demn de menționat că A.M. nu este omul care să se lase înfrânt. Atunci când nu a putut scrie despre tragedia suferită, în timpul dictaturii fățișe, a fost ca un menestrel medieval, povestind cui voia să asculte, faptele și întâmplările de *"atunci"* (Cineva, în 2003, il asemuia cu Pasadia din Craii de Curte Veche). Când a putut să publice, a fost unul dintre primii din generația noastră care s'a aruncat cu pasiune pe foaia de hârtie și ne'a redat lucruri care, regimul cel nou, pseudodemocratic, voia să le îngroape în tăcere.

Cu noul volum, A.M. se rafinează stilistic și avem în față un exemplu clar al reușitei literare bazată pe fapte crude, de viață, fără a le masca în ficțiune, deoarece orice ficțiune nu va atinge nivelul tragic al terorii care a stăpânit Țara timp de aproape cinci decenii.

Ca o notă strict personală, vreau să menționez că asemenea cărți de rară frumusețe documentară nu mai sunt *"la modă"*. Generațiile de azi nu mai sunt interesate în crimele părinților sau ale bunicilor, generațiile de azi nu mai au idealuri care să nu fie legate de valoarea la zi a *"euro"*, iar cultura României este diminuată de colaborașionismul intelectualilor de ieri și de lipsa de pasiune a celor de azi.

Alexandru Mihalcea cred că știe și înțelege foarte bine acest aspect, dar este un umanist optimist incorigibil cu o tentă discretă de creștinism. Vorbind de părerea unora care au vehiculat ideea exterminării celor care au operat teroarea, A.M. spune foarte frumos:

..."M'am întrebat uneori, mai ales când mă încovrigam de foame și tremuram de frig, dacă aș fi în stare să-l ucid pe unul ca Voicu (anchetatorul securist - n.n.). *Azi știu că nu. Nu de frică, nici măcar de silă. Din cauza situării în două dimensiuni incompatibile. Și grație conversiunii operate de cuvântul acelui blând preot transilvan al cărui îndemn l-am urmat; nu este și părerea unora care m'au iritat supralicitând ideea că securiștii trebuiau exterminați cu toții în zilele de foc din Decembrie '89. Dacă singurul câștig al pieirii unui sistem totalitar este dobândirea altuia, sângele a curs degeaba. N'a murit o formă de genocid ca să fie înlocuită cu altă formă de genocid. Securiștii sunt oameni, a exclude putința întâlnirii lor cu binele ar însemna să negăm adevărul biblic al transformării lui Saul în apostol."...*

Colegul Mihalcea este un umanist, ceea ce e foarte lăudabil. Din nefericire mânuitorii rezultatelor evenimentelor din '89 s'au bazat tocmai pe această slăbiciune și continuă să funcționeze nepedepsiți spre stoparea progresului democratic al României. Dar asta e o cu totul altă idee care nu face parte din rândurile de față.

Radu DUNĂREANU

PS. Sunt mulțumit că am putut scrie această recenzie a cărții colegului de facultate și pușcării socialiste, acum când se publică ultimul număr din *Cuvântul Românesc*.

În felul acesta se încheie un ciclu de vieți paralele , a lui și a mea, intersectate durerors de evenimente tragice într'o perioadă când ar fi trebuit să avem tinerețe și ea ne-a fost furată, iar răufăcătorii ne râd și ne sfidează în față.

Jurnal de lectură

Valentin DASCĂLU

Janet Nică, el însuși poet experimental, publică o *"monografie"* despre controversatul matematician româno-american Florentin Smarandache. Ieșind din rând, cum se pronunța nou matematician craiovean, Cezar Avramescu, Florentin Smarandache a lansat un nou curent literar, paradoxismul. Discipoli au apărut în multe țări. Mai întâi, nu pot decât să-l citez pe Terken din *"Calea regală"* de Andre Malraux: *"E mult mai important să înființezi un imperiu* (aici, un curent literar) *decât să-l conduci* (adică să devii un mare scriitor ilustrând dogmele teoretice)". Așa că, am mai verificat definiția *"paradoxului"* din DEX și m'am gândit la latura sa foarte matematică: "Enunț contradictoriu (s.n.) și, în același timp, demonstrabil (s.n.).

Într'adevăr, Florentin Smarandache alătură contrariile și-și demonstrează apartenența logică: *"Într'o societate paradoxală nu poți fi decât paradoxal"*.

Pentru lămurire m'am dus la *"Mileniu"* nr 25-26 (2002) la articolul fundamental al lui Tudor Negoescu *"Experimentând experimentul"*. Dela Domnia Sa aflăm că Florentin Smarandache a ajuns la *"drama antinomiilor"* devenind un *"maestru al contrasensurilor"* în semn de opoziție față de artificialitatea vieții (sociale, politice) și ca un protest împotriva totalitarismului. La fel ca avangardiștii, declamă *"moartea artei"* ocolind capcana păguboasă a dadaismului dar și spiritul pozitivist al matematicianului. Dilema avangardei a fost că protestul singur *"nu este o premisă valabilă pentru obținerea libertății. Libertatea, odată obținută, începe să se degradeze, să se tocească, atrăgând plictisul"*. (Cuvinte magice, parcă!)

Cartea dedicată de Janet Nică lui Florin Smarandache este o întreprindere singulară. Predispoziția poetului Janet Nică pentru lirica ludică este iradiată de paradoxism în intenția de a ne comunica nemediat subiectul cercetat. Este o coacere dinspre interior către exterior ca la microunde. Această derulare abil controlată și condusă de autor înlocuiește instrumentele criticii literare cu destule metehne în forare, cu străfulgerări paradoxiste și din cele practicate de Janet Nică însuși. Este un jargon nu numai agreabil dar, la luareaminte a împerecherilor năucitor de neașteptate, un exercițiu fastuos de tipul unui carnaval al limbajului bine strunit. Acționând în profunzime, constatăm că aparenta lejeritate a jocului cuvintelor angrenate într'un spectacol sui-generis conține aprecieri judicioase care se referă nu numai la opera paradoxistă a matematicianului-scriitor și teoretician, ci și la prestigiul persoanei ca atare.

Poetul Janet Nică se simte mai în apele lui *"comentând"* poezia despre care scrie că e *"tăioasă ca o răzbunare de critic literar"* care *"te ține încordat la maxim gorkian"*. Homo ludens în veșminte paradoxiste! *"Tavanul mahalalei"* este *"o închipuire de cer"*, apoi va urma o cataractă paradoxistă: *"averse fără aversiuni"*, *"ilustru fără lustru"*, *"cu o cultură de in-cultură"* sau o *"bătaie de joc a focului cu bătaie foarte lungă"*, *"cu anormal normal care normalizează"*. Sau o suavă comentare argotică amintind de maeștrii genului la noi. Florentin Smarandache este *"nagât de trotuar, grande'n buduar și'n vocabular, țambalagiu de ocazie"* care *"scrie poezii greșite să nu le înțeleagă decât spiritul pus pe ciorovăială"*. Ce definiție mironraduparaschivesciană reușește monografistul, travestit el însuși: poezia este *"bagaboanta, pițipoanca, fleortotina, madama"*. În definitiv, de altfel, este productiv: Anton Pann e *"argat la umbra deștelui ăl mic și umblă desculț de zaharia stancu"* și Florentin Smarandache este *"bulibașă de sintagme argoticești"*, (cât adevăr!). Și este singular pentrucă *"îi îmbracă pe cei goi, care dă tot ce nu are, și care are tot ce-i lipsește"*. *"E impur și simplu"* un *"Caragiale reciclat la limba de briceag a paradoxului ieșit din matcă asemenea Nilului, odinioară, primăvara"*.

Despre teoretician, care și-a făcut cunoscut programul în Franța la editura *"de Bergerac"* în 1992, putem aprecia că are o inteligență extrem de exactă în intențiile lui demolatoare. Cuvântul literaturii române, scrie Janet Nică, este *"tardismul"*. Am zice, o sincronizare pe agonia tendinței europene care se pregătește deja să facă pasul înainte. Ce ar impune noul teoretician care *"face poezii fără versuri, poeme fără poeme, fără cuvinte, fără fraze, poezii grafice, texte impersonale personificate, traduc imposibilul în posibil, face literatură din nimic, și nimic din literatură"*. Cred că aceste afirmații extreme sunt gândite ca să pregătească o mai bună soartă receptării stihurilor paradoxiste. *"Distihurile paradoxiste"* din 1998 ne dezvăluie *"Domnul Experiment"* sau pe acest *"Edison în călduri"*. Aceste distihuri înfățișează logodna antinomiilor într'un șoc terapeutic *"să cuprinzi nemărginirea"* este să fii *"competent în incompetența lui"*, se *"caută ce n'a pierdut"* sau *"edifică ruine"*. Această formulare totuși este veche la unele popoare de mii de ani. V.G. Paleolog își avea ca motto ceva asemănător la cartea despre sinestezia la poezia lui Al. Macedonski, *"La bolta clară"*. Zicerea este luată după *"o piatră de hotar"* și vorbea de mergerea pe hotarul nehotarului etc. Și asta, din antichitatea chineză.

Uneori, gândirea logică a matematicianului transpare: prezența e *"absența absențelor"*. Sigur că absențele... absente vor fi prezente.

În *"Anti-chambres et anti-poesies ou bizareries"* apărut în Maroc în 1984 (o locație preferată de Florentin Smarandache), se remarcă jocul inteligent de cuvinte. Aș zice, inteligent=ludic. Astfel, Michel și-a pierdut tatăl în război, dar l-a găsit în cimitir sau infirmiera coboară dintr'o familie ilustră până la primul etaj cu liftul.

Iată o definiție în spunere plăcută, dospită într'un cuptor magic *"Poezia lui Florentin Smarandache este un șugubăț carnaval rabelaisian care taie nasul împăratului făcându-l egal cu plebeul, dând șanse de a vibra senzorial, adică plenar"*.

Necunoscând creația matematecianului, este de remarcat măiestria acestui autor de carte, ea însăși inovatoare. S'ar putea cita copios. Așa se întâmplă cu o carte în care umorul structural, cel pe care numai Englezii îl practică cu seriozitate profesională, aduce desfătarea rară a unui material lingvistic proaspăt, inepuizabil.

"Făt-Frumox din lacrimă de paradox" de Janet Nică, apărut la editura MJM, una din cele mai harnice edituri craiovene, este un discurs amorezat. Este o declarație de iubire pentru un matematician-creator, *"văr cu Magellan și Columb"* care îndrăznește să descopere, pe o planetă arhicunoscută, teritorii noi a căror geografie neașteptată funcționează impecabil.

MEMORIAL DE ÎNSEMNĂTATE ISTORICĂ MAJORĂ

Urmare din pag. 12

Mari cunoștințe românești", editura Fundației Culturale Buna-Vestire, București, 2000 (pagina 48: *"Lucian Blaga a făcut parte, în 1937, împreună cu fratele său din asociația Prietenii Legionarilor iar în 1940 era încadrat în Mișcare, la Sibiu. Drama sa istorică, Avram Iancu, 1934, a fost dedicată lui Corneliu Codreanu.").*

Acum, arătăm cele scrise de Nistor Chioreanu la paginile 310-311 din *"Morminte vii"*: *"Când l-am cunoscut eu, prin 1937, Lucian Blaga împreună cu fratele său erau înscriși în Asociația Prietenii Legiunii, iar în 1940 amândoi s'au încadrat într'un cuib al cărui șef era colonelul Savu, și în care mai erau încadrați Dr. Mihai Velici, directorul Băncii Albina, Dr. Traian Ivan, avocat, un inginer, al cărui nume nu mi-l amintesc, și eu. Eu, însă, fiind foarte ocupat, numai rareori aveam timp să particip la ședințele regulate de Sâmbătă seara..."*

Anchetat de un colonel de Securitate în legătură cu apartenența lui Lucian Blaga la Mișcarea Legionară, securistul după o lungă discuție privind opera marelui poet, îi pune lui Nistor Chioreanu această întrebare:

". Domnule Chioreanu, D-voastră trebue să știți mai bine decât oricine, Lucian Blaga a făcut parte din Mișcarea Legionară?

Dacă aș fi răspuns afirmativ, aproape sigur Blaga n'ar fi scăpat de închisoare. M'am hotărît să-l apăr.

- Nu știu să fi făcut parte din Mișcare, dar mai mult cred că nu. Blaga este un mare poet și un foarte mare filosof, gânditor și profesor universitar. El are sistemul lui propriu de gândire, care nu se acoperă în întregime cu concepția legionară. De aceea, cred mai degrabă că n'a făcut parte din Mișcare..."

Dacă nici această probă irefutabilă nu va fi crezută de intelectualul cu care am polemizat cu privire la înscrierea lui Lucian Blaga în Mișcarea Legionară, înseamnă că preopinentul nostru se opune cu înverșunare adevărului, dovedind din plin că-i de totală rea-credință. Oricine nu slujește adevărul, și scriitor genial de-ar fi tot nu valorează, din punct de vedere caracterial, nici cât o ceapă degerată.

Revenind la carte, menționăm că ne'am tot gândit la înțelesul metaforic al sintagmei *"Morminte vii"*, expresie ce constituie titlul operei memorialistice a lui Nistor Chioreanu. Nu putem ști exact sensul avut în vedere de autor, dar credem că semnificația figurată ar fi neuitarea miilor de martiri creștini români, pieriți în prea numeroasele închisori comuniste, precum, bunăoară, personalitățile eminente George Brătianu (liberal), George Manu (legionar) și Mircea Vulcănescu (antonescian).

Mihai STERE DERDENA

ÎN SLUJBA NEAMULUI

Sergiu GROSSU-

Titlul acestui articol poate să şocheze pe mulţi din cititorii ***"Cuvântului Românesc"***. Cum să te afli ***"în slujba Neamului"***, astăzi? Mâine da, respectiv după adevărata eliberare a ţării, **după** întoarcerea noastră la brazda din care ne'am rupt cu lacrimi, unii de peste 50 de ani, alţii de mai puţină vreme. Dar **astăzi**, este posibil să-ţi mai slujeşti Neamul, când ţara zace încă sub căluşele Urii şi ale Violenţei, când ne conduc şi hălăduiesc mincinoşii şi ipocriţii de altădată ai luptei de clasă?

Şi, cu toate acestea, noi avem obligaţia, mai mult chiar, **datoria** - o datorie sfântă, imperativă, copleşitoare, a slujirii Neamului, indiferent de geometria tragică - şi, ca atare, defavorabilă - a circumstanţelor istorice actuale. Pentrucă în noi mai pâlpâie ideea izbăvirii patriei înrobite şi dorul neostoit după plaiurile natale. Pentrucă, în ciuda faptului că am fost tăiaţi, amputaţi de securea nemilosă a Istoriei din trunchiul obidit al Ţării răstignite, noi trebue să odrăslim, din nou, lăstari de lumină, în întunericul acestui veac pângărit de dihănii apocaliptice, conştienţi de rostul arderii noastre pe rug şi de coeficientul jertfirii nelimitate.

Din capul locului ţin să precizez, bazându-mă pe revelaţia infailibilă a Sfinţilor Scripturi, că nimeni şi nicicând nu poate fi în slujba Neamului său, dacă nu se găseşte **mai întâi** în slujba lui Dumnezeu. Nimeni şi nicicând nu se poate făli că trăieşte pentru slava Neamului său, dacă nu trăieşte **mai întâi** o viaţă de slavă cu Hristos în Dumnezeu şi pentru Dumnezeu, definitiv şi deplin.

Nu este vorba, bineînţeles, de o convergenţă unică, discriminatorie, absurdă, ci de **supremaţia** prezenţei lui Dumnezeu în convergenţa noastră culturală, socială sau politică. Însuşi Mântuitorul, de altfel, ne cere: *"Să iubeşti pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta şi cu tot cugetul tău; şi pe aproapele tău, ca pe tine însuţi"* **(Luca, 10. 27)**. Parafrazându-L, putem spune: *"Să iubeşti pe Domnul, Dumnezeul tău şi pe Neamul tău, ca pe tine însuţi"*

Punctul culminant al dinamismului uman - în speţă, al dinamismului românesc - trebue să-l constituie jertfa de sine, dăruirea totală, consacrarea propriei vieţi în slujba Neamului, prin slujirea lui Dumnezeu în Hristos Isus. Paralelismul dintre slujirea lui Dumnezeu şi slujirea poporului căruia aparţinem scoate în evidenţă corelaţia lor indisolubilă. În concepţia creştină, principiul slujirii se referă, în exclusivitate, la Dumnezeu, conform răspunsului dat de Isus, pe munte, Ispititorului: *"Domnului Dumnezeului tău să te închini şi numai Lui să-I slujeşti"*. Însă acest principiu nu poate face abstracţie de oameni, pentrucă ar deveni el însuşi abstract, meta-uman, ireal. Numai lui Dumnezeu să-I slujim, desigur. Dar slujirea lui Dumnezeu nu-şi capătă integralitatea decât prin slujirea noastră faţă de oameni, cu alte cuvinte faţă de semenii noştri.

* * *

"Tu să te ţii în totul totului tot, numai de Domnul Dumnezeul tău", citim în cartea Deuteronomului. Iată ce nu se cade să uităm niciodată, atât în viaţa noastră de credinţă, cât şi în activitatea de toate zilele. Pe orice treaptă a ierarhiei sociale ne'am afla, orice serviciu sau răspundere publică am avea, cu orice ne'am ocupa, orice politică am face, fondul şi chintesenţa strădaniilor noastre înaripate să fie slujirea lui Dumnezeu *"în totul totului tot"*. Tot ce gândim, tot ce visăm, tot ce nădăjduim, tot ce realizăm, tot ce înălţăm pe pământ, **totul** trebue să fie subordonat lui Dumnezeu şi potrivit cu voia Lui cea sfântă. Fiindcă nu este cu putinţă să slujim Dumnezeului celui viu şi adevărat decât dacă **suntem ai Lui**. Foarte mulţi din fraţii noştri deşăraţi încearcă să slujească sau cred, în ignoranţa lor puerilă, că slujesc lui Dumnezeu, fără ca să fie *"ai Lui"*, fără ca să ţină numai de Dumnezeu, ci pendulând între două slujiri, vieţuind într'o crasă şi inadmisibilă dualitate.

Educaţia slujirii omeneşti se rezolvă prin regula fixată de Isus: *"Eu în ei şi Tu în Mine"* **(Ioan, 17. 23)**. Adică numai proporţional cu prezenţa lui Isus în sufletul nostru, cu slujirea Lui faţă de noi, păcătoşii, răscumpăraţi de El pe măgura Golgotei, vom fi în stare să-L slujim pe Dumnezeu în persoana oamenilor care au nevoie de slujirea noastră, de abnegaţia şi entuziasmul nostru umanitar. Jertfa lui Isus ne obligă la jertfă, prin noul conţinut de viaţă realizat în El şi prin dimensiunea nouă a capacităţii noastre de înţelegere.

Grija de om, grija de sufletul românesc, avid de libertatea pierdută a ţării sau numai bâjbâind în căutarea unor soluţii becinice, grija de destinul însângerat al românimii, această grijă neîntreruptă, apăsătoare, irezistibilă, ar trebui să stea la baza slujirii noastre creştine. *"Cine este slab, şi să nu fiu şi eu slab? Cine cade în păcat, şi eu să nu ard?"* - răsună, de două mii de ani aproape, glasul acelui cavaler neînfricat al slujirii totale care a fost Ap. Pavel. Stăpâniţi de mobilul grijii mistuitoare, cu antenele resfirate spre toate punctele cardinale ale nevoilor româneşti, să ne apropiem de fraţii noştri din Exil, care - în mod conştient sau inconştient - au nevoie de noi, şi să ne contopim cu aproapele, oferindu-i măcar o părticică din noi înşine: un cuvânt de îmbărbătare, dacă se simte doborît de deznădejdea ruperii de cei dragi; o vorbă blajină, în această lume a durităţii şi-a nepăsării. Este vorba de acea comuniune, de acea părtăşie indispensabilă, pe care ne-o recomandă Evanghelia şi-a cărei manifestare nu se rezumă la nişte simple vorbe goale, ci la participarea noastră entuziastă la suferinţa aproapelui *"căzut între tâlhari"*.

Dinamica slujirii include şi face uz de **râvnă**, pentru ca nu cumva grija noastră să-şi diminueze potenţialitatea, ba, mai rău, să se atrofieze, să fie copleşită de lenevia sufletului. Dacă râvna se menţine nealterată, urmărirea binelui se preface într'o trăsătură constantă, esenţială, a slujirii. Această agitaţie interioară **voită** se va încheia cu înfrângerea egoismului natural, cu acel *"să nu ne placem nouă înşine"*, ca treaptă finală în evoluţia unui proces spiritual inferior şi ca moment iniţial al unui ciclu superior de viaţă. Expulzarea egoismului coincide cu ivirea şi statornicirea uneia dintre cele mai alese dispoziţii sufleteşti - **altruismul**, într'o paralelă revărsare darnică, prin împreunarea *"eului"* cu *"non-eul"*, cu alţii. Iar maximizarea altruismului ia forma dezinteresării şi a preocupării permanente de soarta altora, de problemele veşnice ale Neamului, având *"aceleaşi simţăminte unii faţă de alţii"*, bucurându-ne cu cei ce se bucură şi plângând cu cei ce plâng.

Cu strângere de inimă mă simt obligat să subliniez că îndepărtaţi de Dumnezeu nu-L putem sluji în mod practic, chiar dacă pe plan mintal suntem în concordanţă cu legea divină. Deoarece păcatul, căruia ne vindem prin rătăcirea minţii şi înstreinarea de Dumnezeu, ne împiedică în slujire, constrângându-ne să ducem o viaţă sufletească hibridă, incoerentă. De aceea, fără primenirea vieţii sufleteşti, sau, ca să folosim o expresie patristică, fără îmbunătăţirea de dinăuntru este exclusă posibilitatea oricărei slujiri. De unde necesitatea unei inimi noi şi a unui duh nou, a unei făpturi înnoite, conform viziunii paulinice. Căci este necesar ca Duhul lui Dumnezeu să sfredelească prin puterea Lui, carapacea de piatră a fiinţei noastre răzvrătite, în vederea păzirii poruncilor şi a curăţirii cugetului de faptele moarte.

Cu respectarea tuturor condiţiilor expuse până acum, atingem culmea imperativului categoric al Evangheliei: **datoria slujirii**. Mai bine zis, când această slujire nu este un *"surplus"* în realizarea credinţei, ci o datorie ţâşnită spontan din străfundurile unei conştiinţe transfigurate. *"Tot aşa şi voi* - ne avertizează Domnul -, *după ce veţi face tot ce vi s'a poruncit, să ziceţi: Suntem nişte robi netrebnici; am făcut ce eram datori să facem"* **(Luca, 17. 10)**.

* * *

Lupta constituie nota distinctă a slujirii: **lupta cu noi înşine**, *"până la sânge"*, în vederea auto-depăşirii, şi lupta spirituală pentru mântuirea semenilor noştri, pentru **izbăvirea Neamului**, pentru *"un pământ nou"* în care va locui neprihănirea. La această luptă a măreţiei creştine se referă Mântuitorul când le cere ucenicilor: *"Cine are o pungă, s'o ia; cine are o traistă, de asemenea s'o ia; şi cine n'are sabie, să-şi vândă haina şi să-şi cumpere o sabie"* **(Luca, 22. 36)**. E drept, luptăm cu toate adversităţile, suferim din cauza tuturor nenorocirilor, compătimim pe toţi trudiţii împovăraţi din ţară. Şi visăm, şi nădăjduim, şi aşteptăm. Aşteptăm, cum ne descriu Scripturile, ca ochii orbilor să se deschidă şi urechile surzilor să audă; ca şchiopul să sară ca un cerb şi limba mutului să cânte de bucurie; ca în pustie să ţâşnească ape şi în pustietate să susure pâraie; ca marea de nisip să se prefacă'n iaz şi pământul uscat al patriei în izvoare de ape. Aşteptăm şi luptăm din toată inima (într'o lume în mare parte lipsită de inimă) ca să ne ducem la bun sfârşit datoria slujirii Neamului. Adânc pătrunşi de necesitatea acestei slujiri temerare, să găsim împreună formula ideală de colaborare a tuturor Românilor din Exil. În cele câteva articole publicate în ***"Cuvântul Românesc"*** pe această temă, pledam pentru un front al solidarităţii româneşti, pentru hegemonia valorilor transcendenţei creştine în lupta noastră cu Răul, pentru o regrupare a tuturor elitelor Exilului, ca să devenim *"unul"* împotriva duşmanului de astăzi al ţării, pentru ridicarea noastră deasupra barierelor confesionale şi politice care ne diminuează elanurile slujirii, prin otrava discordiilor anticreştine.

Da, noi trebue să ne iubim Neamul şi să-l slujim, fie că locuim la Paris sau la Montréal, la New York sau la München. Să-l slujim în spiritul Bisericii lui Hristos, folosind cu dibăcie mijloacele ofensive ale culturii creştine, forţa de penetraţie a Evangheliei, - o cultură creştină şi românească totodată, stropită cu sângele lui Isus şi zămislită din sângele lui Isus, ca o roadă a Luminii. Să nu neglijăm tiparul, cu imensele sale posibilităţi de circulaţie a ideilor, editând cărţi şi reviste româneşti. Să creăm muzee şi expoziţii, librării şi biblioteci de împrumut, centre de informare şi de documentare. Dar, mai presus de toate, să ne creăm pe noi înşine, în Isus, şi să pregătim tineretul pentru sarcinile lui de mâine, într'o Românie liberă. Să le formăm tinerilor simţământul responsabilităţii, al abnegaţiei, al eroismului, al înduhovnicirii continue. Să-i împrietenim cu Isus. Să le vorbim de Isus, arătându-le că El este *"calea, adevărul şi viaţa"* întregii lumi; că, fără El, totul, dar absolut totul, nu este decât *"deşertăciune şi goană după vânt"*; că despărţiţi de El nu putem face nimic, nu putem realiza nimic, nu putem clădi nimic. *"Căci nimeni nu poate pune o altă temelie* - ne asigură Ap. Pavel - *decât cea care a fost pusă şi care este Isus Hristos"* **(1. Cor., 3. 11)**.

Neamul, ca să renască din cenuşa strivirii actuale, are nevoie de această **temelie** indispensabilă. Ca şi noi, cei ce vrem să-l slujim, cei ce vrem să ne jertfim pentru cauza românismului. Oamenii fie ei cât de celebrii, fie ei cât de puternici, nu ne pot salva. Teoriile pedagogice nu ne pot transforma, învăţăturile morale nu ne pot îmbunătăţi, sistemele filosofice nu ne pot trasa itinerarii valabile, soluţiile politice nu ne pot ridica din văgăunile şi din mlaştina deznădejdei. Dacă vrem să dăm un sens trăirii, dacă vrem să fim cu adevărat folositori Neamului, s'o facem cu Isus, în numele lui Isus, pentru proslăvirea lui Isus. În afară de El, şi credinţa, şi lupta, şi viaţa devin inutile şi false.

În noaptea care ne cuprinde tot mai mult, Isus este viu şi prezent. El, lumina tutelară a acestei umanităţi agonice, vânzolită de valuri şi furtuni antagonice, stă la uşa inimii noastre timorate, şoptindu-ne: ***"Îndrăzniţi, Eu sunt, nu vă temeţi!"*** O, dacă I-am asculta îndemnul! Dacă ne'am recunoaşte eşecurile neputinţei, întocmai proorocului: *"Cum se zvârcoleşte o femeie însărcinată, gata să nască, aşa am fost şi noi departe de faţa Ta, Doamne! Am zămislit, am simţit dureri, şi când să naştem, am născut vânt..."* **(Isaia, 26. 17-18)**. O, dacă am striga, ca şi Simon-Petru, lângă lacul Ghenezaretului: *"Toată noaptea ne'am trudit şi n'am prins nimic..."* O, dacă din fundul gropii în care lâncezim (fiindcă, pentru mulţi dintre noi, Exilul este ca o groapă care ne macină, ne striveşte, ne dezumanizează), dacă din fundul acestei gropi, pe care Dumnezeu ne'a pregătit-o, în vederea desăvârşirii noastre spirituale, am striga către Isus: *"Doamne, scapă-ne, că pierim!"* - El ne'ar apuca de mână, ne'ar ridica în slăvi şi ne'ar da aripi de vultur, să săgetăm tăriile...

Primul vis de Crăciun

Ninge'n drumul runcului...
Azi se naşte Pruncul Lui!
Steaua şi-a ieşit în tindă
torcând cerul în colindă
pentru faşă - curcubeu
îi ţese lui Dumnezeu,
Dumnezeu cel mititel,
în scutec de bumbăcel...

Dormi, ca apele'n oglindă.
Tatăl Fiului colindă.
Pe prichiciul dela lună
noaptea-i sfântă, noapte bună!
Noapte lină-a linelor
din neamul aminelor,
nesternat amin de foc
cu tămâie în boboc!

Amin lin tăcerea fură
ducând degetul la gură:
Şoaptele şoptite ni's...
Râde'n somn şi-i primul vis!

Florica BAŢU

Rodica Ciocârdel-Teodorescu, o viaţă închinată artelor

Cunoscută mai ales de specialişti ca pictoriţă portretistă Rodica Ciocârdel Teodorescu este o personalitate culturală complexă. Este o frenetică iubitoare de muzică, o pictoriţă viguroasă ce a moştenit multe dela profesorul său Camil Ressu dar, în acelaşi timp şi o scriitoare apreciată pentru scrierile sale dintre care nu puţine reprezită cărţi-document.

Dăruită astfel, Rodica Ciocârdel Teodorescu este o prezenţă de excepţie în cultura naţională şi m'am bucurat nespus când domnia sa m'a primit în câteva rânduri în vizită dar şi pentru interviul de faţă în frumosul apartament ale cărui ferestre se deschid spre bătrânul parc Cişmigiu. Înconjurată de vechi opere de artă printre care tablouri ale strămbunilor realizate de maeştri în urmă cu un secol, Rodica Ciocârdel Teodorescu te primeşte mereu cu o căldură şi specială receptivitate. Şi are întotdeauna ce spune după o viaţă închinată artelor arătându-ţi zeci şi zeci de portrete ale – aş spune fără să exagerez – aproape tuturor personalităţilor vremii noastre din ţară dar şi de peste hotare.

Majoritatea realizate în faţa televizorului, căci vârsta nu-i mai permite deplasarea cu uşurinţă, aceste portrete împreună cu mărturiile artistei alcătuiesc o emoţionantă confesiune.

Autoportret - desen

Începuturile

- Stimată D-nă Rodica Ciocârdel Teodorescu, chiar dacă a trecut mai bine de jumătate de secol dela debutul D-voastră în artă, poate că nu e prea dificil să vă amintiţi cum a fost începutul. Cum v'aţi apropiat de artă?

- De când eram la vârsta de 8-10 ani, tot ce mă impresiona din afară, fie obiecte interesante înconjurătoare, fie flori sau peisaje, luam creionul şi căutam să le imortalizez. La Slănic Prahova unde mergeam de obicei vara cu părinţii şi după ce a murit tata cu mama şi cu bunica, făceam pe hârtie de desen diverse schiţe, sumare în acuarelă şi creion, scene rustice (o căruţă cu boi întorcându-se dela munte pe şosea) sau casele învecinate grădinii noastre. La un moment dat ţin minte mi-au plăcut nişte ciulini mov, i-am aranjat într'un buchet, i-am aşezat într'un vas şi aceştia au impresionat-o puternic pe mama mea, care avea şi dânsa preocupări artistice, lăsând în urmă mici cartonaşe cât o carte poştală, cu picturi în acuarelă care înfăţişau trandafiri sau alte flori. Ciulinii au făcut-o să spună că trebue să mă ocup serios mai târziu de pictură. Aveam din partea tatălui meu, Gheorghe Ciocârdel, rămase de asemenea nişte desene în peniţă de toată frumuseţea reprezentând pe bunicii mei. Erau făcute în vremea liceului fără a avea studii speciale. Ar fi ajuns dacă ar fi urmat mai departe studii superioare în acest sens, un mare gravor fără exagerare, poate cel mai mare. Era foarte talentat, însă era şi un bun matematician. Dar fiind într'o familie de funcţionari modeşti, bunicul meu lucrând la CFR nu a avut posibilitatea de a-şi urma un ideal (talentul plastic). Tata, după cursul primar a urmat la Colegiul Sf. Sava. Au urmat apoi studiile superioare de comert, unde a excelat astfel că după sfârşitul lor, statul l-a trimis pentru specializare în Olanda, la Rotterdam. Gândesc că toate acestea vor folosi pentru a-mi înţelege mai bine inclinaţia, deoarece desenul l-am moştenit dela acest excelent desenator, care a fost tatăl meu. La Rotterdam, tata, furat de frumuseţea peisajului olandez şi marin, a executat în peniţă un tulburător peisaj al portului olandez, pe care cetăţenii acestui stat, entuziasmaţi l-au tipărit în cărţi poştale, din care am şi eu una. Deci, mama a căutat să mă îndrume spre arta plastică. L-a contactat pe un văr al meu pictor foarte talentat şi fost elev al maestrului Camil Ressu, care se numea Alexandru Drăgoi să se ocupe de mine în acest sens. Acest pictor m'a pregătit în studiul după natură, compoziţie etc. şi l-a recomandat cu toată căldura pe fostul său profesor, maestrul Camil Ressu de a-mi conduce paşii în artă după terminarea liceului. Zis şi făcut, după bacalaureat, am dat examenul de intrare la Institutul de Artă Plastică Nicolae Grigorescu. Am intrat la Secţia Pictură şi după ce am urmat o mică perioadă de pregătire în desen cu asistentul şi pictorul Dărăscu apoi cu maestrul Guguianu, am intrat în anul I la maestrul Camil Ressu. La examen, proba a fost o lucrare după un bust de gips care îl reprezenta pe Laocoon în lupta de eliberare cu şerpii care urmau să-i strangulleze gâtul. Deci, expresie de durere şi groază, teme care mă incitau la concentrare puternică asupra compoziţiei şi de stimulare la puterea de redare în lucrarea mea. Am făcut o lucrare bună.

Profesori de marcă

- Aţi avut deci profesori, maeştri de referinţă ai artei româneşti, cum ar fi Nicolae Dărăscu, Camil Ressu şi nu numai. Cum v'au influenţat aceştia evoluţia artistică?

- Camil Ressu mi-a fost de fapt primul profesor care mi-a format înţelegerea pentru lucrul după model viu (ţigănci) nud şi uneori şi bărbaţi (după spusele profesorului, nudul fiind cea mai grea probă de desen). Arhitectura corpului uman în poză, când sprijinându-se pe piciorul drept, când pe stângul, aceasta antrenând întreaga musculatură şi dând naştere la lumini şi umbre dependente de mişcare. Ressu spunea că şi din punct de vedere al culturii nudul cuprindea o paletă completă. Cine desenează şi pictează un nud poate să picteze orice temă mai târziu. Nicolae Dărăscu a avut şi el o contribuţie în predare şi control dar mai trecătoare. Maestrul Camil Ressu ţinea foarte mult la corectură, din punct de vedere practic. Când venea la corectură, trecea printre şevaletele studenţilor şi se oprea unde simţea nevoia să facă corectură. Revin la Camil Ressu. Ressu îşi împărtăşea şi el multe vederi şi cunoştinţe în ale picturii, pe care le-am însuşit ca un fel de alfabet al artei plastice sau mai bine zis un Ghid pe care l-am păstrat toată viaţa. Cum trebue să fie desemnat un portret sau un corp întreg ca să nu se dărâme firul cu plumb, vertica să cadă dela mijlocul bazei gâtului până la glezna piciorului în interior, acela pe care se sprijină corpul ca să nu fie o linie trasă insensibil (ca la jurnalele de modă). Vorbea foarte puţin cu fiecare student în parte, dar la corectură, lua cărbunele dacă studiul incipent al lucrării era desen şi trăgea desenul său cu mâna sigură în linii drepte, curbe, unghiulare, pentru a corecta desenul studentului respectiv, deasupra desenului său şi se auzea doar hârşâitul cărbunelui, de parcă trăgea cărbunele mâna după el, fără vorbire inutilă. La sfârşit, studentul fericit, îşi rula hârtia cu amprenta maestrului şi o ducea acasă, începând o altă lucrare a doua zi. Dacă lucrarea era în pictură, corectura o făcea Ressu cu pensula la fel ca în desen şi apoi se ocupa şi de culoare. Aceasta, pe un carton preparat al studentului, cu grund pentru a putea primi culoarea. De asemenea, studentul aducea un nou carton pregătit din timp şi începea o nouă lucrare a sa, în urma corecturii făcute. Pictorul Maximilian Hermon Maxy care i-a urmat perioadei de lucru cu C. Ressu, avea o altă concepţie de predare şi de corectură, adică verbală, şi prin comparaţie. M.H. Maxy avea un bagaj vast de cunoştinţe în materie de artă plastică şi el fiind un pictor formalist care a avut succesul în perioada de avangardă chiar şi în perioada aceea a realismului socialist. Fiind un intelectual deosebit de inteligent putea să se depăşească uşor. Făcea corectura verbal şi prin comparaţie lucrărilor studenţilor, pe care, în ziua corecturii, le alinia pe lângă pereţi şi astfel constata lipsurile fiecăruia şi în urma unei critici de care studenţii trebuiau să se pătrundă, urmau şi sfaturile pentru viitor. Eu, având-l ca profesor la sfârşitul studiilor mele de artă plastică, i-am pătruns anumite sfaturi preţioase care mi-au folosit la începutul carierei de artist plastic. M.H. Maxy era tipul de artist care admira spontaneitatea în artă. Eu aveam acasă un şoricar (basset) pe nume Waly şi o pisică gri în întregime cu nişte ochi galbeni (Foxy), o frumuseţe pentru mine. Am lucrat nişte desene spontane după ele şi i le-am arătat lui Maxy. A tras un fluierat prelung şi la întrebarea mea ce înseamnă asta, mi-a răspuns doar atât: Matisse. Îmi spunea că sunt o promisiune. Câte desene nu am făcut şi după aceea, tot spontane! Trecusem la portret şi am făcut portretul lui Valentin Gheorghiu, pianistul celebru, studiind la pian, deci în *"mişcare"* şi după expresia feţei, odată interpretând *"Chopin"*, altădată *"Beethoven"*. Sunt în repertoriul patrimoniului Muzeului Naţional de Artă. (Cabinetul de stampe şi desene).

Pasiunea portretului

- Aţi realizat de-a lungul timpului pictură în toate tehnicile: grafică, pictură de şevalet, ilustraţie de carte şi grafică publicitară. Care din aceste genuri credeţi că vi se potriveşte cel mai bine în intenţiile de exprimare plastică şi de ce?

- Cel mai bine mi se potriveşte grafica, pictura de şevalet şi ilustraţia de carte.

- În privinţa tematicii, întreaga D-voastră operă argumentează preferinţa pentru portret chiar dacă aţi realizat şi numeroase peisaje sau naturi statice. Ne puteţi spune de ce abordaţi cu atâta pasiune portretul?

- Abordez cu pasiune portretul pentrucă portretul investighează un întreg univers pe care îl constituie sufletul şi intelectul fiecărui personaj în parte. Am realizat portrete, în special ale oamenilor de artă, personalităţi mari. Astfel, actorul George Vraca interpretând rolul lui Richard al III-lea, George Enescu dela Muzeul Enescu, (două lucrări) şi a lui G. Storin în Regele Lear, Marietta Anca şi Aura Bugescu tot în Regele Lear. Unele lucrări aparţin Muzeului Teatrului Naţional. De asemenea, portretul actorului Dinu Ianculescu, al dramaturgului Paul Everac, al scriitorului şi poetului în acelaşi timp pe criticul literar Pan M. Vizirescu etc.

Despre Iosif Sava

- Rămânând în aceeaşi ordine de idei, se pare că în perioada 1995-1998 difuzarea neuitatelor Serate muzicale ale atât de regretatului Iosif Sava a constituit un inepuizabil izvor de inspiraţie pentru portretele D-voastră ce reprezintă oamenii de cultură marcanţi: actori, regizori, scriitori, plasticieni, filosofi, istorici dar şi politicieni, oameni de presă. În acelaşi timp sunteţi o mare iubitoare de muzică. Povestiţi-ne dacă vreţi câte ceva despre aceste episoade.

- După 1989 când nu mă mai puteam deplasa uşor din cauză că am fost operată în urma unei fracturi care mi-a îngreunat mersul, am urmărit la televiziune diverse personalităţi culturale importante şi din memorie imaginativă sensibilă am creat în desen o galerie întreagă de personalităţi culturale româneşti şi străine printre care şi oameni din presa care ne populează viaţa. Bineînţeles că la timpul său l-am elaborat şi pe Nichita Stănescu pentru care am o mare admiraţie aparte, pe care l-am donat Casei memoriale din Ploieşti. Mi-au trimis o dischetă după lucrările mele. M'a preocupat mult şi chipul lui Brâncuşi pe care l-am redat în diverse ipostaze, imaginând momente ale creaţiei sale, încadrându-l în motivele care i-au inspirat creaţia. Mie imi face impresia că renasc cu orice nouă abordare a portretului fiecărei personalităţi. Sunt convinsă că acest lucru îmi va prelungi şi viaţa. Acesta il consider un dar al lui Dumnezeu şi pe Dumnezeu îl port întotdeauna în sufletul meu. El, Unicul este izvorul întregii creaţii, este Supremul.

Despre Iosif Sava ce să mai spun? Am avut pentru el o admiraţie şi o consideraţie puţin obişnuită. I-am făcut şi dânsului câteva portrete dintre care două au fost mai popularizate. A fost un om de mare cultură şi muzicală în special care a lăsat un gol imens în urma plecării sale dintre noi. E de neînlocuit, după cum se vede. S'a înconjurat de personalităţi de mare talent şi de oameni deosebiţi. De aceea şi mie mi-a creat un izvor nebănuit de bogată inspiraţie portretistică. Pot spune că deveneam mai fericită, mă îmbogăţeam spiritual. Într'adevăr sunt o mare iubitoare de muzică şi de aceea când puteam circula normal nu-mi lipseau concertele. Frecventam regulat Ateneul şi oriunde se desfăşura un Concert deosebit. Într'adevăr sunt o mare iubitoare de muzică bună (poate fi şi muzică uşoară) dar în special iubesc muzica simfonică şi pe marii compozitori; bineînţeles Beethoven, Bach, Chopin, Liszt, Enescu, Ravel, Debussy etc.

Pasiunea pentru scris

- Doamnă Rodica Ciocârdel Teodorescu, deşi sunteţi considerate un important plastician, exprimarea prin cuvinte, adică scrisul nu numai că nu vă este străin, dar chiar sunteţi autoarea câtorva cărţi foarte apreciate. Vorbiţi-ne, dacă vreţi, şi despre această activitate de creaţie.

- Am scris într'o vreme multă poezie şi nu din cea mediocră. Chiar destul de bună. Dar, după ce am luat contact cu poezia lui Nichita Stănescu m'am oprit. Parcă mi-a schimbat brusc universul poetic. S'ar putea să-mi revin şi să mai scriu o dată poezie. Le admir pe Ileana Malancioiu şi pe Ana Blandiana dar contactul cu poezia lui Nichita a fost pentru mine ca un fulger care m'a orbit pentru un moment. Probabil că o să-mi revin. Am colaborat şi la revista *Gândirea* unde am fost recomandată de scriitorul şi criticul literar Pan M. Vizirescu. Acum, pentru o vreme, am trecut la proză şi încă una memorialistică. Mi-au apărut două volume; *"Memoria şevaletului"* şi *"Privind semenii"* care constituie şi un fel de album, conţinând şi desene în linie simplă (portrete) ale unor personalităţi culturale şi nu numai. Da, într'adevăr, scrisul a însemnat pentru mine acel *"Violon d Ingres"*. Am un volum apărut la Editura Literă, pentrucă eram la început, însă conţinea deja stilul şi problematica poeziei mele de mai târziu. Primul volum s'a intitulat *Cântecul Nisipului*. După aceea mi-a apărut prin Casa de Cultură Eminescu în cadrul cenaclului Lucian Blaga condus de poetul şi avocatul Costin Monea, poet foarte talentat, volumul de poezie *Zboruri în piatră*, al doilea tipar în care au apărut poezii ale mele. Aş dori să-l tipăresc, dar nu am posibilităţi încă.

Criticul de artă Barbu Brezianu

Prezentul şi viitorul

- În încheiere, v'aş ruga să ne vorbiţi puţin de lumea în care trăim. Ce părere aveţi despre România de azi şi despre viitorul ei dar şi despre proiectele D-voastră?

- Lumea în care trăim este o lume care abia a părăsit o perioadă, este în transformare, se îndreaptă spre lumină, dar este abia în aşezare. Eu îi întrevăd un viitor bun, luminos, mai ales prin intrarea în Uniunea Europeană în care va evolua desigur, pentrucă am multă încredere în calităţile poporului român. În ceea ce mă priveşte între timp am avut şi două expoziţii personale, una în clubul Unesco, organizată de muzeografa şi editoarea cărţilor mele Mihaela Varga şi a doua, cu lucrările inspirate după *"Seratele muzicale"* ale lui Iosif Sava intitulată: *Serata muzicală continuă* organizată de Luiza Barcan cu 40 de desene, portrete şi compoziţii după emisiunile la televizor ale lui Iosif Sava. Am mai participat la expoziţia colectivă Seniorii cu două lucrări (pictură ulei), un portret al criticului de artă Barbu Brezianu şi un autoportret cu pensule, ca nişte torţe de lumină.

A consemnat, Gabriela BIDU

ECONOMICE

CEI MAI BOGAŢI 25 DE ROMÂNI

Nume	Avere 2005	Avere 2004
1. Ion Tiriac	1 miliard dolari	700 - 750 milioane dolari
2. Iosif Constantin Drăgan	850 milioane dolari	800 - 850 milioane dolari
3. Sorin Ovidiu Vântu	750 milioane dolari	500 milioane dolari
4. Fraţii Micula	700-750 milioane dolari	700 milioane dolari
5. Familia Păunescu	700-750 milioane dolari	650 - 700 milioane dolari
6. Ioan Niculae	500-550 milioane dolari	400 - 450 milioane dolari
7. Gigi Becali	400-450 milioane dolari	200 milioane dolari
8. Dinu Patriciu	400-450 milioane dolari	300 -350 milioane dolari
9. Familia Voiculescu	350 milioane dolari	290 -300 milioane dolari
10. Dan Grigore Adamescu	320 milioane dolari	280 milioane dolari
11. Frank Timis	290 milioane dolari	290 milioane dolari
12. George Copos	230-240 milioane dolari	170 -180 milioane dolari
13. Fathi Taher	200-220 milioane dolari	200 milioane dolari
14. Ioan Neculaie	200 milioane dolari	250 milioane dolari
15. Iosif Armas	200 milioane dolari	200 milioane dolari
16. Familia Zinger	180-200 milioane dolari	100 milioane dolari
17. Zoltan Teszari	180-190 milioane dolari	93-95 milioane dolari
18. Joseph Seroussi	180 milioane dolari	180 milioane dolari
19. Ovidiu Tender	170 milioane dolari	170 milioane dolari
20. Marius şi Emil Cristescu	150-170 milioane dolari	90 -100 milioane dolari
21. Dimitrie Sturdza	150 milioane dolari	150 milioane dolari
22. Dan Ostahie 1	150-170 milioane dolari	90 -100 milioane dolari
23. Nicolae Badea	140-150 milioane dolari	130 -135 milioane dolari
24. Stefan Vuza	120-130 milioane dolari	90 - 95 milioane dolari
25. Viorel Catarama	120-130 milioane dolari	100 -120 milioane dolari

NU EURO TREBUE CONSIDERAT ŢAPUL ISPĂŞITOR PENTRU ACTUALUL DECLIN ECONOMIC DIN INTERIORUL U.E.

Dela crearea sa, moneda europeană unică euro nu are încă un deceniu, dar cu toate acestea comentatorii din presa britanică abia aşteaptă să vadă dacă nu cumva aceasta va fi şi ea aruncată, după Constituţia europeană, la *"coşul de gunoi"* al istoriei. Alţii au însă o altă viziune. În Marea Britanie a devenit uzuală opinia potrivit căreia economiile membre ale zonei euro au performanţe slabe. Cu toate acestea, ccea ce este surprinzător e cât de inegală a fost performanţa economică europeană dela fixarea ratelor de schimb în zona euro, în 1999, notează Denis MacShane, parlamentar britanic din partea Rotherham (Nordul Angliei) şi ministru britanic pentru Europa în perioada 2002-2005.

Cifrele Eurostat, agenţia de statistică a Uniunii Europene (UE), care indică o creştere a PIB constantă în perioada1999-2005, plasează cinci ţări membre ale zonei euro - Irlanda, Luxembourg, Grecia, Finlanda şi Spania în vârf, însă alte patru - Germania, Italia, Portugalia şi Olanda, la coadă. Folosirea monedei euro nu pare însă a fi decisivă, la fel cum nu este nici nefolosirea monedei europene. Ţările care nu au aderat la zona euro, Suedia şi Marea Britanie se situează undeva la mijloc, însă Danemarca a pierdut câteva locuri, intrând în tabăra ţărilor care au înregistrat o rată scăzută de creştere a PIB. De asemenea, nici culoarea politică a guvernului nu este cea care face diferenţa, ci ceea ce contează este mixajul politicilor guvernamentale.

Pentru unii, Europa este o problemă. Răspunsul lor este să deconecteze, dezangajeze sau dezagrege. Cel mai probabil rezultat, dacă UE se va alinia acestor linii eurosceptice, va fi încurajarea vocilor populiste şi a celor care sunt pentru măsurile protecţioniste în economie şi care câştigă tot mai multă încredere politică. Departe de frontierele deschise, comerţul liber şi o Europă liberalizată, aceste forţe vor mai mult control la frontierele UE, mai multe restricţii asupra furnizorilor de servicii, precum EasyJet sau Ryanair, şi totodată ca fiecare naţiune să decidă unilateral ce să facă. Alţii, din tabăra cărora autorul mărturiseşte că face parte, văd că Europa are probleme. Marea Britanie, care deţine preşedinţia semestrială a Uniunii, ar trebui să încerce să le rezolve, nu prin discursuri sau alt fel de pledoarii - abordare care se loveşte de urechile surde ale celor cinci ţări din zona euro, plus Suedia, care au depăşit Marea Britanie în termeni de creştere economică pe parcursul acestui secol. În schimb, Marea Britanie ar trebui să caute să joace un rol de lider în a stabili relaţii, un lider şi totodată un jucător, încurajând, schimbând atitudini şi determinându-i pe prieteni să modeleze o Europă globală.

Alte critici la adresa monedei euro nu prea îşi au rostul. Rata dobânzii fixată de Banca Centrală Europeană (BCE) înseamnă că Europa se bucură de cea mai ieftină valută în ultimele decenii. Drept urmare, nu ratele dobânzii sau valorile valutare sunt cele ce creează problemele, ci mixajul de politici economice, fiscale şi de pe piaţa muncii, practicate de ţările membre. Noţiunea că aceste probleme pot fi rezolvate prin revenirea la rate de schimb valutar competitive sau la diferenţe mari în ratele dobânzilor, în ceea ce, încet dar sigur, evoluează către un spaţiu economic comun, nu reprezintă deloc nişte soluţii atractive. Nu ar fi, de pildă, deloc firesc ca regiunile economice din SUA să încerce să-şi apere sau să stimuleze economiile texane, californiene sau din Nord-Estul ţării, adoptând rate ale dobânzii diferite sau monede diferite.

În termeni tehnici, introducerea monedei euro a fost un succes. O negociere calmă aduce cu sine un sistem comun de plăţi, deoarece euro a dat dovadă de variaţii foarte mari între regulile de creditare, încasare de cash şi transferuri de bani în interiorul tradiţiilor diferite practicate de băncile naţionale. Există numeroase dovezi că unele economii din zona euro şi-au depăşit ca performanţe partenerii care nu au aderat la zona euro, în privinţa mai multor indici economici, dela competitivitate globală până la investiţii interne, cercetare, dezvoltare şi productivitate. Desigur, euro nu garantează astfel de rezultate pozitive, dar cei care descriu euro în termeni de criză şi instabilitate - ba mai mult, îi prezic dispariţia - ar trebui totuşi să privească obiectiv la statisticile economice comparative.

Euro a fost creat, pus în circulaţie şi trebue să rămână ca atare. Dezbaterea dacă *"Marea Britanie ar trebui să adere sau nu la zona euro"* a fost ruptă de realitate, anume de faptul că economia britanică aşa cum a fost ea modelată în anii '80 şi '90 nu era compatibilă cu euro. Nu au fost făcute pregătiri, iar ostilitatea elitelor dominante din politică şi mass-media dela Londra a făcut imposibilă aderarea Marii Britanii la zona euro. Dar una este să spui că lira sterlină va rămâne deocamdată moneda Marii Britanii, alta este să continui să critici o monedă care deserveşte atât de bine interesele economice ale acelor ţări în care factorii de decizie economici ştiu ce trebue să facă. Aşadar, nu euro este cel care ar trebui să dispară, ci ideile depăşite şi lipsa de iniţiativă în ducerea la bun sfârşit a reformelor necesare.

Rata de schimb a euro va fluctua, în sus sau în jos, aşa cum se poate vedea din actuala slăbiciune a monedei, ca urmare a violenţelor din Franţa. Aceste fluctuaţii vor avea consecinţe asupra exporturilor, importurilor şi inflaţiei. Dar cele care contează cu adevărat sunt politicile guvernamentale şi deciziile economice, fie ele inteligente sau nu, conchide autorul articolului.

CEL MAI SCUMP ORAŞ DIN LUME

Londonezii trebue să plătească de două ori mai mult pentru o bere blondă decât achită, în medie, ceilalţi cetăţeni ai UE. Biletul de cinema îi costă cu 55% mai mult, iar ţigările cu 70% în plus.

Un studiu realizat de banca de investiţii Dresdner Kleinwort Wasserstein a demonstrat că, într'adevăr, capitala Regatului Unit este cel mai scump oraş din UE, în timp ce Varşovia ocupă ultimul loc în clasamentul preţurilor.

Londra este urmată de Paris, Frankfurt, Bruxelles, Amsterdam, Roma, Madrid şi Praga. Studiul a fost realizat în nouă oraşe importante şi a urmărit preţurile pentru 250 de servicii şi produse de larg consum. Astfel a reieşit că viaţa în Londra este cu 5,3% mai scumpă decât media din UE, iar în Varşovia - cu 22% mai ieftină.

Pe de altă parte, Madridul este capitala din zona euro unde viaţa este cel mai puţin costisitoare. Una dintre cele mai importante concluzii ale studiului a fost că diferenţa de preţuri din oraşele UE devine din ce în ce mai puţin semnificativă.

CHINA "BATE PALMA" CU MAREA BRITANIE: CONTRACTE DE 1,3 MILIARDE DE DOLARI

Marea Britanie şi China au semnat contracte de afaceri în valoare de 1,3 miliarde de dolari, cu ocazia vizitei preşedintelui chinez Hu Jintao la Londra.

Beijingul va permite companiei de asigurări/reasigurări Lloyd's of London să îşi reînceapă activitatea în China, după mai multe decenii de absenţă.

Chiar dacă este unul din cei mai mari critici ai regimului chinez, care are lipsuri la capitolul respectării drepturilor omului, Marea Britanie nu vrea să piardă trenul banilor veniţi din ţara cu cea mai rapidă economie în dezvoltare.

Un contract de circa 800 de milioane de dolari a fost semnat între Rolls-Royce şi Air China, care va primi motoare britanice pe noile aparate Airbus A330 din flota chineză.

Un alt contract important îl constituie extinderea acordului dintre Airbus şi compania chineză AVIC1 pentru a furniza componente folosite la fuselajul aripilor de Airbus A320. Contractul are o valoare de 500 de milioane de dolari.

Un alt contract care se va derula în anii următori prevede ca inginerii dela Arup să colaboreze cu Shanghai Industrial Investment Corp pentru a schiţa planul urbanistic pentru trei noi oraşe în China.

Preşedintele Lloyd's, Lord Levene, s'a arătat extrem de încântat de contractul semnat cu partea chineză, care astfel îi asigură acces pe o piaţă ce se preconizează a atinge dimensiunile celei americane în cel mult 25-30 de ani.

CÂŞTIGURI FĂRĂ PRECEDENT PENTRU MAGNAŢII PETROLULUI

Şefii principalelor concerne petroliere au fost luaţi la întrebări de congresmenii americani. Cele mai mari companii petroliere din lume au înregistrat în cel de-al treilea trimestru al anului câştiguri fără precedent, datorită creşterii preţurilor ţiteiului, a cererii crescute de produse petroliere şi a urmărilor uraganelor Katrina şi Rita. ExxonMobil, Royal Dutch Shell, BP, Chevron, ConocoPhillips şi Marathon Oil au câştigat, în total, în perioada Iulie-Septembrie 2005, 34 de miliarde de dolari. În aceste condiţii, preşedinţii marilor companii petroliere au fost ţinta unor critici dure din partea politicienilor, la audierile de ieri din Congresul american.

Magnaţii petrolului au fost nevoiţi să explice de ce preţurile la energie sunt atât de ridicate şi de ce nu au făcut investiţii pentru a suplimenta oferta energetică, lărgind capacitatea de producţie a rafinăriilor. Senatorii au afirmat că Americanii suspectează concernele petroliere că profită incorect de actuala situaţie de pe piaţă, pentru a-şi rotunji veniturile. Deşi senatorii republicani au cerut impunerea unei taxe pe profiturile concernelor petroliere, pe principiul Robin Hood, o decizie în acest sens a fost amânată.

DEFECTE DE FABRICAŢIE LA AUTOTURISMELE TOYOTA

Conform unei declaraţii a producătorului japonez de automobile Toyota Motor Corp., este posibil ca circa 1 milion de autoturisme să aibă defecte de fabricaţie la motoarele Diesel.

Concernul nipon ia în considerare solicitarea returnării vehiculelor pentru reparaţii. De data aceasta este vorba de 25 de tipuri de autoturisme, printre care se numără şi Toyota *"Hiace"*. Luna trecută, concernul nipon solicitase returnarea altor 1,4 milioane de autoturisme, printre care se afla şi modelul Toyota *"Corola"*.

ANUAL, APROAPE 1% DINTRE FIRMELE ROMÂNEŞTI DAU FALIMENT

Rata falimentelor în România se situează la 0,9% din totalul firmelor active la nivelul anilor 2003 şi 2004, se arată într'un studiu realizat de Coface Intercredit România. Dintre falimente, circa 35% înregistrate între anii 2003-2004 au fost cauzate de creşterea numărului de complexuri comerciale, de tip supermarket şi hypermarket, principalii perdanţi fiind micii intreprinzători.

Potrivit datelor Oficiului Naţional al Registrului Comerţului, în 2003 s'au înregistrat 3.944 de cazuri de faliment, dintr'un total de 363.090 de companii care au depus bilanţuri în 2003, iar în 2004 de 3.982 de falimente la 410.514 societăţi active.

În 2004, sectorul industriei alimentare l-a depăşit pe cel al comerţului cu amănuntul ca număr de falimente. Sectorul agricol ocupă o pondere însemnată din totalul falimentelor, însă în acest domeniu procesul de restructurare nu s'a încheiat, fiind de aşteptat falimentul mai multor asociaţii familiale.

Analiza evidenţiază o uşoară îmbunătăţire în sectoarele transporturilor, industriei metalurgice şi fabricării de maşini şi echipamente. Sectoarele cu cea mai redusă rată a falimentelor sunt cele de intermedieri financiare, IT şi activităţi conexe, poşta şi telecomunicaţii, tranzacţii imobiliare şi activităţi recreative.

COLUMBUS TRAVEL
SERVICE LIMITED

CELE MAI SCĂZUTE PREŢURI DIN TORONTO SPRE BUCUREŞTI, TIMIŞOARA, BUDAPESTA ŞI ORICE DESTINAŢIE ÎN EUROPA DE VEST, CU POSIBILITATEA ÎNCHIRIERII DE AUTOTURISME

Bilete de avion din Bucureşti, Timişoara sau Budapesta pentru cei care doresc să vă viziteze

VĂ OFERIM VACANŢE DE NEUITAT, ÎN CARAIBE, CUBA, MEXIC, SAU ÎN ALTE LOCURI, LA PREFERINŢA DVS.

Contactaţi-ne la Tel: (416) 224 5800
1-866-853-9304
311 Shepard Avenue E. Toronto Ont.

CALEIDOSCOP

OCEANELE LUMII TOT MAI "JEFUITE" DE PEŞTE

Oceanele lumii sunt exploatate excesiv şi nimeni nu pare să fie interesat sau să dorească stoparea acestui fenomen. Multora dintre noi ne place să mâncăm peşte, dar nimeni nu doreşte să îi îngrijească. Consecinţa este că în timp ce vidrele, focile, elefanţii, rinocerii şi chiar vulpile au puternici susţinători politici care să lupte pentru ei, omul săvârşeşte fapte reprobabile cu efecte dezastruoase asupra mării, fără ca nimeni să ia vreo măsură în acest sens.

Organizaţiile de mediu aduc adesea prejudicii propriei cauze prin declaraţii exagerate. *"Mă număr printre cei care au criticat organizaţia internaţională Greenpeace şi cei afiliaţi acesteia pentru abuzuri în domeniul statisticilor şi încurajarea în mod exagerat a zvonurilor"*, scrie semnatarul articolului. Dar Greenpeace are absolută dreptate în ceea ce priveşte raportul publicat recent, pentru a evidenţia scandalul privind unele supermarket-uri din lanţul de magazine Asda - care comercializează specii de peşte ameninţate cu dispariţia.

Oceanele lumii sunt *"jefuite"* şi nimeni, se pare, nu doreşte sau nu reuşeşte să pună capăt acestor acţiuni. Unele specii de peşte şi crustacee sunt crescute cu succes în crescătorii, cum ar fi crapul şi stridiile, pentru a numi numai două dintre acestea. Stocurile de alte specii sunt durabile, precum scrumbiile, sardinele şi midiile. Multe dintre speciile de peşte se află sub o mare ameninţare, printre care amintim tonul şi calcanul. De mai bine de jumătate de secol, pescuitul anual în lume a crescut dela 18 milioane de tone la 95 de milioane de tone.

Ultimele cifre, potrivit Organizaţiei ONU pentru Agricultură şi Alimentaţie, arată că 52 la sută dintre speciile de peşte comercializate sunt exploatate complet, 17 la sută sunt supraexploatate, iar 8 procente sunt epuizate.

Este important să se compare semnalul de alarmă, dacă nu chiar de panică, care străbate lumea în prezent în legătură cu gripa aviară, cu indiferenţa noastră referitoare la previziunile despre peşti. Atât timp cât există file de peşte în magazine, noi le vom cumpăra. Iar când speciile de peşte vor dispărea, oamenii vor ridica din umeri şi vor mânca altceva.

Două cărţi importante, publicate în ultima vreme, au oferit detalii privind criza mondială a peştelui - una este cartea lui Michael Wigan, *"Last of the Hunter Gatherers"*, din 1998, iar cealaltă aparţine autorului Charles Clover, fiind intitulată *"End of the line"*, publicată în 2004. Amândouă cărţile prezintă aceeaşi poveste terifiantă, dar nici una nu a declanşat nici o reacţie politică. Wigan citează un proverb scoţian din zilele când exista frică de Dumnezeu. În folclorul pescăreşc se spune că dacă scrumbiile părăsesc o localitate acest lucru este din cauza *"imoralităţii oamenilor"*. Într'un sens mai degrabă diferit decât cel avut mai sus în vedere, vechea înţelepciune s'a adeverit. Clover ne invită să ne imaginăm cum ar reacţiona lumea dacă o plasă lată de o milă, ataşată de o bară de oţel, ar fi trecută pe deasupra Africii *"pescuind"* totul în calea ei - lei, gheparzi, rinoceri, elefanţi, şi antilope. Este ceea ce fac navele de pescuit moderne în fiecare zi, în oceanele lumii.

În Nordul Scoţiei, majoritatea speciilor de păsări şi peşti suferă din cauza *"genocidului"* comis de către pescari, care pescuiesc cu plasele lor ţiparii, hrana de bază a celor două categorii de animale.

Charles Clover scrie: *"Faptul că marea este controlată de lunatici care cred că pescuitul comercial trebue să aibă loc în proporţie de sută la sută generează o mentalitate cinică. Două concepte eronate au fost lăsate să ia amploare. Primul este acela că poţi păcăli biologia. Iar al doilea că poţi menţine oamenii fericiţi în comunităţi îndepărtate din Vestul Irlandei, Scoţiei şi Spaniei permiţându-le să pescuiască"*.

Trebue să începem să acordăm o mai mare atenţie peştilor, un lucru deloc uşor atât timp cât aceştia sunt lipsiţi de blană sau ochi înduioşători, care să îi determine pe ecologişti să adere la cauza faunei. Dar ce se întâmplă zilnic în oceanele Terrei este la fel de scandalos ca şi în cazul elefanţilor sau rinocerilor ucişi în Africa. Dacă acest lucru va continua, consecinţele pentru descendenţii noştri vor fi catastrofale.

FRAUENKIRCHE DIN DRESDA REDESCHISĂ PENTRU CREDINCIOŞI LA 60 DE ANI DUPĂ DISTRUGERE

Biserica Frauenkirche (Biserica Mariei), simbol al Dresdei/Saxonia, distrusă de bombardamentul aliat din 13 Februarie 1945, a fost consacrată după o reconstrucţie care a durat 15 ani.

La ceremonia consacrării au participat, pe lângă zecile de mii de persoane care urmăreau evenimentul din exterior pe ecrane imense instalate în acest scop, numeroşi oaspeţi de frunte din Germania şi de peste hotare, printre ei numărându-se preşedintele federal Horst Koehler, foştii preşedinţi federali Roman Herzog, Richard von Weizsaecker şi Johannes Rau, ambasadorii celor patru puteri învingătoare în război (SUA, Rusia, Marea Britanie, Franţa), cancelarul în funcţie Gerhard Schroeder, cancelarul desemnat, D-na Angela Merkel, şi trimisul Casei Regale britanice, ducele de Kent, a cărui ţară a donat crucea înălţată pe cupola centrală a bazilicii Frauenkirche.

Episcopul evanghelic al provinciei Saxonia, Jochen Bohl, care a condus ceremonia de consacrare a amvonului, altarului, cristelniţei şi a orgii bisericii, a calificat evenimentul drept o *"operă remarcabilă în spiritul reconcilierii"*, la ceremonia religioasă mai luând parte şi preşedintele uniunii bisericilor evanghelice germane, episcopul luteran Wolfgang Huber, preşedintele conferinţei episcopale catolice germane, cardinalul Karl Lehmann şi episcopul anglican de Coventry, Colin Bennetts, care a avertizat, în cadrul unui serviciu ecumenic, contra folosirii religiei ca instrument al politicii.

Preşedintele Koehler a calificat evenimentul drept un rezultat al colaborării tuturor Germanilor, dat fiind că finanţarea proiectului se datorează mai ales iniţiativei cetăţenilor, iar cancelarul Schroeder a numit monumentul *"un avertisment contra războiului"*. Seara de Duminică s'a încheiat cu un serviciu divin ecumenic şi cu un concert de orgă, biserica rămânând deschisă până dimineaţa pentru a primi numărul extrem de mare de vizitatori.

Costul total al reconstrucţiei, începută în 1994 şi finanţată aproape două treimi din donaţii, se cifrează la aproximativ 180.000 de euro. Biserica a fost construită în 1743, după planurile arhitectului George Baehr, silueta ei dominând oraşul Dresda până în momentul distrugerii, în 1945.

MEDICAMENTE CU ACŢIUNE COMPLEXĂ

Aspirina, medicamentul febrifug şi calmant cunoscut de toată lumea, este exemplul spectaculos de preparat căruia îi sunt mereu descoperite noi virtuţi terapeutice. Acestui exemplu i se alătură mereu altele noi.

Surprinzător a fost pentru medici să observe că statinele, medicamente administrate pentru scăderea colesterolului, pot fi folosite cu succes în profilaxia şi terapia afecţiunilor cardiovasculare. Recent s'a constatat că acestea sunt eficiente şi în tratarea unui infarct acut, cu condiţia să se intervină în primele 24 de ore.

Luna Octombrie este momentul ideal pentru vaccinarea împotriva gripei. Aceasta este recomandată în special anumitor categorii de persoane, la care riscul de îmbolnăvire este mai mare: bătrânii, oamenii cu sistemul imunitar slăbit, personalul medical care este în contact direct cu pacienţii. Recent medici olandezi dela Clinica universitară din Utrecht au dovedit că de vaccinul împotriva gripei influenza pot profita de asemeni oameni mai tineri care au o afecţiune cardiacă sau pulmonară cronică. Ei au studiat situaţia unui număr de 30.000 de pacienţi de risc vaccinaţi în sezonul 1999-2000. După cum arată rezultatele studiului, publicate în revista *"Archives of Internal Medicine"*, la pacienţii periclitaţi mai tineri de 65 de ani vaccinul a redus cu 78% pericolul unei îmbolnăviri cu deznodământ fatal. Frecvenţa spitalizării pacienţilor cu afecţiuni pulmonare sau cardiace acute a fost scăzută chiar cu 87%.

Fibromialgia sau reumatismul muscular, afecţiune însoţită de dureri cronice mari, este deosebit de greu de tratat. O speranţă pentru pacienţii ce suferă de această boală ar putea veni dela un medicament cu care este tratat parkinson-ul. Medici americani au administrat unui număr de 60 de pacienţi Pramipexol.

Substanţa activă, care stimulează producerea dopaminei în sistemul nervos şi care este bine suportată, a redus mult durerile din muşchi şi din oase la cei mai mulţi pacienţi. Studiul a fost efectuat prin compararea cu o grupă de control, care a primit un placebo. Patru din cinci pacienţi, la care medicamentul a fost administrat timp de câteva săptămâni în doze tot mai mari, au declarat că nu mai au deloc dureri. Medicii americani au prezentat studiul în revista *"Arthritis & Rheumatism"*; ei urmează să observe acum, dacă efectul este de durată.

Un vaccin nou împotriva vârsatului de vânt este de 20 de ori mai concentrat decât preparatul folosit curent până acum. Vaccinul din viruşi de varicelă slăbiţi, încă neautorizat în Statele Unite, a făcut obiectul unui studiu de amploare, despre care cercetători americani relatează în *"New England Journal of Medicine"*. Studiul a urmărit să vadă în ce măsură noul vaccin previne apariţia... zonei zoster. La test au participat 38.546 de benevoli în vârstă de peste 60 de ani; cum se obişnuieşte în astfel de studii epidemiologice, jumătate au fost vaccinaţi, iar cealaltă jumătate a primit un placebo. Vaccinarea a redus într'adevăr numărul cazurilor de zona zoster cu 51%. Chiar şi atunci când boala s'a declanşat totuşi, durerile au fost, după aprecierea medicilor, cu 61% mai puţin intense decât la ceilalţi pacienţi.

LIPSA SOMNULUI NE FACE "GRAŞI, PROŞTI ŞI BOLNAVI", CONFORM UNUI STUDIU RECENT

Potrivit studiului - elaborat de cercetătorul german Juergen Zulley, profesor în cadrul Spitalului Universitar Regensburg din Bavaria - lipsa somnului afectează memoria şi sănătatea generală a organismului. *"Lipsa somnului ne face proşti pentrucă dacă nu dormim suficient memoria noastră are de suferit. Ne face bolnavi pentrucă poate afecta în mod negativ inima, circulaţia sângelui, stomacul şi intestinele. În fine, ne face graşi pentrucă în timp ce dormim corpul nostru emite hormoni care reduc apetitul. Dacă emiterea acestor hormoni este întreruptă, ne vom simţi înfometaţi şi ne vom îndrepta ca bivolii spre frigider"*, a explicat cercetătorul german.

Juergen Zulley a precizat că pentru o viaţă cât mai sănătoasă o persoană normală ar trebui să doarmă cel puţin şapte ore pe noapte.

UE, CU NERVII LA PĂMÂNT

Statisticile spun că unu din patru adulţi europeni suferă de tulburări psihice. Problemele psihice afectează mai mult de 27% din adulţii din Uniunea Europeană. Depresia şi tulburările de anxietate fac deja parte din peisajul Europei moderne. De fapt, avertizează rapoartele specialiştilor, peste numai 15 ani depresia va fi cea mai des întâlnită afecţiune la nivel mondial.

Comisarul european pentru sănătate, Markos Kyprianou, a avertizat că tulburările psihice înseamnă productivitate scăzută, costuri în domeniul social, educaţional şi judiciar, care reprezintă, per total, 4% din PIB-ul UE. Mai mult, tulburările psihice sunt responsabile pentru majoritatea sinuciderilor petrecute pe teritoriul european - 58.000 la număr, în fiecare an.

"Sănătatea mentală a fost ignorată prea multă vreme şi suntem decişi să atragem atenţia asupra acestei probleme", a declarat Kyprianou. Comisia a adoptat recent un document care propune stabilirea unei strategii la nivel european pentru contracararea efectelor produse de tulburările psihice şi pentru prevenirea acestui gen de afecţiuni.

România, în ceaţă.

"În România nu s'a mai făcut niciun fel de cercetare epidemiologică din 1970 şi până în prezent. Nu putem şti, prin urmare, cu exactitate numărul persoanelor care suferă de tulburări psihice", a declarat Eugen Hrişcu, medic rezident psihiatru la Spitalul *"Alexandru Obregia"* şi preşedintele Asociaţiei Române de Analiză Tranzacţională.

Eugen Hrişcu apreciază însă că prevalenţa afecţiunilor de acest gen este destul de mare, probabil superioară celei din Occident, în condiţiile în care România este încă o societate în tranziţie.

PIERCE BROSNAN, "ŞOCAT" CĂ A FOST EXCLUS DIN URMĂTORUL FILM CU JAMES BOND

Actorul Pierce Brosnan, celebru după ce l-a încarnat de mai multe ori pe celebrul spion britanic, a mărturisit că excluderea sa din viitorul film cu James Bond, dezvăluită de presa britanică, reprezintă un adevărat *"şoc"*, relatează *AFP*. Aceste comentarii intervin după ce presa britanică a evocat numele viitorului 007 în persoana actorului britanic Daniel Craig, 37 de ani, care va deveni astfel primul James Bond blond. Studiourile MGM, care deţin drepturile pentru seria James Bond, au refuzat să confirme alegerea lui Craig pentru *"Casino Royale"*, ale cărui filmări ar urma să înceapă în Ianuarie.

Brosnan, 52 de ani, care l-a interpretat deja de 4 ori pe agentul secret, s'a declarat surprins şi dezamăgit de această decizie. *"Am fost foarte furios. Este un adevărat şoc"*, a declarat el într'un interviu exclusiv acordat publicaţiei *San Francisco Chronicle*.

"Aşteptam să joc (un Bond) mai realist, mai hotărît şi totul a fost anulat de un telefon, e foarte dezamăgitor", a subliniat Brosnan, adăugând că i s'a propus să facă un al cincilea James Bond dar că negocierile au fost oprite brusc.

CAZ UNIC ÎN MEDICINĂ

Un spital din Londra a anunţat că doreşte să investigheze modul în care un bărbat diagnosticat ca purtător al virusului HIV, în August 2002, a fost depistat apoi negativ, în Octombrie 2003. O purtătoare de cuvânt a spitalului a declarat că pacientul, Andrew Stimson, a refuzat până în prezent să fie supus unor noi teste. Domnul Stimson nu a luat nici un medicament împotriva virusului HIV şi s'a vindecat în mod natural.

"Pentru mine este de necrezut, este un miracol. Cred că sunt unul dintre cei mai norocoşi oameni în viaţă" - a declarat Andrew Stimson, în vârstă de 25 de ani, conform postului *BBC SERVICIUL MONDIAL*.

ŞTIRI DIN ŢARĂ

transmise de Andrei BĂDIN

BANII EMIGRANŢILOR JOACĂ UN ROL IMPORTANT ÎN ECONOMIA ROMÂNEASCĂ

Banii trimişi de Românii din străinătate sunt parte din contul curent. Ei finanţează o parte din deficitul balanţei comerciale, reducând totodată şi deficitul contului curent. Cam din '98, aceşti bani au început să joace un rol important în economia românească. Între '97 şi '99 s'a înregistrat o scădere impresionantă a PIB-ului. Fără ei, PIB-ul ar fi scăzut şi mai mult, recesiunea ar fi fost mai severă şi ieşirea din această recesiune mult mai lentă. Dacă în trecut aceşti bani au ajutat la recesiune, astăzi ei ajută la creşterea economică, constituind totodată şi o plasă de rezervă a economiei.

Faptul că un număr considerabil de Români sunt plecaţi să muncească în alte ţări eliberează din presiunea socială prin scăderea numărului de şomeri.

Singura problemă a acestor bani ar fi aceea că ei se duc pe consum curent, explică specialistul GEA. Adică pe mâncare, haine, facturi, apoi pe bunuri de folosinţă îndelungată, cum ar fi case, autoturisme, electronice şi electrocasnice, şi doar o mică parte sfârşesc în investiţii. Pentru a le ajunge banii şi pentru o investiţie în ţară, Românii plecaţi afară trebue să aibă o perioadă medie de emigrare, adică să muncească acolo cel puţin câţiva ani. Investind în ţară ei creează totodată şi noi locuri de muncă.

Influenţa negativă pe care aceşti bani o au asupra economiei româneşti este de fapt o perspectivă inversă a influenţei pozitive. În opinia lui Voinea, faptul că banii din străinătate se duc în primul rând la produsele de consum curent, acest fenomen favorizează importurile. Această parte din masa monetară nu este susţinută pe producţie, adică nu s'a muncit şi nu s'a produs aici, ceea ce duce la creşterea inflaţiei.

Trimiterea regulată de bani din afară îi poate determina pe membrii familiilor din ţară să nu-şi mai bată capul pentru găsirea unui loc de muncă, acest fenomen numindu-se cultură a dependenţei. Faptul că avem mai mulţi bani în ţară este în defavoarea forţei de muncă. Avem mai puţine braţe şi poate chiar şi creiere.

Un alt efect negativ al înfuziei de bani din străinătate îl constituie creşterea preţurilor de pe piaţa imobiliară. Liviu Voinea explică acest fenomen prin faptul că, odată întorşi în vacanţă, cei care muncesc în străinătate nu au timp să facă un studiu de piaţă temeinic pentru a-şi cumpăra proprietăţi. Ei oferă astfel, de cele mai multe ori fără negociere, preţul cerut.

PREŢUL POLUĂRII ROMÂNEŞTI: 300.000 DE EURO PE ZI

Firmele poluatoare care nu respectă normele europene de mediu vor fi închise pe banii statului. În caz contrar, România va fi obligată, din 2007, să plătească nici mai mult, nici mai puţin decât 300.000 de euro pe zi pentru aceste firme. În prezent, peste 700 de firme se află pe lista neagră a poluatorilor.

DACIA LOGAN ADUCE CÂŞTIGURI PENTRU RENAULT

Francezii dela Renault şi-au majorat cifra de afaceri, mulţumită în primul rând investiţiilor în România şi Coreea. La finele celui de-al treilea trimestru, producătorul francez de automobile a anunţat că cifra de afaceri a crescut cu 9,54 de miliarde de euro, însumând 30,87 de miliarde de euro în primele nouă luni ale anului în curs.

Deşi, per total, numărul automobilelor vândute de Renault în Occident a scăzut, odată cu lansarea Daciei Logan şi mulţumită încasărilor obţinute de Renault Samsung în Coreea, Francezii se declară mulţumiţi de volumul tranzacţiilor din acest an. De mai bine de şase luni, concernul Renault este supus restructurării. Odată cu preluarea conducerii de către Carlos Ghosn, au fost trecute în revistă toate cheltuielile centrelor de producţie şi desfacere din întreaga lume. Renault este implicat şi cu 44,4 la sută în concernul Nissan, care din 1999 a fost supus unui proces de rentabilizare similar cu cel aplicat acum Francezilor dela Renault.

ROMÂNII AU VORBIT LA MOBIL CU 45% MAI MULT CA ANUL TRECUT

În România s'a vorbit cu 45% mai mult la telefonul mobil în prima jumătate a anului 2005 faţă de aceeaşi perioadă a anului trecut. Ponderea conexiunilor la internet în banda largă a crescut cu 36,5%.

BANCA MONDIALĂ: PREA MULŢI ROMÂNI LUCREAZĂ ÎN AGRICULTURA DE SUBZISTENŢĂ

Potrivit unui raport al Băncii Mondiale, cele mai multe ţări în tranziţie din Europa de Est şi fosta Uniune Sovietică se confruntă cu o criză a oportunităţilor de angajare. Un exemplu este România, unde un procent enorm de locuitori sunt angajaţi în agricultura de subzistenţă. Intitulat Dezvoltarea oportunităţilor de angajare în Europa de Est şi fosta Uniune Sovietică, raportul face o analiză a pieţei muncii din 27 de ţări în tranziţie încă dela prăbuşirea comunismului, în urmă cu 15 ani.

Acesta oferă răspunsuri la trei seturi majore de întrebări: în ce mod a afectat transformarea economică piaţa muncii? Cât de mult au progresat ţările şi care sunt obstacolele care stau în calea creării de locuri de muncă mai numeroase şi mai bune? Care sunt politicile care pot promova crearea de locuri de muncă?

În pofida succesului economic înregistrat în regiune în ceea ce priveşte trecerea dela planificarea centralizată la piaţa liberă, într'un domeniu major s'au înregistrat rezultate nesemnificative - acela al creării de locuri de muncă productive.

"Dacă nu se ameliorează perspectiva angajărilor, reducerea substanţială a sărăciei care s'a înregistrat în regiune în anul 1998 ar putea intra într'o perioadă de stagnare, fapt ce ar putea submina sprijinul politic pentru reforme", avertizează Arup Banerji, care a coordonat raportul şi este director de sector în cadrul Departamentului pentru Economii de Dezvoltare Umană al Băncii Mondiale pentru Europa şi Asia Centrală (ECA).

"Chiar dacă s'a prevăzut un anumit nivel de şomaj datorat tranziţiei, surpriza constă în persistenţa acestuia", explică Jan Rutkowski, economist senior în cadrul ECA şi coautor al studiului.

SPECIALIŞTII ROMÂNI SUNT CEI MAI IEFTINI DIN EUROPA

"Chiar dacă preţurile practicate de companiile româneşti pentru realizarea unui proiect de autofinanţare sunt în creştere, tara noastră se situează sub preţurile practicate de Cehia şi Bulgaria şi chiar sub cele practicate de India, cel mai ieftin competitor în domeniu", a precizat Adrian Pintilie, managing partner. El a explicat că preţul unui dezvoltator Junior sau Senior în regim de autofinanţare, costă, în medie, între un minim de 11 euro şi un maxim de 26 de euro pe oră, în funcţie de tehnologiile IT specifice utilizate.

Deşi preţurile cresc în medie cu 10-15% la fiecare şase luni, România continuă să rămână o sursă importantă de autofinanţare pentru companiile străine, având în vedere că Europa de Vest practică preţuri ce variază între 50 şi 80 de euro pe oră, în funcţie de proiect.

Potrivit Asociaţiei Patronale a Industriei de Software şi Servicii (ANIS), anul trecut, exporturile de software au fost de aproximativ 230 de milioane de euro, dintre care maxim 5% au reprezentat export de licenţe, restul de 95% fiind autofinanţare. Din totalul pieţei româneşti de IT, exporturile reprezintă 55%.

LICEENII ROMÂNI DEVIN TOT MAI VICIOŞI

Numărul elevilor de liceu din România care au experimentat consumul de tutun până la 16 ani a crescut cu 11 procente, faţă de anul 1999, potrivit unui sondaj realizat de Agenţia Naţională Antidrog (A.N.A.). Aproximativ doua treimi dintre elevii cu vârstă de 16 ani au declarat că fumează sau că au experimentat consumul de tutun până la această vârstă, iar 32% din adolescenţi au recunoscut că au început să fumeze înainte să fi împlinit 14 ani. Şi mai alarmant este faptul că tot mai mulţi copii, între 8 şi 10 dintre ei, testează tutunul chiar înainte de a împlini vârsta de 10 ani.

ÎN 2006, PREŢUL LOCUINŢELOR VA CREŞTE CU 10-15 PROCENTE

Expertul imobiliar Radu Ziliştea consideră că pe piaţa apartamentelor şi a garsonierelor vor fi înregistrate în continuare creşteri, dar moderate de această dată, media totală fiind de 10-15% faţă de 2005. În schimb, terenurile, mai ales cele agricole, îşi vor continua creşterea susţinută din ultima vreme, cu un plus pentru cele cu potential.

În opinia lui Zilişteanu, viitoarele zone cu potenţial ar fi cele din jurul proiectului Esplanada, cele de lângă pasajul Basarab şi Şoseaua de Centură.

La rândul său, analistul imobiliar Artur Silvestri crede că, în 2006, piaţa imobiliară din România se va afla sub efectul *"sindromului de integrare înainte de integrare"*. Conform obiceiului local, acela de a urmări speculaţia, şi nu acumularea, este foarte probabil ca protagonista viitorului an, în ceea ce priveşte piaţa imobiliară, să fie speculaţia cu terenuri de construcţie, a mai comentat Silvestri. Această speculaţie tinde să capete o şi mai mare credibilitate prin prisma faptului că autorităţile publice emit posibile proiecte cu aspect *"gigantesc"*, care ar putea aduce câştiguri considerabile. Silvestri a mai spus că nu se întrevede un echilibru în materie de preţuri, atâta vreme cât doctrina declarată de oficialităţi este aceea de *"a îndestula pe cei care dispun de bani"*. Lor li se adresează marile proiecte de reşedinţe, a mai arătat analistul imobiliar.

STAREA LOCUINŢELOR DIN ŢARĂ

35% din locuinţele din România nu au apă curentă, 46% nu dispun de canalizare, iar 27% nu au în *"dotare"* o baie.

Românii locuiesc prost, fără a beneficia de utilităţi precum canalizare, baie, încălzire sau apă curentă. Pentru jumătate din populaţie, încălzirea este, spre exemplu, un lux, nu o necesitate, iar pentru o treime din Români, apa *"de robinet"* rămâne un vis, căci nu se pot bucura de ea. Şi asta în condiţiile în care, dela an la an, se construieşte tot mai mult, iar la poartă bate integrarea şi va trebui să ne comparăm cu locuitorii din ţările Uniunii Europene. Cu astfel de neajunsuri, cum ar fi lipsa canalizării, se confruntă chiar şi proprietarii înstăriţi! Zeci de vile de lux, de sute de mii de euro, dela marginea Capitalei au fost inundate din această cauză în urmă cu câteva luni.

Cel mai trist este de departe faptul că încălzirea casei este considerată de Români, din cauza banilor insuficienţi de care dispun, un lux. Una din două locuinţe nu este încălzită.

ROMÂNIA ARE CELE MAI PROASTE LOCUINŢE DIN EUROPA

Potrivit standardelor europene, 90% din apartamentele de bloc din Bucureşti se încadrează la capitolul *"locuinţe sociale"*. 13.000 de localităţi din România nu au acces la apă şi canalizare. Din 1998 şi până astăzi s'a reuşit introducerea acestor utilităţi în doar 700 de comune.

În România, media racordării la reţeaua de apă potabilă este de 70%, însă la sate numai 6% dintre gospodăriile ţărăneşti beneficiază de apă curentă.

ROMÂNIA SE VA CONFRUNTA CU DOUĂ ŞOCURI BUGETARE LA MOMENTUL ADERĂRII

România se va confrunta cu două şocuri bugetare în anul 2007- nevoia de resurse pentru cofinanţare şi contribuţie la Bugetul UE şi aprecierea puternică a leului, a apreciat economistul Daniel Dăianu, preşedinte al Consiliului de Supraveghere al Băncii Comerciale Române (BCR).

Banca Naţională estimează o rată a inflaţiei de peste 8% pentru finele anului 2005, deşi ţinta revizuită este de 7,5%. Guvernatorul BNR, Mugur Isărescu, a arătat la un seminar pe teme financiare, că şi ţinta de anul viitor, de 5%, ar putea fi revizuită spre un nivel mai mare, în funcţie de calendarul de aliniere a preţurilor şi de politica fiscală pentru 2006. Banca Centrală pregăteşte deja o listă de cauze independente de politicile sale fiscale care ar putea influenţa inflaţia. Printre acestea se află şi preţurile internaţionale la petrol. Mugur Isărescu a precizat că atât calendarul privind ajustările la preţurile administrate, cât şi modificările fiscale sunt adoptate de Executiv şi ar putea fi prezentate cel mai probabil în luna Decembrie. Potrivit guvernatorului, Banca Centrală ar mai putea folosi cursul leu-euro ca măsură antiinflaţionistă, chiar dacă a recunoscut că pe termen lung efectele acestuia se diminuează.

DEPUTATUL OLANDEZ JOOST LAGENDIJK EXPLICĂ PROBLEMELE ROMÂNIEI

în intervenţia sa din plenul Parlamentului European dela Strasbourg, deputatul olandez Joost Lagendijk a vorbit despre imaginea publică dezastruoasă pe care o are România în Olanda, în special datorită corupţiei la înalt nivel.

Într'o declaraţie acordată în exclusivitate postului de radio *Deutsche Welle*, euro-parlamentarul grupului *"Verzilor"* a explicat două dintre motivele care pot duce la un vot negativ dat aderării României la Uniunea Europeană. *"Pentru moment, după ce am dat un credit în alb noului guvern, acum întrebăm dacă Executivul a reuşit sau nu. Răspunsul Comisiei Europene la această întrebare este: da, în anumite domenii a reuşit însă în altele a ratat... Am ales să vorbesc numai despre două dintre aceste nereuşite. În ceea ce priveşte corupţia, ca să fiu cinstit, când am fost în România la începutul anului, am vorbit cu procurorul-şef dela Parchetul Naţional Anticorupţie* (n. red. Ioan Amăriei) *care mi-a spus: am o grămadă de dosare, nu vă faceţi probleme, în următoarele luni vor fi scoase din fişet şi vom începe instrumentarea lor. Ce s'a întâmplat după? Exact ce vedem acum... nimic! Nu numai guvernul dar şi procurorii trebue să-şi respecte cuvântul dat şi să instrumenteze dosarele pe care le au. În privinţa reformării Justiţiei avem de a face cu o situaţie neclară: există progrese dar lupta împotriva corupţiei, până acum fără rezultate, este parte din atribuţiile sistemului judiciar. Mesajul Comisiei şi Parlamentului European este următorul: aşteptăm respectarea cuvântului dat, şi anume, implementarea promisiunilor făcute. Dacă nu faceţi nimic pentru asta aveţi o mare problemă. Ascultând vocile din Parlamentul European veţi vedea că tonul s'a schimbat deja, a devenit mai critic, în comparaţie cu anul trecut. I-am dat noului guvern o şansă. În anumite domenii şi-a făcut datoria cu succes, în altele sunt încă multe de făcut.*

Cealaltă problemă pe care am ridicat-o se referă la produsele modificate genetic (GMO's). Aceste produse sunt interzise în Uniunea Europeană iar dacă România este cel mai mare producător în domeniu, produsele respective vor fi exportate în alte ţări vecine. Dacă autorităţile din România sunt conştiente că însămânţarea unor astfel de cereale este interzisă în statele membre ale Uniunii Europene atunci ar trebui să oprească imediat orice recoltare. Din informaţiile mele rezultă că autorităţile nu controlează această situaţie. Companiile americane au adus o cantitate enormă de produse GMO's în România şi au deja mari investiţii pe teren. Ce se va întâmpla după aderare? În ceea ce priveşte corupţia, voi pleca la Bucureşti în următoarele luni să vorbesc cu aceeaşi oameni pe care i-am întâlnit deja acum un an şi să-i întreb ce s'a întâmplat între timp. Au fost discuţii despre combaterea corupţiei şi pe timpul vechiului regim însă aceste cazuri au rămas până acum nerezolvate. Nu spun că toată lumea ar trebui trasă la răspundere şi adusă în justiţie dar sunt prea multe informaţii despre cazuri de corupţie rămase nepedepsite de autorităţi. Nu este vorba numai de dorinţa mea ci mulţi parlamentari vor să vadă rezultate. Fie aceste cazuri vor fi închise definitiv fie vor fi instrumentate până la sfârşit. Nu am văzut până acum nici un dosar de corupţie rezolvat".

ŞTIRI... ŞTIRI... ŞTIRI...

ROMÂNIA A LIVRAT IRAKULUI COMPONENTE PENTRU ARME DE DISTRUGERE ÎN MASĂ

Jurnalistul Ovidiu Ohanesian a declarat în cadrul emisiunii *"Miezul problemei"* dela Naţional Tv, că România a livrat componente electronice pentru armele chimice folosite de Saddam Hussein la exterminarea Şiiţilor şi a Kurzilor.

Întrebat de realizatorul emisiunii dacă are cunoştinţă despre anumite afaceri pe care ofiţerii din Serviciile secrete le-au avut cu personaje aparţinând mafiei arabe, jurnalistul a precizat că afacerile cu arme au fost făcute la adăpostul unor obiective construite de România în Irak. *"Acele două faimoase fabrici de ciment, Alkaim şi Suijar, au ascuns contrabanda cu armament greu în şi înainte de revoluţie. Există echipament electronic pe care România i l-a furnizat lui Saddam pentru construirea unei arme de distrugere în masă, care a folosit la exterminarea Şiiţilor şi a Kurzilor prin anii '80"*, a spus Ohanesian.

Chestionat în privinţa dovezilor pe care le deţine, jurnalistul a propus *"să studiem fosta IAUC". "IAUC (Întreprinderea de Aparatură şi Utilaj de Cercetare - n.r.) avea vreo 1.000 de aşazişi cercetători care au avut un departament specializat pentru Irak şi tehnicieni delasaţi acolo pentru montarea echipamentelor. Aici se produceau echipamente speciale, de înaltă tehnologie. Aici şi în întreprinderile securităţii, Arcom SA, Uzinexportimport - actuala uzină Export SA -, care au construit combinatul de Krivoirog şi, pe lângă acesta, numeroase obiective în Irak"*, a mai afirmat Ovidiu Ohanesian.

SONDAJ GALLUP: ROMÂNII DEZAPROBĂ POLITICA EXTERNĂ A ŢĂRII

Peste 50% din populaţia ţării nu este de acord cu politica externă a României din ultimii 15 ani şi consideră că aceasta este influenţată puternic de guvernele europene şi de cel al Statelor Unite.

TULBURĂRILE PSIHICE, DIN CE ÎN CE MAI MULTE

În momentul de faţă, la Autoritatea Naţională pentru Persoane cu Handicap (ANPH) sunt înregistraţi aproximativ 160.000 de persoane diagnosticate cu tulburări psihice sau debilitate, peste 20.000 fiind doar în Bucureşti.

Autorităţile atrag atenţia asupra faptului că numărul real este mult mai mare, mulţi dintre ei nefiind luaţi încă în evidenţă. În plus, specialiştii subliniază faptul că, în ultima perioadă, bolile psihice afectează populaţia cu precădere la grupa de vârstă 20-45 de ani. De asemenea, în rândul persoanelor de peste 65 de ani, 15% suferă de afecţiuni psihice.

PSD SE VA RUPE ÎN 2006

În emisiunea România la Raport la Radio Mix, deputatul liberal Mona Muscă a spus că are informaţii că anul viitor, PSD se va rupe în cel puţin două partide.

"Nu ştiu cum va arăta PSD-ul, dacă va rămâne aşa sau vor fi 2-3 partide care se vor lupta între ele de data aceasta pe faţă. Se pare că în PSD se pregăteşte să se aleagă băieţii buni – băieţii răi şi să se facă două partide", a declarat Mona Muscă.

POPULAŢIA ESTE ÎN CONTINUARE NEMULŢUMITĂ DE NIVELUL DE TRAI

Ultimul sondaj de opinie realizat de GSS 2000 în perioada 4-10 Noembrie arată că se trăieşte mult mai prost faţă de aceeaşi perioadă a anului trecut, iar viitorul nu pare să fie deloc încurajator. La capitolul intenţie de vot, ordinea indicată de sondajele anterioare rămâne aceeaşi, cu precizarea că PRM profită din plin de situaţia agitată a mediului politic, iar PD a devenit clar al doilea partid al scenei politice după PSD.

APROAPE 80% DIN ROMÂNI ARATĂ CARTONAŞUL ROŞU CABINETULUI TĂRICEANU

Ediţia din Noembrie a *"Barometrului de Opinie Publică"* relevă faptul că procentul nemulţumiţilor faţă de performanţele guvernului evoluează precipitat, ajungând până la 79%.

Sănătatea, locurile de muncă insuficiente şi nivelul de trai scăzut sunt domeniicheie unde bâlbele Executivului sunt puternic amendate. În acest context, Alianţa D.A. *"derapează"* spre 32% din opţiunile de vot, în cazul în care alegătorilor li se solicită răspunsul la o întrebare deschisă, fără liste de partide. Pe acelaşi chestionar, PNL înregistrează 8%, iar PD, 11% din intenţiile de vot. Astfel, numărul mare al alegătorilor care răspund PNL sau PD indică faptul că Alianţa nu mai este percepută ca o forţă politică unitară.

Luând în considerare cifrele din totalul voturilor Alianţei, în cazul scindării acestei formaţiuni, jumătate din votanţi migrează către PD, un sfert către PNL, restul fiind nehotărâţi. În schimb, PSD îşi păstrează un electorat constant de 30%, dar ponderea lor poate creşte dacă performanţele principalului competitor - Alianţa D.A. - sunt scăzute. PSD este urmat de PRM cu 12%, UDMR cu 4% şi PC cu 1%. Băsescu scade în preferinţele electorale, dela 65%, în luna Mai, la 53% în luna Noembrie. Balanţa electorală ar putea fi înclinată în cazul organizării unui nou scrutin de procentul mare de indecişi, care se cifrează la 46%.

ROMÂNIA PARTICIPANTĂ LA DOUĂ GRUPURI TACTICE DE LUPTĂ ALE UE

Ministrul Apărării Naţionale, Teodor Atanasiu, a semnat împreună cu omologii săi din Bulgaria, Grecia şi Republica Cipru, o scrisoare de intenţie privind înfiinţarea unui grup tactic de luptă, care va deveni operaţional în anul 2007 şi va face parte din capacitatea de reacţie rapidă a Uniunii Europene.

Atanasiu a participat la Reuniunea miniştrilor Apărării din statele Uniunii Europene, ale cărei dezbateri au fost axate pe *"obiectivul global 2010"*, progresele înregistrate pe linia coordonării civil-militare pentru rezolvarea crizelor, intervenţia în caz de dezastre şi activitatea Agenţiei Europene de Apărare.

În luna Mai 2005 România a mai semnat o scrisoare de intenţie pentru participarea la un grup tactic de luptă care va fi constituit împreună cu Italia şi Turcia şi va fi operaţional până în 2010. Un grup tactic de luptă este o structură de nivel batalion, incluzând elemente de sprijin de luptă şi sprijin nemijlocit, la care se adaugă capacităţi de transport strategic şi de susţinere în teatrul de operaţii timp de 30-120 de zile. Unitatea trebue să aibă capacitatea de a fi dizlocată în 5-10 zile, pentru a îndeplini, în principal, misiuni în domeniul gestionării crizelor.

DOAR UN ANGAJAT ROMÂN DIN CINCI FOLOSEŞTE INTERNETUL

Angajaţii români au utilizat în 2004 internetul în proporţie de 19%, comparativ cu o medie de 60% în rândul salariaţilor din Uniunea Europeană, se arată într'un studiu al Biroului european de statistică, Eurostat. Potrivit Eurostat, rata de utilizare a internetului de către angajaţii bulgari s'a plasat anul trecut la fel ca în România, la 19%, în timp ce 33% din salariaţii maghiari şi 36% din cei polonezi au folosit acest mijloc de informare şi comunicare.

ROMÂNIA, ÎN CONTINUARE ÎN FRUNTEA ŢĂRILOR CU CELE MAI MULTE AVORTURI

British Medical Journal a publicat zilele acestea un articol referitor la situaţia avorturilor în ţările Europei. *"Numărul avorturilor în România scade, dar este în continuare cel mai mare din Europa, de vreme ce în special femeile mai în vârstă nu au adoptat ideea contracepţiei, care era ilegală înainte de 1989"*, scrie BMJ.

TOATE PARTIDELE ROMÂNEŞTI AU FOST FINANŢATE ILEGAL

Potrivit raportului Curţii de Conturi, sumele cele mai mari au fost primite de Partidul Conservator şi Partidul Social Democrat. Nu lipsesc de pe listă însă nici PNL, Alianţa PNL-PD, PRM şi UDMR.

Legea prevede că donaţiile primite din partea unor persoane juridice nu trebue să depăşească 500 de salarii minime brute. Partidul Conservator a primit cu 190 000 de lei noi mai mult decât limita legală, de la SC Grivco SA, iar PNL a primit în plus peste 63 de mii de lei noi dela un singur donator.

DATORNICII LA STAT FINANŢEAZĂ PARTIDE

83 de datornici la stat au finanţat ilegal partidele politice în aceeaşi perioadă, 2003-2004. PUR a primit peste 470 000 de lei noi de la firmele SC Grivco SA şi INTACT, ambele aparţinând grupului condus de preşedintele partidului, Dan Voiculescu. PSD a beneficiat şi el de peste 300 de mii de lei noi dela mai mulţi datornici la bugetul statului, printre care Ateliere Griviţa CFR.

Şi PNL a primit donaţii de peste 100 de mii de lei noi dela şapte companii cu datorii, printre care Tofan Grup şi Fabrica de Pâine, iar Alianţa PNL-PD a beneficiat de o donaţie ilegală dela Gironap Oneşti, unul dintre creditorii RAFO.

DATA ADERĂRII ROMÂNIEI ESTE PUSĂ SUB SEMNUL ÎNTREBĂRII

Data de 1 Ianuarie 2007 este un termen incert pentru aderarea României şi Bulgariei. Raportul Comisiei Europene rămâne precaut. Până la urmă, aderarea celor două ţări va fi o problemă politică.

Tonul triumfalist în care unii analişti dela Bucureşti au prezentat progresele evidenţiate în raportul Comisiei Europene nu corespunde cu actuala stare de spirit a Uniunii Europene. Părerea majoritară la Bruxelles este că cele două ţări au încă multe de făcut până la aderare. Raportorul pentru Bulgaria, Geoffrey Van Orden, cel mai fervent susţinător al Sofiei se arată îngrijorat de europarlamentarii care vorbesc despre cartonaşul galben arătat celor două ţări şi cei care doresc încetinirea procesului de extindere.

ROMÂNIA ESTE ÎN URMA BULGARIEI LA COMERŢ ŞI DEZVOLTARE

România se clasează pe locul 55 la capitolul *"comerţ şi dezvoltare"*, potrivit noului raport *"Developing Countries in International Trade 2005"*, realizat de Conferinţa Naţiunilor Unite pentru Comerţ şi Dezvoltare (UNCTAD).

Raportul analizează într'un mod inovativ factorii de care depind comerţul exterior şi dezvoltarea umană.

ROMÂNIA, PE LOCUL DOI ÎN REGIUNE LA VÂNZAREA DE AUTOTURISME

Piaţa Sud-Est europeană a maşinilor noi a înregistrat o scădere de aproximativ 1% în primele nouă luni ale anului 2005 faţă de perioada similară a anului trecut. Cu toate acestea, în trimestrul trei al anului 2005, s'a consemnat o creştere cu 6% a vânzărilor de autoturisme, faţă de aceeaşi perioadă a anului 2004, România clasându-se pe locul doi în regiune în privinţa numărului de maşini vândute.

BĂSESCU SE MAI VREA ÎNCĂ O DATĂ PREŞEDINTE

Fără a mai lăsa loc de interpretări, Băsescu zice că mai vrea o dată preşedinte - Traian Băsescu, deşi mai are de stat încă patru ani la Cotroceni, cu condiţia să nu apară între timp ceva neprevăzut, vrea să spulbere speranţele celor care nu vor să-l mai vadă mult timp în funcţia de şef al statului. *"Nu vreau să las loc de speculaţii că nu va candida Băsescu"*, a declarat el într'un interviu apărut în ultima ediţie a listei celor 300 mai bogaţi Români realizat de revista *Capital*. Bine înţeles că pentru a rămâne în continuare preşedinte al României, Băsescu ar trebui să şi câştige alegerile din 2009, ceea ce nu poate garanta nimeni.

AŞTEPTĂRILE TINERILOR

Puţini tineri din România au acces la INTERNET, iar cei care au computer îl folosesc în mare parte pentru muzică, filme, jocuri şi abia după aceea ca pe un instrument de lucru. Cea mai mare constrângere a tinerilor este lipsa banilor.

Vârsta celor care încep să fumeze este între 15 şi 18 ani, după cum declară 87% din tinerii chestionaţi. Comparativ cu situaţia de anul trecut, a crescut numărul celor care acordă importanţă sănătăţii şi sunt conştienţi de pericolul consumului de droguri. 10% din tineretul cu vârsta cuprinsă între 14 şi 29 de ani s'a obişnuit să bea, în mod special bere, de câteva ori pe săptămână.

O treime din tinerii români intenţionează să plece temporar din ţară şi doar 6% definitiv.

Şeful Direcţiei de studii şi cercetări pentru probleme de tineret din cadrul Agenţiei Naţionale pentru Sprijinirea Iniţiativelor Tinerilor, care a efectuat studiul, Sorin Mitulescu, a declarat că procentul tinerilor preocupaţi de viaţa politică este de 10%, iar al celor care ar dori să activeze într'o organizaţie de tineret se ridică la 25%, nivel înregistrat şi anul trecut.

REFORMA SISTEMULUI DE SĂNĂTATE

Ministrul Sănătăţii Eugen Nicolăescu a declarat război grupurilor de interese din sistemul sanitar. Reforma pe care actualul ministru o propune societăţii a iscat însă până acum foarte multe proteste chiar în sânul propriului partid. Ministrul Eugen Nicolăescu pare să manifeste hotărârea omului care ştie ce face. El a anunţat de altfel că, dacă dintr'un motiv sau altul, nu va putea să-şi promoveze proiectele de lege, va demisiona. *"Acuma vreau să fac un lucru esenţial, a explicat ministrul. Vreau să fac reformă într'un sistem care este bolnav rău, care riscă să ajungă la metastază"*.

Ministrul Eugen Nicolăescu care este şi purtător de cuvânt al PNL nu a făcut economie de metafore: el a vorbit şi despre *"feudalii"* din sistemul de sănătate , care ar fi singurii care se opun reformelor şi nu a ezitat să-i numească. Unul dintre ei este chiar Sorin Oprescu, cunoscut lider PSD profesor şi director de spital. Acesta a contestat mai ales legea spitalelor care l-ar obliga pe viitor să renunţe la funcţia de director. Dar şi destui doctori liberali s'au solidarizat cu opiniile lui Oprescu, ca de pildă chiar fostul ministru al Sănătăţii Mircea Cinteză, care a declarat că deşi liberal, de astă dată va lua partea medicilor.

A fost într'adevăr vădit că medicii indiferent de opţiunea lor politică pledează pentru o perspectivă limitată asupra sistemului de sănătate. Legea spitalelor care face parte din pachetul cu peste 10 legi ale reformei propune ca spitalul să fie condus de un manager numit prin concurs de Ministerul Sănătăţii. Medici, profesori şi directori de spital, au primit propunerea ca pe un veritabil ultraj. Numirea lui Eugen Nicolăescu, un economist de profesie la ministerul Sănătăţii a fost un gest aproape revoluţionar al PNL, cu atât mai mult cu cât noul ministru a anunţat din start că doreşte să spargă monopolul doctorilor în expertiza asupra sistemului de sănătate.

Eugen Nicolăescu a venit în mod explicit cu perspectiva economistului care a arătat că spitalele cheltuiesc masiv în chip iraţional şi că nu există nici o corelaţie clară între sistemul de asigurări obligatorii de sănătate şi serviciile medicale oferite de spitale. Legea spitalelor şi Legea asigurărilor sociale de sănătate propun tocmai stabilirea unei corelaţii precise între fondul de sănătate şi serviciile medicale de bază. În rest Eugen Nicolăescu a propus o Lege a asigurărilor voluntare menită să creeze cadrul prin care vor fi plătite serviciile medicale mai scumpe. E adevărat că cine nu are bani nu va avea acces la servicii medicale complexe.

Ministrul Sănătăţii a zgâlţâit din tâţâni sistemul sanitar din România. El a afirmat cu îndrăzneală că *"sunt grupuri de interese chiar în interiorul Parlamentului, formate din diverşi senatori şi deputaţi, unii medici, alţii în domeniul farmaceutic şi chiar fac parte din unele firme de distribuţie a medicamentelor. Aceştia nu vor reforma în sistemul sanitar pentrucă li se închid robinetul banilor publici"*, a explicat ministrul.

Într'adevăr o altă lege care atinge interese materiale mari este cea a farmaciştilor, o lege care îşi propune să respecte principiul după care farmacistul este chiar proprietarul farmaciei, în aşa fel încât interesele străine de sănătatea publică să nu interfereze cu eliberarea medicamentelor. Nicolăescu vine aici cu o viziune conservatoare care distruge destule afaceri, dar care readuce prestigiul profesional şi deopotrivă moral al acestei profesiuni liberale.

BASARABIA ROMÂNEASCĂ

OPOZIŢIA DIN REPUBLICA MOLDOVA PE CALE DE DISPARIŢIE

Cele două formaţiuni politice necomuniste cu reprezentare parlamentară – *"Partidul Popular Creştin Democrat"* şi blocul *"Moldova Democrată"* sunt măcinate de lupte interne. Deşi oficial puterea comunistă şi opoziţia democrată şi-au unit forţele pentru a se opune presiunilor din partea Federaţiei Ruse, presa controlată de partidul de guvernământ a reuşit să creeze situaţii de conflict în interiorul ambelor formaţiuni politice de opoziţie. Cum i-a răsplătit Vladimir Voronin pe partenerii politici care l-au ajutat să obţină cel de-al doilea mandat de şef al statului? *Deutsche Welle* comentează aceasta situaţie.

Cu toţii ne amintim de aşa-numitul *"consens politic naţional"* dintre putere şi opoziţie, care a culminat cu alegerea, la 4 Aprilie curent, a lui Vladimir Voronin în funcţia de şef al statului. În favoarea liderului comunist au votat atunci, în afară de deputaţii comunişti, grupul democrat şi social-liberal al blocului centrist promoscovit *"Moldova Democrată"* şi, surprinzător, creştin-democraţii conduşi de Iurie Roşca. Fărâmiţarea blocului centrist *"Moldova Democrată"*, propulsat în Parlament de forţele imperial moscovite a dezamăgit Kremlinul care încearcă acum să-l sancţioneze pe liderul blocului centrist, Serafim Urechean, în care au investit. În consecinţă, a apărut, se pare, o altă a mizi ruseacă - ex-premierul Dumitru Braghiş care a rupt dela blocul *"Moldova Democrată"* încă un grup important, desolidarizându-se de şantajabilul Serafim Urechean.

Astfel, principala forţă politică de opoziţie a fost secţionată în trei, toate fracţiunile fiind extrem de slăbite şi compromise. Paralel au fost identificate şi punctele slabe ale creştin-democraţilor. Mai întâi a fost fisurat grupul acestora din Consiliul Municipal Chişinău, prin dezlipirea a trei consilieri care n'au vrut să-şi riste afacerile din cauza intereselor de partid. Zilele acestea, electoratul creştin-democrat a suportat o nouă lovitură – spargerea grupului parlamentar al opoziţiei portocalii. Secretarul general al partidului, deputatul Ion Neagu, l-a acuzat pe liderul PPCD, Iurie Roşca, de dictatură, violenţă fizică şi verbală împotriva colegilor de partid şi i-a cerut să demisioneze din funcţia de lider al formaţiunii politice. În replică, Iurie Roşca ne-a declarat că fostul său coleg, la fel ca şi ceilalţi dezertori din partid au fost atraşi de ispita banilor. Iurie Roşca: *"Eu cred că Domnul Neagu a fost atras de confortul personal, de ispita banului. Între timp şi-a făcut o mică firmuliţă mixtă moldo-italiană de transport. N'are nici o problemă. Are maşină sub şezut, are independenţă financiară şi are plăcerea de a scuipa în cei care i-au fost prieteni ani de-a rândul. Îl compătimesc în acelaşi timp, pentrucă noi ne cunoaştem foarte bine. Şi el ştie că minte. Probabil că dincolo de toate acestea există şi frustrările omului lipsit de importanţă în viaţa publică"*.

Sondajele de opinie realizate după votul de încredere acordat de creştin-democraţi comunistului Voronin pentru funcţia de şef al statului, arată că popularitatea formaţiunii politice conduse de Iurie Roşca a scăzut dramatic. Simpatizanţii acestei formaţiuni politice se simt trădaţi, ei nereuşind să conştientizeze schimbarea mentalităţii şi a orientării liderului comunist. Deşi oficial pledează pentru continuarea parteneriatului politic cu opoziţia, într'un interviu acordat ziarului rusesc *"Moskovskii Komsomolex"*, Vladimir Voronin a lăsat să se înţeleagă că suportă cu greu prezenţa lui Iurie Roşca în preajmă. El a declarat că *"Roşca nu ne este aliat, dar în actuala situaţie extrem de importantă pentru viitorul nostru european, avem nevoie de stabilitate. Aşa că eu prefer ca Roşca să stea undeva în preziduil Parlamentului decât prin copaci, cu microfonul în mână, conducând diferite mani - festaţii de protest"*.

Criza de popularitate l-a determinat pe liderul creştin-democrat să-l angajeze în calitate de consilier pe fostul preşedinte al Companiei spaniole *"Union Fenosa"* în Republica Moldova, Ignacio Ibarra. Consilierul spaniol, care este un apropiat al premierului Spaniei, a acceptat deja oferta şi urmează să se ocupe de îmbunătăţirea imaginii partidului pe plan extern.

Iurie Roşca: *"Vom beneficia de asistenţa şi sfaturile domniei sale în ceea ce priveşte elaborarea tacticii şi a strategiei Partidului Popular Creştin Democrat. Simţim nevoia unei asistenţe din partea unor oameni cu experienţă şi instruire deosebită, a unor oameni care au avut posibilitatea să urmărească fenomenul politic nu doar în ţările UE, dar şi în alte colţuri ale lumii. Dânsul cunoaşte foarte bine cum s'a produs în ţara sa tranziţia dinspre dictatură - spre democraţie, ce înseamnă cooperarea între diversele partide politice care reprezintă poluri diferite pe spectrul politic. Are toată libertatea să se includă în efortul de modernizare a Republicii Moldova pe post de consilier"*.

Ţinând cont de rezultatele modeste obţinute de candidatul creştin-democrat la alegerile invalidate de acum trei luni pentru Primăria Chişinăului, conducerea partidului a decis să nu înainteze nici un candidat la funcţia de primar al capitalei pentru alegerile repetate din 27 Noembrie curent.

REGIMUL VORONIN NU RENUNŢĂ LA CURSUL DE ISTORIE MISTIFICATĂ

Istoricii din Republica Moldova afirmă că introducerea cursului de *"Istorie integrată"* nu este doar un experiment, anunţat de autorităţi, ci o îndoctrinare în corpore a copiilor cu o istorie falsă, pentru crearea căreia s'au cheltuit sute de mii de lei moldoveneşti, informează pagina electronică *www.basarabia.md <http://www.basarabia.md>*

Preşedintele Asociaţiei Istoricilor din Moldova, Anatol Petrencu, a declarat în raportul prezentat pe data de 5 Noembrie, la Congresul III al Istoricilor, că: *"autorităţile au multiplicat un manual de istorie integrată într'un tiraj de 45 de mii de exemplare, în condiţii poligrafice excelente, ceea ce demonstrează că nu mai poate fi vorba de un simplu experiment"*.

Autorii loiali puterii au fost plătiţi cu sume exorbitante pentru elaborarea acestui curs, care, potrivit unor surse, a costat cca 1.600.000 de lei moldoveneşti, a spus Petrencu.

Potrivit sursei citate, congresul anterior al istoricilor a decis păstrarea în continuare a cursului *"Istoria Românilor"* şi a celui de *"Istorie Universală"*, ca fundamente esenţiale ştiinţifice pentru instruirea noilor generaţii. Totodată, autorităţile comuniste nu au încetat ofensiva asupra celor două cursuri de istorie şi campania de denigrare a cursului *"Istoria Românilor"*, a menţionat Petrencu. Astfel, deja de 2 ani într'un şir de şcoli se predă *"Istoria integrată"*, iar în ciuda poziţiei argumentate a profesioniştilor în domeniul istoriei, şi ca o sfidare a acestei poziţii, conducerea dela Chişinău a continuat promovarea acestui experiment şi a încurajat elaborarea programelor de studiu la acest obiect, a mai spus Petrencu.

Concomitent, obiectul Istoria nu mai este o probă obligatorie la bacalaureat. În acest sens, Asociaţia Istoricilor din Moldova consideră că autorităţile au încălcat flagrant prevederile convenţiilor internaţionale şi ale legilor naţionale, inclusiv Constituţia, privind dreptul cetăţenilor la păstrarea, dezvoltarea şi exprimarea identităţii lor etnice, culturale, lingvistice şi religioase. (D.E.)

REPREZENTANTUL SPECIAL AL UCRAINEI PRIVIND TRANSNISTRIA ESTE COPROPRIETARUL UNICULUI "PROVIDER" DE SERVICII DE TELEFONIE DIN REGIUNEA SEPARATISTĂ

În data de 16 Septembrie, Preşedintele Ucrainei, Viktor Iuşcenko, semnase un decret referitor la instituirea funcţiei de *"Reprezentant special al Ucrainei privind problemaTransnistriei"*. În această funcţie fusese numit Dmitri Tkaci. Noua instituţie era menită să asigure punerea în aplicare a iniţiativelor Ucrainei şi a acordurilor internaţionale referitoare la procesul de reglementare a situaţiei din regiunea transnistreană a Republicii Moldova. Însă, abia acum s'a aflat că Dmitri Tkaci este coproprietarul unicului *"provider"* de servicii de telefonie fixă şi mobilă din această regiune separatistă a Republicii Moldova, notează cotidianul rus *Utro*.

Acest lucru a fost făcut public de către directorul Departamentului vamal al Republicii Moldova, Nicolae Vâlcu, în timpul audierilor din cadrul Comisiei parlamentare pentru probleme de politică externă şi de integrare europeană.

Astfel, compania *"InterDnestrKom"* deţine o reţea de filiale pentru legături telefonice interurbane şi internaţionale, precum şi puncte de telefonie publică. Acest agent economic este principalul provider pentru serviciile de internet în regiunile estice ale Republicii Moldova. Activând pe piaţa Transnistriei deja de cinci ani de zile, *"Inter DnestrKom"* asigură practic în totalitate nevoile în planul comunicaţiilor mobile ale locuitorilor din regiune. În opinia specialiştilor, este puţin probabil ca, în condiţiile capacităţii extrem de reduse a pieţei (potrivit recensământului din 1989, în Transnistria locuiau în jur de 800.000 de persoane), investiţiile să fi fost deja răscumpărate. *"Diplomatul ucrainean Dmitri Tkaci este colaboratorul uneia dintre instituţiile de învăţământ superior din Kiev care deţine o filială şi la Tiraspol"*, a mai precizat Vâlcu. Potrivit informaţiilor deţinute de Nicolae Vâlcu, în timpul întrevederii pe care au avut-o la Odesa, Dmitri Tkaci l-ar fi întrebat pe directorul Departamentului vamal al Republicii Moldova *"ce se va întâmpla cu cei 700 de cetăţeni (ai Transnistriei), în cazul în care Ucraina va închide graniţa moldo-ucraineană în sectorul ei transnistrean"*. În opinia lui Vâlcu, această întrebare a oficialului ucrainean reprezintă un amestec în treburile interne ale Republicii Moldova. De asemenea, Vâlcu i-a informat pe jurnalişti că Departamentul vamal al Republicii Moldova informează zilnic Serviciul vamal al Ucrainei despre abaterile care au loc la graniţa moldo-ucraineană, în special în sectorul transnistrean al acesteia. În pofida acestui lucru, situaţia rămâne neschimbată. Tocmai de aceea, directorul Departamentului vamal al Republicii Moldova nu a ezitat să acuze forţele de menţinere a păcii din zona de securitate (ruseşti), declarând că acestea s'au transformat într'un *"instrument de contrabandă şi încălcări în domeniul vamal"*. Pentru a-şi confirma spusele, Vâlcu a subliniat că forţele de menţinere a păcii din zonă îi împiedică pe vameşii moldoveni să-şi exercite îndatoririle şi contribuie la instalarea unor condiţii propice pentru contrabandă în regiunea transnistreană.

Cotidianul rus *Utro* precizează că la audierile din cadrul Comisiei parlamentare erau prezenţi ambasadorii Marii Britanii, Franţei, Ungariei şi Poloniei în Republica Moldova.

În ceea ce priveşte varianta ucraineană de *"administrare"* a problemei transnistrene, Dmitri Tkaci a declarat de nenumărate ori că în anumite condiţii, autoproclamata Republică Transnistreană Moldoveneasca (RTM) ar putea intra în componenţa Ucrainei. Tkaci a făcut aceste declaraţii recent, la Chişinău şi Tiraspol, în cadrul negocierilor pe marginea soluţionării problemei transnistrene.

Totodată, Dmitri Tkaci nu a precizat în ce calitate ar putea adera acest teritoriu la Ucraina. De asemenea, Reprezentantul special al Ucrainei a subliniat, într'o conferinţă de presă, că discuţiile privind aderarea RTM la Ucraina se duc de multă vreme. *"Aderarea RTM la ţara noastră este posibilă în cazul în care Republica Moldova îşi va modifica statutul de drept internaţional. De exemplu, va deveni ea însăşi parte a unui alt stat. În acest caz, locuitorii Transnistriei vor primi dreptul de a-şi decide soarta în cadrul unui referendum, al cărui rezul tat ar putea fi aderarea Transnistriei la Ucraina, Rusia sau orice altă ţară"*, a declarat Tkaci.

"Aceste prevederi au fost semnate de preşedinţii Republicii Moldova şi Ucrainei, precum şi de reprezentanţii RTM, ai Federaţiei Ruse şi ai Organizaţiei pentru Securitate şi Cooperare în Europa (OSC)", a explicat Reprezentantul special al Ucrainei, potrivit căruia unii politicieni români şi-ar fi declarat deja deschiderea de a primi Republica Moldova în cadrul României, însă fără Transnistria. *"De altfel, din câte ştiu, conducerea Republicii Moldova nu intenţionează să adere la nici o ţară"*, a adăugat Dmitri Tkaci.

În opinia lui Tkaci, RTM ar putea să obţină un anumit statut abia peste o jumătate de an. *"În calitate de politolog pot estima că acest statut va fi ceva între autonomia extinsă şi federaţie"*, a spus Tkaci. Însă dobândirea statutului ar putea avea loc abia după ce în Transnistria se vor desfăşura alegeri recunoscute de comunitatea internaţională. Deocamdată, însă, nici una dintre părţile care au luat parte la negocieri nu recunosc alegerile programate să aibă loc în Tansnistria la data de 11 Decembrie.

AJUTOR CHINEZ PENTRU ARMATA R. MOLDOVEI

Armata Naţională a Republicii Moldova va primi din partea Republicii Populare Chineze un ajutor nerambursabil sub formă de echipamente şi utilaje în valoare de trei milioane de yuani (370.000 de dolari), informează Agenţia *DECApress*.

Acest lucru a devenit posibil după ce Valeriu Pleşca, ministrul moldovean al Apărării, a semnat la Beijing un acord de asistenţă tehnică. Acesta este al treilea ajutor nerambursabil oferit de China Ministerului Apărării dela Chişinău din momentul stabilirii relaţiilor de colaborare bilaterală dintre cele două armate în 2002. Primele două, realizate pe parcursul anului 2003, s'au cifrat la circa şapte milioane de yani (87.000 de dolari).

COPII ROMÂNI DIN REGIUNEA TRASNISTREANĂ VOR PRIMI CĂRŢI ROMÂNEŞTI

Şcolile cu predare în limba română din regiunea transnistreană vor fi beneficiarele unei campanii intitulate *"Cartea noastră românească cea de toate zilele"*, prin intermediul căreia vor primi manuale şcolare, cărţi în limba română şi rechizite şcolare.

Campania se va desfăşura în perioada 9 Noembrie - 15 Decembrie şi este organizată de asociaţia Eastern European International Help din Bucureşti, având ca parteneri principali Ministerul Educaţiei şi Cercetării şi Inspectoratul Şcolar Judeţean Iaşi. Acţiunea desfăşurată de aceştia îşi mai propune sensibilizarea opiniei publice din România, la nivel central şi local, pentru a sprijini colectarea de manuale, cărţi în limba română şi rechizite şcolare pentru şcolile cu predare în limba română din această regiune, care folosesc scrierea cu alfabetul latin, informează ministerul Educaţiei.

Cei care doresc să susţină această campanie pot trimite manuale, cărţi în limba română sau rechizite şcolare la una dintre următoarele adrese: Eastern European International Help, C.P 1-587, 014700 Bucureşti şi Depozitul de Carte Şcolară al Inspectoratului Şcolar Judeţean Iaşi, str. Codrescu nr. 6 Iaşi, judeţul Iaşi. Iniţiativa Asociaţiei Eastern European International Help se bucură şi de susţinerea Muzeului Naţional al Literaturii Române din Bucureşti.

Raisa PADUREAN

INTERNAŢIONALE

RĂZBOIUL RECE REÎNCARNAT

Rachetele Topol, încă eficace în faţa scutului antibalistic american

Deşi epoca confruntării statice a blocurilor militare s'a încheiat, cursa înarmărilor strategice şi scenariile de război intercontinental continuă. Aceasta continuă să fie un subiect de actualitate pentru lumea contemporană, în pofida faptului că timpul războiului rece a trecut demult, multe state doresc să se asigure în faţa unei posibile intervenţii armate, prin intermediul creării şi dezvoltării unor arme strategice noi, notează cotidianul rus *"Utro"*. Nu rămâne în urmă din acest punct de vedere nici Federaţia Rusă, care se bucură de reputaţia unei ţări cu un potenţial nuclear ridicat: statul rus deţine sute de asemenea arme. În seara zilei de Marţi, 1 Noembrie, trupele ruseşti care deţin rachete strategice au desfăşurat un nou test. De această dată, pentru a verifica o nouă rachetă balistică intercontinentală: *"Topol"*. Lansarea a avut loc la 20.10 ora Moscovei, de pe poligonul Kapustin, din regiunea Astrahan. *"Lansarea rachetei a avut drept scop confirmarea caracteristicilor tehnice şi de zbor într'o perioadă de prelungire a termenelor de exploatare"*, a anunţat şeful biroului de presă al trupelor ruseşti care deţin rachete strategice. Racheta a lovit cu succes ţinta convenţională de pe poligonul Balhas din Kazahstan. Această lansare este deja a şasea în cadrul operaţiunilor de testare a unui sistem elaborat, în scopul unei posibile anihilări a mijloacelor americane de apărare antirachetă, precizează cotidianul rusesc, care subliniază că după acest test optimismul militarilor ruşi a crescut în mod considerabil. După cum au declarat surse din cadrul Ministerului Apărării al Federaţiei Ruse, rezultatele obţinute permit să se afirme că noua rachetă este capabilă *"să spargă scutul antirachetă"* al SUA. În acest context, începând din 2006

se planifică redotarea unităţilor regulate ale forţelor prevăzute cu rachete strategice ale Rusiei, cu sisteme terestre de rachete *"Topol"*.

Frontul economic, cel mai vulnerabil

"A învinge actualul sistem american de apărare antirachetă nu este prea greu pentrucă, de fapt, el nu există deocamdată şi de aceea nici nu ai ce învinge", afirmă şeful Departamentului analitic al Institutului de analiză politică şi militară dela Moscova, Aleksandr Hramcihin. Potrivit analistului rus, posibilităţile Rusiei şi ale SUA nu pot fi comparate, de aceea nici nu se poate vorbi despre o aşa-zisă cursă a înarmărilor sau despre posibile acţiuni militare îndreptate împotriva statului rus. *"Americanii nu văd nici o posibilitate de război cu Rusia, iar dacă vor vedea, atunci să distrugă din punct de vedere economic Rusia. Lor le va fi mult mai uşor decât atunci când au distrus URSS-ul"*, este convins Aleksandr Hramcihin.

Ghicitori militare cât se poate de clare

De cealaltă parte a Oceanului, la 1 Noembrie, Pentagonul a dat startul celor mai ample exerciţii militare din acest an. Potrivit cotidianului rus, tocmai Federaţia Rusă a fost aleasă în calitate de potenţial inamic al SUA în timpul acestor exerciţii. Scenariul acestui joc a ajuns şi la redacţia cotidianului *"The Washington Post"*.

Conform acestui scenariu, o ţară numită în mod convenţional "Solomonia" pierde, *"după o regrupare a forţelor politice determinată de cauze interne"*, un aliat important - supranumit *"Ublame"* - începe să desfăşoare o politică externă ceva mai agresivă. Acest lucru duce la declanşarea unui nou război rece. *"The Washington Post"* precizează că prin *"Solomonia"*, care în perioada de dinaintea exerciţiilor era denumită *"Rusalka"*, se înţelege tocmai Rusia. Prima denumire a fost schimbată pentrucă, în caz de scurgere a informaţiilor, să se evite posibile probleme. Aliatul pierdut este nimeni altul decât Ucraina. Totul începe prin aceea că, odată cu pierderea aliatului *"Ublame"* şi înrăutăţirea relaţiilor cu Occidentul, Rusia demarează, drept răspuns la creşterea forţelor NATO lângă graniţele sale, o mobilizare de trupe, după care îşi lansează bombardierele în afara Cercului Polar şi în Orientul Mijlociu. Astfel, pentru a pedepsi blocul militar din ce în ce mai extins, răzbunătorii ruşi îşi restabilesc vechiile relaţii şi încep să ofere sprijin ţării asiatice *"Purple"*, care iniţial era denumită Kraalul de Nord, motiv pentru care cotidianul american presupune că ar fi vorba despre Coreea de Nord. Jocurile politice externe se transformă repede într'un adevărat război. Împreună cu China, Rusia se pregăteşte să declanşeze un atac nuclear împotriva SUA, cu utilizare de rachete şi bombardiere.

Final hollywoodian

Potrivit cotidianului *"The Washington Post"*, adevăratul rost al scenariului pe care l-au gândit militarii americani este să justifice propriile sisteme de înarmare, nivelul de cheltuieli şi politica pe care o desfăşoară la ora actuală SUA. Cu toate acestea, revenind la informaţiile prezentate de *"Utro"*, se poate afirma că Rusia este unica ţară, după SUA, care deţine mai multe sute de încărcături nucleare, ceea ce ar putea îndreptăţi foarte bine dorinţa SUA de a-şi păstra miile de unităţi de arme proprii. Totuşi, în pofida puterii adversarului, jocul american se încheie, cum era de aşteptat, cu happy-end. Mijloace absolut secrete de desfăşurare a operaţiunilor militare, precum şi superioritatea tehnică şi de alt gen a Americanilor, fac deja ca pe 10 Noembrie Moscova să cadă în genunchi şi să ceară îndurare, notează în final cotidianul rus.

Stela SPĂTARU

Copyright (c) 1996-2005
Evenimentul Zilei Online.

RUSIA: OPERAŢIUNEA SUCCESORUL?

Armand GOSU

Rotirile de cadre au o semnificaţie aparte în Rusia lui Vladimir Putin, pentrucă în cea a lui Boris Elţin, numirile şi destituirile stârneau acelaşi interes ca şi rubrica meteo. Dacă Elţin râdea printr'un ukaz de câte o întreagă grupare din elita politică, Putin e mult mai ponderat. De unde şi prezumţia că Putin are întotdeauna un plan. Analiştii se întrec în a găsi logica ascunsă a schimbărilor de cadre din eşaloanele superioare ale puterii. Care sunt faptele? Dimitri Medvedev, şeful administraţiei prezidenţiale, a fost numit primvicepremier. Serghei Ivanov, ministrul Apărării, a fost numit vicepremier, păstrând şi portofoliul Apărării. În fruntea administraţiei prezidenţiale a fost numit Serghei Sobeanin, fostul guvernator al regiunii Tiumeni. Au fost destituiţi reprezentanţii speciali ai preşedintelui din zonele Volga şi Orientul îndepărtat, Serghei Kirienko şi generalul Konstantin Pulikovski. În locul lor au fost numiţi ex-procurorul Basarghin, Aleksandr Konovalov, şi fostul primar din Kazani, Kamili Ishakov. Care sunt interpretările? În condiţiile în care Putin repetă că nu va candida pentru un nou mandat de preşedinte, toată lumea se întreabă cine va fi succesorul.

Medvedev şi Ivanov se află în fruntea listei de potenţiali succesori. Nu-i un secret pentru nimeni. Numirea lor, acum câteva zile, în funcţii importante în guvern a fost interpretată de majoritatea analiştilor drept un prim pas în *"operaţiunea Succesorul"*. Tonul l-au dat televiziunile din Rusia care, se ştie, sunt controlate de putere. Interpretarea cea mai larg vehiculată este cea conform căreia succesiunea din 2008 va urma, în linii mari, scenariul celei din 1999. Adică, succesorul desemnat va fi mai întâi premier al Rusiei. Cum nu este pusă în discuţie candidatura lui Mihail Fradkov, actualul premier, cei mai mulţi analişti consideră că Medvedev, numit prim-vicepremier, va fi avansat în fotoliul de premier, moment în care va deveni succesor. Nu va fi nevoie de ungerea oficială ca succesor de către Putin, după modelul lui Elţin, ci doar de crearea unui culoar favorabil în alegerile prezidenţiale.

Dimitri Medvedev este protejatul lui Putin. A absolvit dreptul la Leningrad. Între 1990-1999 a fost cadru didactic la Universitatea din Petersburg. Vreme de cinci ani, între 1990-1995, a fost expert al Comitetului pentru Relaţii Externe din Primăria Petersburg, comitet condus de Putin. În 1999 a fost adus la Moscova, ocupând funcţia de adjunct al şefului administraţiei prezidenţiale. A fost şeful campaniei electorale a lui Putin, iar din 2003 a devenit şef al administraţiei prezidenţiale.Tot Putin l-a promovat în 2002 la conducerea Gazpromului. Este un pragmatic până în vârful unghiilor. A schiţat direcţiile de expansiune ale Gazprom-ului, contribuind la aşezarea relaţiilor dintre Rusia şi Europa pe baze economice solide. A folosit Gazpromul ca instrument de politică externă, idee formulată anterior de alţii, dar pusă în practică de Medvedev. Dintr'o *"eminenţă cenuşie"* se va transforma într'un politician public, asupra căruia vor fi aţintite toate privirile. În guvern se va ocupa de *"proiectele naţionale"* (printre care se numără : învăţământul, sănătatea, agricultura, construcţia de locuinţe ieftine) care i-ar putea asigura o excelentă platformă pentru candidatura la preşedinţie.

Serghei Ivanov îşi consolidează şi el poziţia. După evenimentele din Caucazul de Nord (Nazrani, Beslan, Nalcik) a revenit în atenţie necesitatea reformării structurilor militarizate. Reforma n'a dat până acum roade. Dar Putin a anunţat că se va încheia în 2008. De această reformă se va ocupa Ivanov. Însă, cei mai mulţi analişti sunt pesimişti. Ceea ce nu-l va împiedica pe Ivanov să rămână în cărţi pentru *"operaţiunea Succesorul"*, dar având şansa a doua. Ivanov se bucură de o mare simpatie în cercurile naţionaliste, printre diplomaţi, militari şi angajaţii serviciilor secrete care militează pentru restaurarea statutului Rusiei de mare putere. Cu toate că Ivanov este spion de carieră format în şcolile KGB-ului şi care, potrivit unor informaţii neconfirmate, a fost declarat persona non grata în Marea Britanie, de unde a fost retras în 1998, nu se poate afirma că a rămas prizonierul stereotipurilor epocii sovietice. Este un pragmatic care a îmbrăţişat teoria euroasiatică, potrivit căreia Rusia trebue să rămână o putere *"autonomă"* care să manevreze între China şi Occident.

Tot în *"operaţiunea Succesorul"* s'ar înscrie şi numirea şefului administraţiei prezidenţiale, Serghei Sobeanin, o figură adusă din provincie, ce permite menţinerea echilibrului între grupurile de interese din anturajul lui Putin şi va fi cureaua de legătură cu elitele regionale care pot influenţa major rezultatul alegerilor prezidenţiale.Nu mai puţin analizate sunt şi destituirile lui Kirienko şi Pulikovski. Cu certitudine că cei doi îşi epuizaseră potenţialul. Konovalov va avea misiunea să asigure succesul *"operaţiunii Succesorul"* în regiunea Volga, în fieful puternicilor preşedinţi ai Baskiriei şi Tatarstanului, Rahimov şi Saimiev. Iar Ishakov, dacă se va descurca în ţiţele încâlcite ale Orientului îndepărtat, ar putea deveni candidatul mult timp căutat de Kremlin spre a-i succede lui Saimiev, la Kazani. Şi totuşi, ceva nu se potriveşte. Până la alegerile prezidenţiale mai este mult, doi ani şi jumătate. Medvedev va avea în 2008 doar 42 de ani, ceea ce în ochii electoratului din Rusia nu este un plus. În piramida puterii dela Moscova, postul de şef al administraţiei prezidenţiale este cu mult mai influent decât cel de primvicepremier, ba chiar de premier. Jocuri politice subterane, cum sunt mai toate jocurile din Rusia, l-ar putea scoate din cărţi pe Medvedev. Chiar dacă Medvedev pare a avea prima şansă, este încă prea devreme să considerăm că succesiunea lui Putin este deja o afacere tranşată.

RACHETA TOPOL

din cele 3 colțuri ale lumii

REVOLTELE DIN FRANȚA ERAU INEVITABILE

Unii au comparat revoltele ce au loc acum în Franța cu cele din 1968, dar în opinia lui Jack Lang, parlamentar francez și fost ministru al culturii, semnatarul acestui articol, publicat în ediția din 7 Noembrie a cotidianului britanic *The Telegraph*, este vorba totuși de două fenomene diferite din două perioade diferite.

Parlamentarul francez mărturisește că nu este surprins de explozia de violență din suburbiile franceze, ba chiar a avertizat că acest lucru se va întâmpla la un moment dat. Pe de o parte, ministrul francez de Interne, Nicolas Sarkozy, dorește să facă pe durul, apelând la un limbaj insultător la adresa tinerilor din suburbiile incendiate. Iar pe de altă parte, în ultimii trei ani și jumătate, guvernul Președintelui Jacques Chirac a rupt legăturile sociale, umane și culturale cu rezidenții acestor zone. Toate aceste greșeli au contribuit la transformarea acestor zone în ghetouri, blocându-i pe rezidenții acestora în izolare și spulberându-le gradat orice speranță de mai bine. Este un cocktail exploziv. Pe de o parte, represiunea și provocarea, pe de alta, pierderea locului de muncă și implicit a demnității umane și a speranței. Violențele la care privește acum o lume întreagă sunt fructul amar al politicilor guvernamentale. Nu se poate spune că stânga politică este perfectă, dar cel puțin a făcut eforturi, oricât de inadecvate, de a îmbunătăți situația în aceste zone.

Desigur că problemele suburbiilor au cauze ce vin mult din trecut. Din anii `70, când aceste zone au fost construite pentru directorii și managerii de rang mijlociu și cei care își schimbau des locul de muncă, degradarea imobilelor a avansat. Iar acum guvernul plătește prețul pentrucă a mizat pe infracționalitate pentru a câștiga voturi. Este adevărat că nu întreaga Franță este în flăcări, doar unele puncte, dar este suficient. Este simptomul unei crize morale și politice. În prezent, Franța este formată practic din două țări, cea a bogaților și cea a săracilor. Ceea ce nu este acceptabil într'un loc în care se vorbește sus și tare de valorile libertății, egalității și fraternității.

Când primii imigranți au sosit în Franța, au acceptat inegalitățile, deoarece erau conștienți că nu sunt născuți aici și pentrucă adesea condițiile erau mult mai bune decât erau acolo de unde veneau. Însă a doua și a treia generație de imigranți s'au născut în Franța, au subscris așadar la principiile Republicii. Și văd că sunt tratați inechitabil, ceea ce este șocant. Nu vor să accepte discriminarea. Locuitorii acestor zone se simt ca cetățeni de mâna a doua, iar până acum, atitudinea politicienilor dela conducere, fie ei de stânga sau de dreapta, a fost să le arunce doar câteva firimituri.

Nu va fi ușor să îi calmezi. Va fi dificil de refăcut încrederea oamenilor în aceste zone dacă nu li se oferă ceva concret, care să le îmbunătățească viețile. Au nevoie de mai puține cuvinte frumoase și de mai multe măsuri concrete în favoarea lor, conchide Joseph Lang.

Noapte de noapte mii de tineri frustrați și furioși transformă în torță orice le iese în cale, mânați de senzația de discriminare, de lipsa unui loc de muncă și, în general, de sărăcia care le fură viețile. Iar furia s'a răspândit ca un foc în sălbăticie, de-a lungul suburbiilor Parisului, la doar câțiva km de inima strălucitoarei metropole. Au fost operate peste 480 de arestări, iar majoritatea demonstranților sunt tineri arabi sau de culoare, dar și de cetățenie franceză și crescuți în cartierele pe care acum le-au incendiat. Atacurile i-au înfuriat pe rezidenții din preajma acestor zone, inclusiv un vechi cartier evreiesc. *"Am scăpat din România, fără nimic, dar am venit aici și am muncit pe rupte, nu am cerut nimic, nu ne'am plâns niciodată"*, a declarat Liliane Zump, o femeie de 70 de ani, furioasă pe ce se întâmplă pe străzile din jur, citată de cotidianul *The New York Times*.

Liderii francezi au încercat să stabilească un echilibru între condamnarea violențelor și efortul de a înțelege ce se întâmplă, dar s'au dovedit lipsiți de putere în încercarea de a impune ordinea pe străzile capitalei.

De decenii, Franța a preferat să întoarcă privirea dela sărăcia și disperarea celor care locuiesc în suburbiile capitalei. Rata șomajului atinge aici un procent dublu față de cel înregistrat la nivel național, adică de 9,8 la sută, iar în unele zone chiar depășește 40 la sută. Este practic versiunea franceză a maladiei sociale care afectează mai multe orașe europene, dela Amsterdam până la Londra și Madrid. Problema centrală este că Francezii i-au inclus, politicos, pe rezidenții acestor zone la categoria *"excluși sociali"*. Astfel, aceștia s'au simțit marginalizați în materie de locuri de muncă, educație, locuințe decente și în cele din urmă din viața politică. În Franța, sunt stabiliți circa 5 milioane de musulmani, dar în Adunarea Națională nu există nici măcar un musulman.

Sărăcia rămâne soarta a mult prea multor tineri alienați, care spun că nu li se dau locuri de muncă din cauza etnicității sau apartenenței religioase. De altfel, descriminarea, fie ea pe temeiuri religioase sau rasiale, nu s'a potrivit cu ideea pe care Franța o are despre sine. Dar pentru oamenii care se revoltă acum pe străzile franceze este o realitate dureroasă.

Autoritățile franceze sunt total depășite de revoltele din suburbiile Parisului, care s'au extins și în alte regiuni ale țării. Incidente violente au fost înregistrate în Bourgogne, Normandia și Marsillia, unde cel puțin 30 de autovehicule au fost incendiate. Un depou în care se aflau 27 de autobuze a fost incendiat în Paris, iar în regiunea Trappes, grupurile de persoane violente au dat foc la 400 de mașini. La Seine-Saint-Denis, acolo unde au pornit revoltele după moartea accidentală a doi tineri, nu mai puțin de 150 de autovehicule și cinci depozite și ateliere au fost distruse de flăcări noaptea. Circulația feroviară pe liniile care leagă Parisul de periferie a fost serios perturbată. Potrivit autorităților feroviare franceze, numai un tren din patru circulă către localitățile unde au loc tulburări.

Poliția caută vinovații. Ministrul de Interne, Nicolas Sarkozy, a declarat că violențele nocturne au fost perfect organizate: *"Îi căutăm acum pe cei care au pus la cale acest val de violențe și vrem să aflăm și cum s'a întâmplat așa ceva"*. Deocamdată, polițiștii nu au cerut ajutorul armatei, dar dacă violențele cuprind și alte orașe, este posibil ca armata să intervină.

IMIGRANȚII AFRICANI AU APRINS PARISUL

Ciocnirile violente dintre poliție și grupurile imigranților de origine Nord-africană din suburbiile Parisului au intrat în a treia săptămână consecutivă, amenințând să se extindă și în alte zone ale țării. Sunt devastate magazine și edificii publice, sute și sute de mașini zac incendiate pe străzile unde doar temerarii îndrăznesc să se aventureze, limbi mari de foc provocate de cocktailurile Molotov străpung văzduhul, în timp ce sunt operate zeci de arestări. Imaginile de coșmar din suburbiile pariziene, cântate odinioară de Yves Montand, evocă tot mai mult Beirutul, pradă războiului civil de acum câțiva ani.

După ce la început a păstrat tăcerea, președintele Chirac a avertizat asupra riscului unei *"situații primejdioase în absența dialogului și a spiritului de respect"*, iar premierul Dominique de Villepin a convocat o ședință de urgență a cabinetului, făcând și el apel la calm. Răbufnirile de violență capătă accente politice. Evenimentele din ultimele săptămâni vin să arunce o lumină crudă asupra stărilor de lucru dezolante din suburbiile Parisului, devenite adevărate ghetouri, unde șomajul e în floare, bandele de traficanți de droguri fac legea, iar poliția ezită să se amestece. Și asemenea ghetouri există nu numai la periferia Parisului, ci și în suburbiile altor mari orașe, ca Lyon, Bordeaux, Marseille, unde imigranții trăiesc în condiții la fel de mizerabile, putând oricând constitui o sursă de recrutare a teroriștilor islamici. În același timp, răbufnirile de violență tind să capete și o dimensiune politică tot mai accentuată. Opoziția socialistă reproșează lui Chirac și lui De Villepin faptul de a nu fi reacționat în primele zile, unii observatori văzând în tăcerea inițială a acestora o strategie deliberată pentru a pune într'o situație neplăcută pe ambițiosul ministru de Interne Nicolas Sarkozy, care vizează, la alegerile din 2007, postul de președinte.

Sarkozy și-ar putea rupe gâtul adoptând o politică de mână forte, acesta a căutat să câștige avantaje politice, inclusiv prin mediatizarea intensă de care a avut parte în aceaste zile, Sarkozy pare că însă a și făcut un calcul greșit, atrăgându-și, prin atitudinea sa, criticile acerbe nu numai ale opoziției, dar și ale propriului partid.

Potrivit analiștilor francezi, Chirac speră astfel ca rivalul său să-și sape mormântul politic cu propriile mâini. Nu întâmplător ministrul oportunităților egale, Azouz Begag, l-a admonestat sever pentru limbajul folosit (*"lepădături"*, *"drojdie socială"*) ca să îi descrie pe răsculații din ghetouri.

Socialiștii, la rândul lor, cu gândul tot la alegeri, își freacă mâinile, aruncând răspunderea pe umerii partidului guvernamental UMP. *"Când te joci cu o armă încărcată, riști să te împuști singur în picior"*, afirmă ziarul de stânga *"Liberation"*.

Un lucru e cert: Franța e confruntată cu o criză serioasă, din care nu-i va fi atât de ușor să iasă. Și când te gândești că România a fost, nu o dată, țința unor reproșuri dure din surse franceze pentru atitudinea față de populația romă.

ATACUL CA "FORMĂ DE SINUCIDERE"

Dan Culcer, publicist român stabilit în Franța, explică ce poate sta în spatele violențelor din ultimul timp din Franța. Ce-i animă pe tinerii care atacă pe străzile Franței? E mai degrabă o formă de sinucidere. Oamenii aceștia, tineri sau mai puțin tineri, sunt într'o situație de excluziune socială, și ei, și părinții lor.

Economia Franței nu este înfloritoare și îi face să rămână marginalizați, imposibil de integrat prin calea cea mai simplă a integrării, care este munca. Violența aceasta se manifestă ca auto-violență. E împotriva lor, chiar dacă nu își dau seama că e o sinucidere. Își distrug propriii frați, ca să spun așa, distrug obiecte de muncă ale oamenilor care lucrează în același cartier cu ei.

Dar mai sunt și alte comunități dezavantajate. De ce avem violențe numai în rândul comunității musulmane?

Nu e vorba numaidecât de musulmani. Nimeni nu a stat să-i numere, există o dominanță, firește, dar nu e neapărat o dominanță religioasă. Numitorul comun nu e *"musulman"*, ci *"șomer."* Chiar dacă se vorbește de manipulări, aceste manipulări sunt numai o parte. Există o parte din această populație tânără sau mai puțin tânără care, firește, se află sub influența unor predicatori musulmani. Chestiunea are și aspectul acesta al predicilor violente din interiorul comunității musulmane, dar asta nu explică tot.

Ministrul Sarkozy spunea că aceste violențe au un caracter organizat. Există, fără îndoială, o comunicare pe deasupra, legăturile nu se fac numai în cartiere, ci la distanțe mai mari, între diferitele grupuri. Există și un aspect de *"joacă"*. Unii o fac pentrucă a fi piroman și a da foc e un spectacol. Le dă stări de excitație, în raport cu momentele în care nu fac nimic, bat mingea sau fac mici cocoloașe de drog. În anii de după război, când era boom industrial și când forța de muncă era importantă, Franța a făcut să vină Algerieni și Marocani. Când au avut nevoie de ei, le-au deschis posibilitățile de intrare, iar când nu mai sunt locuri de muncă, statul nu are cum să rezolve această problemă singur, nu are forța economică necesară.

Musulmanii cer "vorbe de pace"

Oficialitățile cultului musulman din Franța au fost mai puțin vehemente la adresa lui Sarkozy. Rectorul Marii Moschei din Paris, Dalil Boubakeur, a declarat că așteaptă din partea autorităților guvernamentale *"vorbe de pace"*.

Fără să comenteze în vreun fel termenul *"scursură"* utilizat de către ministrul de Interne, Boubakeur a spus că *"în asemeanea circumstanțe, fiecare cuvânt are o importanță deosebită"*. Boubakeur a fost recent primit în vizită de către liderul cabinetului, Dominique de Villepin, acesta din urmă exprimându-și *"stima și respectul față de comunitatea musulmană"*. Premierul l-a mai asigurat că grenada lacrimogenă care a fost aruncată de către forțele de ordine în moscheea din Clichy-sous-Bois a fost un *"accident nefericit"*. În timpul vizitei efectuate la Clichy-sous-Bois în urma incidentului, mașina lui Boubakeur a fost vizată, conform mai multor martori, de câteva proiectile.

POLITICĂ INTERNAŢIONALĂ

ARE ECHIPA BUSH O POLITICĂ CONSECVENTĂ ÎN ASIA?

Preşedintele George Bush cu Prim-ministru Japoniei Junichiro Koizumi

Încă o dată, se pare că a venit vremea testării frontierelor în Asia de Est. Un avion al pazei de coastă nipone a descoperit o navă chineză care tracta un satelit, la 12 mile de insula Okinawa, pe care a somat-o să se îndepărteze. În aceeaşi zi, spaţiul aerian de deasupra Mării Galbene, o pereche de avioane de luptă Nord-coreene au intrat pentru foarte scurt timp într'o zonă disputată a spaţiului aerian Sud-coreean. Aceste microincursiuni ar putea fi catalogate drept accidente cu excepţia unui singur detaliu: au avut loc în ajunul primei vizite a preşedintelui american George W. Bush în regiune, în ultimii doi ani. Incidentele reamintesc de altfel că terorismul şi proliferarea nucleară nu sunt singurele probleme de politică externă lăsate nerezolvate şi cu care Administraţia SUA se confruntă.

Forţe necontrolate modelează coasta de Vest a Pacificului mai repede decât îi trebue Washingtonului pentru a găsi o soluţie. Pe măsură ce China îşi continuă efortul de a deveni numărul unu în Asia, din punct din vedere economic, militar şi diplomatic, vecinii săi mai mici nu pot decât să facă tot ce pot pentru a găsi o modalitate de a beneficia de noile schimbări, evitând totodată de a fi *"înghiţiţi"*. Coreea de Nord continuă să-şi şantajeze vecinii cu viziuni apocaliptice de război sau, la fel de sumbre, de colaps politic şi economic care ar fi mai costisitor decât orice dezastru material prin care a trecut omenirea în ultimele decenii. Iar un nou şi imprevizibil element ar putea fi Japonia, care (după ani de sprijin din partea Washingtonului) a inceput să adopte o atitudine militară mai curajoasă.

Schimbările ce au avut loc numai în ultimele săptămâni au fost uluitoare. Partidul Liberal Democratic (LDP), aflat la conducere în Japonia, a dat publicităţii proiectul final de revizuire a Constituţiei, pentru a o înlocui pe cea redactată sub stricta monitorizare a SUA, după sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial. Versiunea nouă va permite în mod explicit, dacă va fi adoptată, trupelor japoneze să participe la operaţiuni internaţionale de menţinere a păcii. Iar capitolul II, numit anterior *"renunţare la război"* va fi reintitulat *"securitate naţională"*.

La o zi după publicare, oficiali niponi şi americani sentiment de curaj şi duritate se dezvoltă la nivel naţional. Într'un discurs recent, purtătorul de cuvânt al Cabinetului dela Tokio, Shinzo Abe, a criticat deschis vechiul pacifism, notând că astfel Coreea de Nord nu a fost de pildă împiedicată să răpească nişte cetăţeni niponi. *"Credeam că atât timp cât suntem băieţi buni, nimeni nu ne va face rău"*, a mai spus acesta. *"Dar am descoperit că nu e deloc aşa."*

Oficialii niponi nu au avut curajul să facă astfel de declaraţii în public în ultimii 50 de ani. *"Acum zece ani, dacă cineva ar fi spus public ce am spus eu în această seară, ar fi trebuit să demisioneze"*, a mărturisit acesta. Dar departe de fi nevoit să demisioneze, Shinzo Abe are şanse mari să câştige alegerile de anul viitor în faţa actualului premier, Junichiro Koizumi, care va trebui să renunţe la funcţia de lider a LDP.

În Coreea de Sud cu Prim-ministrul Chong Wa Dae

revolte antinipone, în primăvara lui 2004, aminteşte *Newsweek*.

Consilierii preşedintelui Bush speră că acesta va fi un reconciliator în vizita pe care o face în regiune. Planul este să strângă cât mai multe mâini şi să arate camerelor de luat vederi o faţă americană prietenoasă pe intreaga durată a vizitei, din Japonia şi până în Mongolia. Preşedintele american a fost prezent la summitul dela Busan (Coreea de Sud) al Forumului de Cooperare Economică Asia-Pacific (APEC), dar consilierii săi au atras atenţia că acesta nu va discuta nimic despre controversata problemă a gripei aviare.

În Japonia, George W. Bush intenţionează să rostească discursul-cheie al întregului turneu, după cum au mai precizat consilierii Casei Albe: un discurs major privind *"agenda libertăţii"* a Administraţiei sale. Mesajul a fost acela că viitorul succes al Asiei depinde de drepturile care abia există în locuri precum China, Myanmar sau Coreea de Nord. Când a sosit la Beijing, la data de 19 Noembrie, preşedintele american a participat la câteva slujbe religioase, gest care însă cu greu va reuşi să calmeze îngrijorările Chinei. Dar în mod cert este o modalitate de a testa frontierele, mai crede *Newsweek*.

Într'un editorial publicat de cotidianul american *The Washington Times*, care abordează vizita în Asia a liderului dela Casa Albă, o apreciază drept cel mai lung turneu din întreaga preşedinţie a lui George W. Bush, ce va avea escale în Japonia, Corea de Sud, China şi Mongolia. Ziarul american subliniază că, la Kyoto, preşedintele Bush a rostit principalul discurs al turneului, centrat pe puterea democraţiei şi capacitatea acesteia de a îmbunătăţi viaţa oamenilor, dar şi de a asigura prosperitate naţiunilor.

Dan BITU

AZERBAIDJANUL ÎN FAŢA REVOLUŢIEI PORTOCALII

Alegerile parlamentare din Azerbaidjan nu indeplinesc standardele internaţionale democratice, au indicat observatorii internaţionali prezenţi în republica ex-sovietică din centrul Asiei, informează *Reuters*.

"Neregulile constatate în timpul scrutinului ne fac să concluzionăm că alegerile din Azerbaidjan nu indeplinesc standardele democratice internaţionale", a declarat Alcee L. Hastings, şeful misiunii de observatori electorali ai Organizaţiei pentru Securitate şi Cooperare în Europa (OSCE).

Partidul la putere în Azerbaidjan rămâne, la sfârşitul alegerile legislative, cel mai important în Parlament, cu 56 din cele 125 de locuri, reducând totuşi greutatea sa in adunare, potrivit unui sondaj la ieşirea dela urne. Partidul Yeni Azerbaidjan (Noul Azerbaidjan, Yap), condus de preşedintele Ilham Aliev, a obţinut 56 de locuri, potrivit unui sondaj la ieşirea dela urne condus de Mitofsky International and Edison Media Research cu finanţări private. El deţinea 74 de locuri parlamentare inainte de aceste alegeri. Cea mai mare coaliţie de opoziţie se plasează pe poziţia a doua, cu numai 13 locuri: cele trei partide care o compun opoziţia, obţinând 12 locuri, în timp ce un loc suplimentar revine unui candidat independent.

Opoziţia cere anularea alegerilor

Principala alianţă a opoziţiei din Azerbaidjan - Azadliq (Libertate) - a cerut anularea alegerilor legislative desfăşurate recent, denunţând o fraudă electorală de proporţii.

"Aceasta este cea mai amplă fraudă din istoria Azerbaidjanului", a afirmat Panah Guseinov, preşedintele coaliţiei opoziţiei. *"Rezultatele nu reflectă voinţa poporului şi au fost complet fraudate"*, a adăugat Ali Keremli, lider al Partidului Frontul Popular, unul dintre principalii membri ai Azadliq.

"Începând de Marţi, 8 Noembrie, vom demara o bătălie constituţională paşnică pentru anularea acestor alegeri frauduloase", a subliniat Keremli.

"Vom analiza situaţia şi vom preciza ulterior care sunt acţiunile pe care le vom întreprinde", a spus Isa Gambar, lider al Partidului Musavat, parte a coaliţiei Azadliq. Organizaţia neguvernamentală azeră Centrul de Observare a Alegerilor (EMC - Election Monitoring Center), care a mobilizat peste 2000 de observatori în toată ţara, martori ai numeroaselor nereguli, a apreciat că au fost comise *"tot atâtea fraude ca la alegerile din 2003"*. *"Toate ilegalităţile comise astăzi sunt, din păcate, tradiţionale în Azerbaidjan"*, a comentat Hafiz Gassanov, responsabil în cadrul EMC, organizaţie finanţată de agenţia guvernamentală americană USAID, Ambasada Marii Britanii la Baku, Comitetul Helsinki pentru apărarea drepturilor omului din Norvegia şi Organizaţia pentru Securitate şi Cooperare în Europa (OSCE).

EMC a constatat că autorităţile locale şi poliţia au exercitat presiuni în 700 de secţii de votare, au recurs la intimidarea alegătorilor în alte 78 de birouri şi au dat dovadă de un *"comportament viclean"* în 458 de secţii, transportând alegătorii cu autocarele astfel încât aceştia să voteze de mai multe ori. (D.E.)

au anunţat un acord radical nou de apărare. Numărul soldaţilor americani desfăşuraţi în Japonia va fi redus la jumătate, la aproape 7.000. Cu toate acestea, scopul acordului nou nu este de a slăbi apărarea Japoniei, ci, dimpotrivă, de a le permite forţelor armate nipone un rol mai activ în menţinerea securităţii propriei ţări. Planul necesită o colaborare mai mare la nivel de servicii secrete, antrenamente intensive comune şi un sistem de control şi comandă unit.

"Scopul nostru a fost transformarea şi realinierea alianţei şi chiar asta am făcut", a declarat negociatorul-şef al Pentagonului, subsecretarul adjunct Richard Lawless.

În urmă cu cinci ani, într'un document cunoscut sub denumirea *"Armitage Report"*, un grup de analişti conservatori dela Washington au prezentat propriul proiect de cooperare americano-niponă. *"Vedem în relaţia specială dintre SUA şi Marea Britanie un model pentru alianţa cu Japonia."*

Disponibilitatea militară este esenţială acestui gen de parteneriat strategic. Oricât de înfricoşătoare ar suna ideea remilitarizării pentru mulţi Japonezi, care încă mai cred în idealurile pacifiste ale Constituţiei lor, totuşi un nou

Cu toate acestea, noua atitudine a Japoniei ar putea de fapt să întărească poziţia Chinei în zonele în care abuzurile conducerii imperiale nu au fost nici acum uitate. Iar Chinezii, cu siguranţă, sunt printre cei care şi le amintesc: în mai multe oraşe din China, vechile dureri au reieşit la suprafaţă, ducând la declanşarea unor adevărate

La Beijing cu Preşedintele Chinei Hu Jintao

CRONICA VREMII

MOŞTENIREA NOASTRĂ

Ion BOIERU

Nu vom regreta niciodată eforturile pe care le-am făcut de-a lungul anilor, în lupta noastră titanică, pentrucă am trăit sub imperiul obligaţiei morale şi sub imperativul unei iubiri colosale pentru eliberarea neamului nostru şi lansarea pe linia lui de plutire istorică, cu bogăţia lui spirituală, dăruită de Dumnezeu, la clipa apariţiei sale în lume.

Acest ziar nu a apărut ca expresie a nici unei grupări politice: ideologia lui de bază a fost naţională, adică s'a referit şi a dezbătut toate problemele, în funcţie de valoarea lor unificatoare în cuprinsul ideii de naţiune, de cultură naţională, de credinţă creştină, căci aşa a apărut neamul românesc în istorie, ca o formă închegată etnică, cu o spiritualitate creştină şi cu un ideal de viaţă, fundat pe *"omenia"* caracteristică poporului român.

Ziarul nostru s'a născut, crescut şi dezvoltat pe aceeaşi politică dreaptă, cinstită şi neechivocă, dela primul număr şi până astăzi, având o conduită clar anticomunistă, fără şovăieli sau ezitări, pe direcţia servirii intereselor naţiunii noastre, a promovării istoriei, culturii, religiei şi valorilor naţionale ale harnicului, bunului şi atât de încestratului popor român.

Unul din principiile de bază ale redacţiei Cuvântului Românesc a fost acela de a nu ataca nici o persoană. Nu am atacat nici pe acei Români care aveau alte credinţe, ideologii şi orientări, atâta timp cât erau şi ei legaţi de cultura românească şi de viitorul ei, de binele ţării şi de lupta continuă pentru eliberarea ei. Noi am crezut în diversitatea de păreri, orientări şi credinţe. Polemica noastră a fost îndreptată către pericolul comunist şi nu spre părerile unui individ. Polemica personală, în afară de sfera comunităţii era o simplă jonglerie intelectuală al cărei lux nu ni l-am permis, pentrucă era vulgară şi nu aducea clarificări ideologice. În aceste principii a crescut şi s'a dezvoltat ziarul, de aceea el a rezistat tuturor învolburărilor vremii timp de aproape trei decenii.

Obiectivul principal al ziarului Cuvântul Românesc nu a fost obţinerea unui venit material, ci a unuia moral. Ziarul a apărut cu sacrificiul material al câtorva entuziaşti cu posibilităţi de câştig mediu, dar armaţi de acelaşi ideal: lupta împotriva comunismului în general şi a celui instaurat în România în special. Aceşti entuziaşti au constituit un grup solidar, care a continuat de-a lungul anilor să trăiască într'o anumită stare de spirit, care a menţinut elanul şi puterea de sacrificiu pentru binele neamului nostru.

La început, o parte însemnată a tirajului a plecat întotdeauna gratuit spre lagărele de refugiaţi din Europa sau spre noii sosiţi în lumea liberă, lipsiţi de mijloace materiale la început de viaţă nouă, pe calea, adeseori amară, a bejeniei. S'a urmărit în acest mod ca miile de refugiaţi, mai ales din valul de tineret sosit în exil în anii '70 -'90, ce vor constitui o infuzie de tinereţe în trupul matur al Exilului, să se poată adăpa la izvorul cunoaşterii despre adevărata istorie şi cultură a poporului nostru, ţinute sub obroc în ţară, mistificate şi distorsionate de profesioniştii minciunii dela Bucureşti şi de uneltele lor din Exil. A urmat apoi perioada de după revoluţie, când ziarul Cuvântul Românesc a fost distribuit din nou gratuit, de data aceasta în ţară, unui număr impresionat de Români.

Cuvântul Românesc nu a reprezentat o publicaţie personală, nu a aparţinut unei grupări politice. El a aparţinut întregului Exil, a fost scris de Români din toate generaţiile Exilului, în ultimul timp având şi noi corespondenţi din ţară, fără nici un fel de discriminare socială, etnică, politică sau religioasă.

Nu exagerăm cu nimic când afirmăm că în Exil, în afară de câteva mici excepţii, nu a rămas personalitate importantă al cărei nume să nu-l găseşti într'o formă sau alta în paginile Cuvântului Românesc.

Suntem convinşi că tot ce am scris în această publicaţie a fost o etalare de pedagogie naţională, a cărei doctrină s'a inspirat din cea mai autentică ideologie naţionalistă, definită în România, care nu poate încurca nimănui nici judecata politică, nici educaţia tineretului, care va apăra spiritualitatea şi cultura românească, mai departe, în viitor.

Lăsăm, deci, o moştenire bogată de experienţe şi jertfe pe poduşurile esenţiale ale Neamului Românesc.

ULTIMA ORĂ

Şeful comunităţii de informaţii a fost desemnat

Preşedintele Traian Băsescu l-a numit pe generalul Sergiu Medar, în funcţia de consilier prezidenţial pentru apărare şi securitate naţională. Acesta, conform deciziei Consiliului Suprem de Apărare a ţării, va conduce organismul care va coordona activitatea comunităţii de informaţii, cu scopul centralizării datelor furnizate de serviciile de informaţii.

Preşedintele Băsescu anunţase că va numi un om politic în funcţia de consilier prezidenţial pe probleme de securitate, iată însă că s'a răzgândit ăi a ales în cele din urmă, un specialist în informaţii.

Conform deciziei CSAT, Sergiu Medar va conduce organismul care va coordona activitatea comunităţii de informaţii. Generalul Sergiu Medar a fost între 1999 şi 2005, şeful Direcţiei de Informaţii Militare, din subordinea Statului Major General, unde lucra încă din 1990. Sergiu Medar a fost timp de 7 ani ataşat militar al României la Washington. Din octombrie, el a fost numit şeful Direcţiei Generale de Informaţii a Apărării, din subordinea MApN, în locul generalului Gheorghe Rotaru.

LA DESPĂRŢIRE

Ne despărţim astăzi cu strângere de inimă de această prestigioasă publicaţie care s'a situat încă dela înfiinţare, în anul 1976, în avangarda luptei pentru păstrarea identităţii şi fiinţei neamului românesc. Era perioada în care mâna lungă a securităţii îi urmărea pe toţi cei care combateau regimul comunist din ţara noastră şi îi intimidau sau chiar îi lichidau. Editorul, echipa redacţională precum şi colaboratorii care şi-au pus talentul în slujba afirmării adevărului şi dragostei de neam şi ţară, au reuşit să aducă *"Cuvântului Românesc"* aprecierile cititorilor din peste 25 de ţări de pe toate continentele. În paginile acestui ziar nume de prestigiu şi-au pus semnătura pe articole în care era demascat regimul ce transformase România într'un uriaş lagăr de concentrare, iar după evenimentele din Decembrie '89 au monitorizat complotul celor instalaţi la putere în urma unui adevărat genocid.

Ziarul nostru de suflet îşi încetează apariţia, dar spiritul *"Cuvântului Românesc"* nu moare. Această publicaţie care a analizat cu luciditate, "sine ira et studio" scena politică din România timp de aproape treizeci de ani, lasă în urmă ei exemplul verticalităţii morale, al demnităţii, al respectarii deontologiei profesionale şi al dragostei pentru tot ce este românesc, precum şi al unui angajament total în lupta împotriva tuturor celor care au adus ţara în pragul colapsului înainte şi după evenimentele din Decembrie 1989.

Datorită colaborării la acest prestigios ziar am avut prilejul să leg o sumedenie de prietenii şi să cunosc multe personalităţi de vază, printre care câteva legende vii ale aviaţiei române care au supravieţuit celui de al Doilea Război Mondial şi astăzi poartă pe umeri cu demnitate tresele de comandor sau de general. Pentru materialele publicate am primit mesaje de felicitare din partea multor cititori de pretutideni, fapt care m'a impulsionat în activitatea publicistică.

Astăzi, la despărţire, mulţumesc *"Cuvântului Românesc"* pentru căldura cu care m'a primit în rândul colaboratorilor permanenţi, cât şi pentru spaţiul tipografic pe care mi l-a acordat cu generozitate pentru serialele mele despre eroii aviaţiei romane, despre personalităţile de seamă ale ţării noastre, despre rezistenţa spirituala anti-comunistă şi martirii ei, precum şi pentru tot ceace am învăţat în urma colaborarii mele timp de aprope un deceniu. Am fost fericit şi mândru sa-mi văd numele în paginile acestei publicaţii în care mi-am regăsit echilibrul şi personalitatea, publicaţie care s'a orientat după principiul : *"Mai presus de orice rămâi credincios ţie insuţi !"*

Scriind la acest ziar am putut scoate la lumină tot ceea ce concepusem în detenţie, sau în anii de coşmar în care paginile scrise se adunau în sertar, în aşteptarea libertăţii. Voi păstra în ungherele sufletului, printre cele mai frumo-se amintiri, colaborarea mea la *"Cuvântul Românesc"* după venirea în această ospitalieră ţară unde am întâlnit oameni adevăraţi, care şi-au dedicat întreaga viaţă luptei pentru promovarea adevărului şi dragostei faţă de meleagurile în care am văzut toţi lumina zilei.

George GEORGESCU